

Verhaal 1

Aline van Wijnen
25 +
Almere
3286

'Dag schat, tot gauw weer.' Drie perfecte luchtkussen vliegen langs mijn wangen. Met haar elegante loopje is Lillian binnen no time de kroeg uit en alle manhoofden zijn in de richting van de uitgang gedraaid. Enkele kwijlen.

In een wolk van haar Dior kijk ik Lillian achterna. Schoenen met rode zolen kende ik vroeger alleen van Carrie Bradshaw op tv. Eerlijk gezegd heb ik nooit gedacht dat je daar daadwerkelijk op kon lopen. Voor mijn oude schoolvriendin is het blijkbaar geen probleem: moeiteloos zweeft ze over de Grote Markt naar de Muntgarage waar haar cabrio staat geparkeerd. Op naar een theater première. Of een cocktailparty, iets in die trant. Sinds Lillian tien jaar geleden met miljonair Daniël is getrouwd, is het voor haar de gewoonste zaak van de wereld.

Aangezien mijn man op dit moment vast en zeker met zijn zoveelste biertje voor de buis hangt en er een stapel vuile borden mij staat op te wachten, heb ik niet erg veel zin om naar huis te gaan. Ik wenk de barman en een minuutje later neem ik een slokje van een heerlijke rosé. Zolang ik het me kan herinneren, is de rosé bij Le Baron uitstekend en de barman altijd even aardig. Niet dat ik hier de laatste tijd vaak kom. Geld, tijd, goede gezelschap - in alle opzichten is een cafébezoek voor mij een luxe geworden.

'Wat leuk, lieverd, wat gezellig,' kierde Lillian. De drie kwartier die ze hier met mij heeft doorgebracht, vond ze fantastisch. Dat zal wel. Na al die sterrentoko's die ze gewend is, was Le Baron voor haar verfrissend, een jeugdsentiment.

Hoe kon het zo anders zijn gelopen in ons leven, vraag ik me af. In dezelfde straat in Stedenwijk opgegroeid, op dezelfde school gezeten, dezelfde zesjes gehaald. En nu fladdert Lillian de godganse dag van de ene leuke afspraak naar de andere en ik zit mijn uren uit in een saai kantoor. Met mijn rug naar het raam ook nog.

Het zou hem in de naam zitten, het kan niet anders. "Lillian" heeft iets statigs, iets charmants. Ik heet Clara. Welke geestelijk gezonde ouder noemt zijn babydochter nou Clara? Dit is toch meer iets voor een koe?

Geërgerd sla ik de restjes van mijn wijn achterover. Als ik naar de barman omkijk, zet hij al een nieuw glas op de bar, de schat.

Deze wijn smaakt mij nog beter dan de vorige. Mijn gedachten worden er ook scherper van. Want hoe eerlijk kan dat zijn dat Lillian elke dag lekker lang kan uitslapen terwijl ik al uren achter mijn computer zit te zwoegen? Alleen omdat zij met de juiste man getrouwd is en ik niet. De erfgenaam van een familiebedrijf, toe maar!

'Volgens mij zit je ergens over te piekeren.' Een vrouw van mijn eigen leeftijd schuift naast mij op de barkruk. Nou, lekker helderziend. Een vrouw alleen aan de wijn in de bar. Natuurlijk zit ik hier geen bedrijfsplan voor 2016 uit te werken. 'Dat snap ik. Misschien zou ik je kunnen helpen.'

Pardon? Ik heb niets gezegd!

De vrouw legt een visitekaartje naast mijn glas op het donkere hout. 'Ik help mensen hun dromen waar te maken, op een onorthodoxe manier,' zegt ze met een zuinige glimlach. Als ik mijn blik van haar naar het kaartje en terug laat glijden, is ze alweer vertrokken.

"Elin, heks van de negende generatie. Problemen zijn er om op te lossen," staat op een lichtgroen kartonnetje. Met een adres in Almere erbij. Geen website of telefoonnummer. Vanzelfsprekend, een heks. En die slogan zou iets voor mijn manager kunnen zijn, grinnik ik in mezelf en schuif het kaartje in de zak van mijn spijkerbroek.

Als de barman mij nog een glas aanbiedt, schud ik nee. Voor vandaag heb ik genoeg gehad.

Wat een rottag. Een ongelooflijke rottag om in te lijsten. Trein gemist en te laat op het werk. Van de chef voor een onbenullig typefoutje een uitbrander gehad. Ik bedoel maar, al het werk dat ik goed doe, daar hoor ik hem niet over en maak je een klein foutje, word je meteen op het matje geroepen.

Om mijn dag nog "beter" te maken, heeft mijn schoonmoeder aangekondigd komende zondag op bezoek te komen; moet Peter vanavond overwerken en is de koelkast zo leeg dat je daar een lijk kan opbergen. En ik heb daar wel een paar kandidaten voor in gedachten.

Met een bak instant noodles op schoot kijk ik hoe Albert Verlinde over de BN'ers roddelt. Niet dat het positief op mijn stemming werkt. En al helemaal niet als er beelden voorbij komen van de bruiloft van een bekende televisiepresentatrice. Beeldschone mensen in chique kleding. Zeeën van champagne. Exquise hapjes. En ik zit hier een bak noodles weg te werken op een aftandse bank.

Lillian zou naar die bruiloft gaan, had ze mij verteld. Ik krijg er zo de pest over in, dat ik de bak goedkope derrie walgend van me afschuif. Ik heb frisse lucht nodig.

Samen met mijn huissleutel haal ik een lichtgroen kartonnetje uit mijn zak. Een adres in Poort. Mooi, nu heb ik tenminste een doel voor een fatsoenlijk fietstochtje.

Almere Poort is een nieuwe wijk waar ik nog maar een paar keer ben geweest. Zelfs zonder een doel is het leuk om erdoorheen te fietsen: bijna alle huizen zijn anders, verschillend van kleur en ontwerp. Een enkeling is zelfs scheef of zonder ramen. Het is net een openlucht architectonisch museum.

De heks woont in Europakwartier, in een groot huis van drie verdiepingen met dakterras. Het schuift blijkbaar tegenwoordig als heks helemaal niet slecht. Misschien moet ik overwegen om me te laten omscholen. Van deze gedachte word ik een heel klein beetje vrolijk.

'De deur is open, Clara,' klinkt het ineens van boven. Met dezelfde zuinige glimlach op haar lippen knikt de heks mij toe vanaf haar dakterras.

Het was helemaal niet de bedoeling... Maar ik ben hier nu toch en kwaad kan het vast niet. Ik duw aan de deur en stap naar binnen.

De werkkamer van de heks lijkt op elke andere doorsnee spreekkamer. Wit gespoten muren, eikenhouten vloer, een bureau met computer, een paar stoelen.

Elin neemt plaats aan haar bureau. Zonder naar me te kijken ramt ze iets op het toetsenbord, net als mijn huisarts... Haar glanzende donkere haar valt soepel op haar schouders. In haar vlotte broekpak lijkt ze eerder op een zakenvrouw dan een... hm... een heks.

'Het is eigenlijk heel makkelijk, Clara,' kijkt ze naar mij op. 'Het enige wat je hoeft te doen is in die spiegel te kijken,' ze draait een antiek geval op pootjes naar mij toe,' en je focussen op datgene wat je wil. Waar je gelukkig van wordt.'

'Tuurlijk joh, doen we even.' Ze denkt toch niet dat ik dit echt serieus neem? 'Hoe zit het met de kosten?'

'Schappelijk.' Elins zuinig glimlachje wordt ietsje breder. 'Je gaat het het best bestede geld van je leven vinden.'

'Vooruit dan maar.' Haar gebaar volgend kijk ik in de spiegel. Het ding is zo dof dat je het nog nauwelijks een spiegel kunt noemen. Ik zie eerder een schim van mezelf dan mijn eigen spiegelbeeld.

'Denk aan je grootste wens,' klinkt een stem ergens ver weg.

Een makkie. Lillian zijn, dat is mijn grootste wens. Haar boeiende leven te leiden in plaats van mijn eigen saaie leventje. Wat vind je daarvan, mevrouw de heks?

Ik wil naar haar knipogen, maar de spiegel houdt mijn blik vast. Ineens verandert het middenstuk in een soort Gotthardtunnel: lang, donker en benauwd. Maar het lichtpunt is in zicht. Bij de uitgang staat Lillian naar mij te kijken. De tunnel zuigt mij op, stuurt mij naar haar toe. Maar als ik bij Lillian in de buurt ben, kijk ik recht in mijn eigen gezicht...

'Wakker worden, schatz. Je eerste afspraak is over dertig minuten.' Een warme hand raakt zachtjes mijn schouder aan.

Sinds wanneer noemt Peter mij een schatz? Zelfs schatje is tegenwoordig te veel gevraagd, maar schatz? Hij spreekt helemaal geen Duits. En trouwens, ik heb vandaag geen afspraken. En zeker niet om half zeven in de ochtend! De groene cijfers van een digitale radiowekker knipperen zes

uur en ik veer rechtovereind. Ik heb geen digitale radiowekker met groene cijfers! Ik heb geen afspraken om half zeven! Ik heb geen man die mij een schatz noemt!

Met een ruk draai ik me om en kijk recht in de blauwe ogen van... Daniël. In een reflex trek ik mijn dekbedovertrek naar me toe maar de man van Lillian staat al naast zijn bed. Een paar keer knipper ik met mijn ogen maar zijn gespierde blote billen verdwijnen niet uit het zicht. Als verdoofd zie ik hem een dikke badjas van de dressboy pakken en de slaapkamer uitlopen.

Met een zwaar hoofd laat ik me terug in de kussens zakken en kijk om me heen. De kamer is mij niet helemaal onbekend: een paar keer ben ik hier met Lillian geweest toen ze zich aan het optutten was in de garderobekamer ernaast. Een duur Scandinavisch bed, enkele functionele meubels, design nachtkastjes. Mijn eigen volle rommelige slaapkamer zou wel vier keer passen in deze gigantische kale ruimte.

'Alsjeblieft, schatz.' Daniël staat ineens naast het bed en zet een dampende kop groene thee op "mijn" nachtkastje. 'Het zal je helpen om wakker te worden. Je personal trainer is hier over twintig minuten.' Hij kust mij op mijn voorhoofd en het volgende moment is hij weer verdwenen. Een minuut later hoor ik de gedempte douche geluiden ergens in de buurt.

Een kleine slok thee werkt inderdaad oppeppend. Hm... Hier kan ik aan wennen. Een man die je 's ochtends een kopje thee brengt. En die best appetijtelijke billen heeft ook. Het had erger gekund.

Met de kop in de hand zoek ik mijn weg naar de tweede badkamer. Net als de slaapkamer straalt deze ruimte pure luxe uit. In tegenstelling tot mijn eigen badkamertje waar potjes en tubes overal op plankjes stof staan te verzamelen, is hier alles een en al spiegelwand. En uit alle spiegels staren de grote groene ogen van Lillian mij aan. Ik deins achteruit en zij doet mij meteen na. Ik breng mijn hand naar mijn mond en mijn vriendin imiteert dit gebaar. Haar zijden niemendalletje schuift omhoog en ontbloot nog verder haar lange slanke benen.

Maar verrek, dat zijn nu mijn eigen modellenbenen! En mijn eigen nachthemdje van dat dure Italiaanse lingerie merk. En mijn fucking eigen miljoenen villa. Die heks is fantastisch. Ik ga haar aan al mijn vriendinnen aanraden.

Wacht even, mijn vriendinnen... Dat zijn voortaan de voetbalvrouwen, actrices en modeontwerpers met wie Lillian omgaat. O, ik verheug me nu al op de cocktailparty's, premières en gala's. Duurste champagnes. Oesters en kreeften. En alles wat erbij hoort. Kom er maar op!

Het lukt mij uitstekend om twintig minuten later onder aan de dubbele marmeren trap te staan, gekleed in een van de felkleurige fitnesspakjes van Lillian. Nu heb ik een figuur waar dat soort pakjes prima bij passen en ik ben bereid om de kreeften en champagne eraf te trainen, ik ben de rotste niet.

Als de personal trainer exact om halfzeven aanbelt, kan ik mijn ogen niet geloven: het is die gast van tv. Terwijl hij mij geroutineerd voorloopt naar de fitness studio, plant Daniël mij in het voorbijgaan een kus op mijn voorhoofd.

'Ik heb je agenda voor vandaag bijgewerkt, schatz,' roept hij vanuit de deuropening.

'Dank je wel... schatz,' roep ik met vertraging terug. Het gebrul van zijn Porsche slikt mijn woorden in.

Het is te hopen dat ik heel snel aan de fitness sessies wen. Die heks had daar best rekening mee mogen houden, misschien moet ik het bij haar reclameren. Voorlopig kan ik geen poot meer verzetten. Halfdood sleep ik me de trap op en plof op bed neer.

Net als ik het heerlijke dekbed over me heen wil trekken, klinkt er een vreemd elektronisch geluidje ergens in de buurt. Best een irritant geluidje. Het komt van een zwart apparaatje op mijn nachtkastje.

Als ik het erbij pak, zie ik dat het een telefoon is. Met een geavanceerde agenda met tijd, plaats, route beschrijving - de hele meuk. Een geinig ding, maar erg blij om het te zien ben ik niet. Het is nog maar zeven uur in de ochtend! Normaal gesproken draai ik me nog eens om in mijn bed en nu staat er al de volgende afspraak te knippen, over dertig minuten!

"Galajurken passen met Sissi" en de naam van een bekende modehuis als plaats. Sissi is de schoonmoeder van Lillian, de bazin van de clan. Het lijkt mij geen goed idee om deze afspraak af te zeggen.

Brommend over de vreemde tijdstip gooi ik de agenda in een Louis Vuitton tas, haal een Chanel pakje met een paar bijpassende Laboutins uit de garderobe en spring onder de douche.

De eerste en de laatste keer dat ik de schoonmoeder van Lillian heb gezien, was op haar bruiloft. Toen was de dame tien jaar jonger en minstens tien keer minder eng. Nu is haar gezicht zo strak gelift dat zij nog het meest op wijlen hertogin d'Alba lijkt. En die was angstaanjagend genoeg.

De beroemde couturier staat klaar naast een rek met zijn duurste creaties. Een uitgedroogde dame met hoog opgestoken haar stuurt de boel aan.

'Mwa, mwa,' begroet Sissi mij met een paar luchtkussen. 'Je nagel is stuk,' voegt ze eraan toe. 'Zo onverzorgd lopen we er niet bij in onze familie. Ik verwacht dat je het vanmiddag nog laat doen.'

Beduusd laat ik me op de aangewezen bank zakken. De afgebroken shellac nagel op mijn - eh... Lillians - hand is mij nog niet opgevallen. Het is tenslotte nog verdomd vroeg.

Dankbaar reik ik naar een kop hemels ruikende cappuccino maar Sissi is mij voor.

'Lillian drinkt alleen groene thee,' zegt ze tegen de uitgedroogde dame en pakt de cappuccino van het blad. Ik kan haar wel wurgen.

Vijf minuten later heb ik al door wat van mij verwacht wordt: zitten en lief zijn. Het lichaam van Lillian neemt een aangeleerde houding aan en haar lippen spreken de juiste woorden uit:

"Geweldig, enig, fantastisch." Ik kan wel kotsen. Er is werkelijk waar geen een kledingstuk dat die mop op hakken leuk staat.

Om negen uur is de marteling voorbij en ben ik hoffelijk ontslagen uit de hel. Ondertussen kan ik nergens anders meer aan denken dan aan het eten. Gelukkig staat het ontbijt met mijn "eigen" man op de agenda. In een chique hotel ook nog.

'Zo schatz, laten we even de orde op zaken stellen,' zegt hij na een kus op mijn voorhoofd.

Vol ongeloof staar ik naar zijn heerlijk ruikende dampende omelet en mijn kom magere yoghurt. Mijn hand reikt als op commando naar de telefoon. Het volgende halfuur krijg ik uitgebreide instructies voor de rest van de dag.

Tijdens de afspraak met mijn schoonzus en haar nieuwe man wordt de marketingstrategie van het bedrijf besproken. Zij heeft marketing in Amerika gestudeerd. En hij... Hij is gewoon knap.

Tussen een afspraak met een bankdirecteur en een interview voor een televisieprogramma wordt een nagelstyliste ingepropt - iets waar Daniël inmiddels van op de hoogte blijkt te zijn.

Daarna een fotoshoot voor een luxe blad, een stafvergadering en een menubespreking bij een sterrenrestaurant voor een feestje van volgende week.

Dan een borreltje met een bevriende voetbalvrouw aan wie ik bedrijfsaandelen moet zien te slijten. Ze laat zich de drankjes goed smaken en mijn verkooppraatje werpt meteen zijn vruchten af. Ik houd het bij Spa blauw onder het streng toezieende oog van mijn schoonmoeder die van de partij blijkt te zijn. Al laat ze zelf geen champagne staan, het kreng.

Mijn tennisafspraak bij de club is iets waar ik gewoon niet aan kan denken maar Daniël staat al klaar voor de deur om mij erheen te brengen. Hoe hij tijdens het rennen over de tennis court ook nog een zakelijke deal kan sluiten, is mij een raadsel.

Het lichaam van Lillian blijft functioneren op automatische piloot, maar mijn eigen geest is totaal gesloopt. De hele dag is een caleidoscoop van opgedoste mensen, getuite lippen, handjes schudden. Zitten en lief zijn. Niks eten. Veel sporten. Van de ene naar de andere locatie rijden. Ik ben kapot. Het geplande familiediner in het Amstel Hotel kan mij gestolen worden. Net als ik 's avonds thuis naar Daniël toe loop om mij ziek te melden, vang ik zijn vragende blik op en slik mijn woorden in.

Eindelijk de kreeften en champagne, troost ik mezelf als we een uur later in een chique restaurant zitten: de familie en een paar "goede vrienden" van het moment.

De schalen met heerlijke hapjes worden voor ons door de obers met veel poeha neergezet. De duurste wijnen volgens het complete ritueel uitgeschonken. Ik baal als een stekker dat ik weer Spa in mijn glas krijg, maar waarschijnlijk is het maar goed ook: een druppel alcohol zou op mij nu als temazepam werken. Maar die hapjes, die zullen uiterst heilzaam zijn.

'Schatz, je bent toch op dieet.' Daniël kijkt mij bezorgd aan als ik een hand naar een schaal uitsteek. 'Een groene salade alstublieft,' wendt hij zich tot de ober. 'Sla, cherry tomaten en komkommer.'

Nippend aan mijn Spa blauw kijk ik toe hoe het hele gezelschap de kreeft met glazen Chablis wegspoelt. Mijn maag rammelt hoorbaar, maar gelukkig zijn ze al te aangeschoten om erop te letten. Met weemoed denk ik aan een pakje instant noodles in het voorraadkastje van mijn oude huis. Wat zou ik dat nu graag lusten. En een glaasje rood die vorige week bij de buurtsuper in de aanbieding was...

'Wat ben je vandaag stil, schatz,' buigt Daniël zich naar mij toe, een stukje chocoladetaart nog op zijn vork. 'Je zou iets meer moeten praten, we hebben genodigden. Je bent zeker moe. Gelukkig hebben we volgende week vakantie. Lekker drie weken in Cannes met de hele familie.' Hij stopt de taart in zijn mond en doet genietend zijn ogen dicht.

Drie weken Cannes met de hele familie... Deze woorden galmen na in mijn hoofd terwijl ik mijn blik van Daniël naar zijn dominante vader verplaatst, en dan weer naar rechts, de tafel rond: Sissi, de valse schoonmoeder, de irritante "ik ben het middelpunt van de aandacht" schoonzus, haar "alles wat je wil schatje" nieuwe man, hun "kijk ons nu in het Amstel Hotel dineren" jaknikkers vrienden.

Drie weken jaarlijkse familievakantie in Cannes, hoe heb ik dat ooit kunnen vergeten? Lillian heeft er zo vaak over gehad. In vergelijking met dit vooruitzicht is het bezoekje van Peters moeder kattenpis, ze mag wel elke week komen. Nou ja, elke maand dan.

De heren bestellen nog een cognacje toe en beginnen de laatste beursontwikkelingen van een bekend bedrijf te bespreken. De dames richten hun scherpe tongen op de bekende televisiepresentatrice die onlangs getrouwd is. Volgens hen niet voor lang. En ik... Mijn hoofd begint te tollen.

Het is slaaptekort, een drukke dag, mijn lege maag of dat alles bij elkaar, maar wat zou ik nu graag op de bank willen hangen met Peter en een zak chips. Wat zou ik daar niet voor over hebben...

Wacht even... Mezelf verontschuldigend verlaat ik het restaurant. Eenmaal buiten loop ik met deftige en vastbesloten passen naar de uitgang, eerst langzaam dan steeds sneller. Op straat twijfel ik even, denk aan de Porsche van Daniël, houd dan een taxi aan en noem de chauffeur het adres in Almere Poort.

Die ene deur in Europakwartier staat uitnodigend open.

'Na twaalven is het dubbel tarief,' zegt de heks en schuift mij een machtiging toe met mijn eigen naam erop.

Zonder na te denken zet ik er mijn krabbel op. Een bedrag met twee nullen, mijn best bestede geld ooit.

Verhaal 2

Anneke Wind-Kooistra

25+

Lelystad

2010

Behekst!

Gaasterland, juni 2015

De raaf strijkt neer op een hoge tak van de berkenboom. Nieuwsgierig gluurt hij naar Saffiera, de jonge vrouw met het lange zwarte haar. Op dit tijdstip, laat in de middag, zit zij in haar schommelstoel op de veranda, aan de voorkant van het huis. Die gewoonte heeft ze al zeven jaar, vanaf de eerste dag dat zij, de bekende schrijfster, op deze afgelegen plek kwam wonen.

Haar huisje staat aan het meer, op ruime afstand van de steile kust. Dankzij het heldere weer van vandaag geniet Saffiera extra van het mooie uitzicht. Haar blik dwaalt over het water, voorbij de klif. Een zacht briesje veroorzaakt speelse golfjes en de ondergaande zon werpt ten afscheid kleine schitterlichtjes over het wateroppervlak. Saffiera voelt hoe ze in de ban raakt van het betoverende effect van dit wondermooie schouwspel. Ze gaat er volkomen in op en heeft geen besef meer van tijd of plaats.

Maar even later verandert ze van houding. Als in trance staat ze op. Ze houdt de adem in en luistert. Van over het water klinkt een lied. Tekst en muziek zijn duidelijk te horen. En ze beseft: dit is een boodschap, aan haar gericht.

Deze woorden hoort ze:

‘Op het juiste uur
ontvlamt jouw vuur.
Met mystieke macht
toon jij toverkracht.’

Het lied intrigeert haar. Al dringt de betekenis niet helemaal tot haar door, ze weet dat ze ieder woord goed moet onthouden en de melodie in haar geheugen moet prenten. Want Saffiera voelt haarscherp aan dat wat er nu gebeurt, belangrijk is. Waarom zou ze anders het gezicht van haar vader zo duidelijk voor zich zien? Haar lieve vader, die arts is in Kaapstad en die ze zo erg mist....

Nog geen seconde later wordt de magie van dit moment verstoord. Luid klinkt er: ‘kroah, kroah.’ Het is de zwarte raaf die een lugubere kreet slaakt en opvliegt uit de berkenboom.

Saffiera ziet hem gaan en vangt een blik op van een witte vlek en een wigvormige staart.

‘Brengt die vogel geluk of ongeluk?’ vraagt ze zich onzeker af.

Saffiera draait zich om en gaat naar binnen. Ze wil even rustig nadenken. ‘Wat kunnen de woorden die ze gehoord heeft betekenen? Gaat er iets bijzonders gebeuren? Of zou ze een speciale opdracht krijgen?’

Ze neemt zich voor alert te blijven en het verder geduldig af te wachten. Meer kan ze nu niet doen.

De volgende dag op dezelfde tijd, is de zwarte raaf er weer. Vanaf haar plek op de veranda houdt Saffiera hem in de gaten.

Dan gebeurt het. Ze ontvangt opnieuw een boodschap. Saffiera hoort duidelijk de woorden, maar zonder geluid. Een heldere stem in haar hoofd dicteert haar wat ze moet onthouden.

Het is deze tekst:

‘Luister
in het duister
bij het licht van de maan.
Jij alleen
kunt het verstaan.’

Saffiera herhaalt deze boodschap als een mantra. Ze neemt de opdracht serieus. Zodra het vanavond donker wordt en de maan tevoorschijn komt, zal zij buiten gaan zitten in haar schommelstoel. Ze voelt zich blij en opgewonden. De spanning neemt nu al bezit van haar. Wat zal ze te horen krijgen?

Ze is zo diep in gedachten verzonken dat ze niet merkt dat de raaf in noordelijke richting verdwijnt.

Even later tekent zijn silhouet zich af tegen de hemel boven de kliffen. Maar Saffiera ziet dat niet.

Het is een windstille zwoele avond. Het maanlicht wordt weerspiegeld door het water van het meer. Saffiera zit op haar vertrouwde plek op de veranda. Ze wacht op wat er komen gaat. Zachtjes repeteert ze de tekst van de eerste boodschap en daarna van de tweede. Ze probeert rustig te blijven, maar ze voelt zich nerveuzer naarmate de tijd verstrijkt. Ingespannen speurt ze de takken af van de berkenboom. Zou de zwarte raaf er zitten? Nee, ze ziet hem niet. In het heldere maanlicht zou hij gemakkelijk te onderscheiden zijn. Ze is er inmiddels van overtuigd dat hij iets te maken heeft met de geheimzinnige boodschappen die ze krijgt.

Ineens draait ze haar hoofd. Ze luistert scherp. Zacht, heel zachtjes begint het.... de eerste klanken van een melodie.... zo helder en zuiver.... zo ontroerend mooi. Saffiera herkent het meteen: het is 'Emmanuel', één van haar lievelingssongs.

Rustig en met de ogen dicht, blijft ze luisteren tot de laatste tonen zijn weggeëbd. Dan is het overal om haar heen weer stil. Het verbaast haar niet dat kort daarna de raaf verschijnt. Voor de derde keer ontvangt ze een boodschap:

'Luister
in het duister,
morgenavond weer.
Doe dit elke avond,
in totaal vijf keer.'

Saffiera twijfelt geen moment. Natuurlijk gaat ze dit doen. Ze beschouwt de raaf nu als haar bondgenoot. Deze keer zwaait ze naar hem als hij wegvliegt en kijkt ze hem na tot hij in de verte is verdwenen.

De volgende avond hoeft Saffiera niet lang te wachten. Nog geen kwartier nadat ze op de veranda is gaan zitten, hoort ze opnieuw een melodie. Zo prachtig! Het is het bekende ‘Bridge over troubled water’ van Simon en Garfunkel.

De avond daarop hoort ze de song: ‘Over the rainbow’ en op de vierde avond het indrukwekkende ‘Land of hope and glory.’

Saffiera begint al te wennen aan dit muzikale ritueel. Volgens de boodschap zou het vijf keer plaats vinden. Dus gaat ze er op de vijfde avond van uit dat dit de laatste keer is. Het raakt haar diep als even later de serene klanken van het ‘Ave Maria’ weerklinken en ze luistert heel intens.

Net als de voorgaande avonden is de raaf er nu ook weer. Ditmaal heeft hij een nieuwe boodschap voor Saffiera. Ze vangt de geluidloze woorden feilloos op en herhaalt ze zachtjes:

‘Vijf melodieën

heb je gehoord.

De eerste letter
van hun namen
vormen samen
jouw toverwoord.’

Saffiera weet nog exact welke vijf songs ze heeft gehoord en snel zet ze in gedachten de eerste letter van hun naam achter elkaar. Ze schrikt als ze zich realiseert wat de uitkomst is. Het is de naam van een dodelijke ziekte.... Het kan niet missen: de eerste letters vormen samen het woord ‘ebola’.

Ebola, een ernstige infectieziekte die in Afrika epidemieën veroorzaakt.... Ebola waaraan meer dan de helft van alle patiënten overlijdt.... Ebola waar geen vaccin of goede behandeling tegen beschikbaar is....

Ontredderd kijkt ze omhoog naar de raaf en ze ontvangt het volgende bericht:

‘Verlies geen tijd,
ga allereerst
naar Afrika,
maar mijd de landen
waar ebola heerst.’

Saffiera herstelt zich onmiddellijk. Zie je wel? Dit heeft alles met haar vader te maken. Hij vroeg haar om naar Afrika te komen! Hij wilde haar graag ontmoeten en haar vertellen over het bijzondere project waarmee hij bezig was. Vorige week heeft hij het geld voor de reis naar haar overgemaakt. Ze concentreert zich, want meteen daarna ontvangt ze deze instructie:

‘Beklim Afrika’s
hoogste berg.
Toon moed
en kracht,
zo krijg jij
tovermacht.

Sprakeloos blijft Saffiera zitten. Geleidelijk dringt het tot haar door welke opdracht ze zojuist heeft gekregen. Zij als bergbeklimster weet als geen ander wat deze opdracht inhoudt en welke consequenties het voor haar heeft. Maar waarom ze naar de top van de hoogste berg in Afrika moet gaan, begrijpt ze niet. Toch voelt ze diep van binnen dat ze dit moet doen en op grond hiervan besluit ze deze uitdaging aan te gaan. Ze heeft er alles voor over om deze missie uit te voeren en tot een goed einde te brengen. Ze gelooft dat ze het kan. Ze is een ervaren bergbeklimmer. Zowel fysiek als mentaal is ze in topconditie. Dat is ook nodig, want de hoogste berg in Afrika is de Kilimanjaro, en deze slapende vulkaan is 5.895 meter hoog en niet gemakkelijk te beklimmen. Ze zal meter voor meter moeten bevechten. Elke inschattingsfout kan daarbij fataal zijn. Dat weet Saffiera maar al te goed.

Ze overdenkt wat haar te doen staat en welke voorbereidingen ze moet treffen. Resoluut staat ze op en loopt haar huisje binnen. Op de boekenplank liggen gedetailleerde reisverslagen van andere bergbeklimmers. Die bestudeert ze nu nauwlettend, want daarin vindt ze alle informatie die ze nodig heeft. Gelukkig is haar uitrusting voor het bergbeklimmen helemaal compleet. Het handigst is het om zo weinig mogelijk bagage in haar rugzak mee te nemen.

Als eerste moet ze een directe vlucht naar Kilimanjaro in Tanzania boeken. Die vliegreis duurt ongeveer negen uren. Er zijn verschillende routes om de berg te beklimmen, maar de Marangu-route lijkt haar het meest geschikt. Dat betekent dat ze in het dorp Marangu zal starten. Het is nu juli, het grote regenseizoen is voorbij, een gunstige tijd dus voor de beklimming.

Ze zal gebruik moeten maken van een lokale gids en dragers, dat is nu eenmaal verplicht. Wel fijn ook, want zij zorgen voor de kampeeruitrusting en het eten. Saffiera houdt er rekening mee dat ze het wandeltempo tijdens de klim laag moet houden. Zo kan haar lichaam langzaam wennen aan de ijlere lucht. Want in een aantal dagen zal ze een temperatuursverschil moeten overbruggen van plus 25 tot min 15 graden. Ze kan zich dan ook maar het beste in laagjes kleden. Als alles meezit, kan ze de Uhuru Peak, zoals de top van de berg heet, in vijf dagen bereiken.

In gedachten ziet ze het traject voor zich. Aan de voet van de berg zijn akkers, heeft ze zojuist gelezen, en op de helling worden koffie, mais en bananen geteeld. Daarboven begint het tropische bergbos dat sprookjesachtig aandoet. Op ongeveer 2700 meter hoogte gaat het bos over in een gebied met boomheide en prachtige reuzenlobelia's.

Overdag is het er heet, maar 's nachts is het bitterkoud. Daar moet ze zich goed op voorbereiden.

Boven de 4000 meter krijgt ze eindeloos lijkende maanlandschappen te zien. En daarna wacht haar alleen nog maar sneeuw en ijs.

De laatste etappe is het zwaarste stuk dat ze 's nachts met een koplamp aan moet afleggen. Als ze dat volhoudt en door blijft gaan tot het licht is, is ze bij de top en heeft ze het gehaald.

Saffiera onderschat deze uitdaging beslist niet. Sowieso zal ze bij de beklimming een dag nodig hebben om te acclimatiseren. Het is heel belangrijk dat ze geen krachten en kansen verspeelt door te snel te willen gaan.

Veel water moet ze drinken.

Het zijn reële gevaren: het risico van vallen, te weinig vochtinname, bevriezingen, sneeuwblindheid, droge lucht, oververmoeidheid en vooral de riskante verschijnselen van hoogteziekte. Maar ze weet waar ze aan begint en ze kent haar eigen grenzen. Eerdere tegenslagen hebben haar sterker en wijzer gemaakt.

Saffiera gelooft in zichzelf en ze wil en zal al haar energie en capaciteiten benutten.
Tanzania, juli 2015

Het is anderhalve week later, vroeg in de ochtend. De zon komt glorieus op boven de bergen in het oosten. En kijk: op de besneeuwde top van de Kilimanjaro staat een jonge vrouw met lang zwart haar. Je raadt het al: het is Saffiera.

Doodop, maar met een gevoel van enorme voldoening en opperste extase overziet ze de omgeving.

In haar verbeelding hoort Saffiera een daverend applaus. Het applaus komt van Afrikanen uit alle continenten. Ze zijn uitzinnig van vreugde en dankbaarheid. Met tromgeroffel begeleid zingen de mensen uit volle borst het oude volkslied van Afrika: 'Ons sal lewe'.

Dan volgt er een immense stilte. Voor Saffiera's geestes oog verschijnt het beeld van de zwarte raaf die goedkeurend naar haar knikt. Het volgende moment voelt Saffiera een innerlijk vuur en een enorme kracht.

Ze richt zich naar het noorden, het oosten, het zuiden en het westen. Ze richt zich tot heel Afrika. Dan klinkt haar stem, luid en helder. Met volle overtuiging roept ze het uit: 'EBOLA STOP!!!!!!'

Een paar dagen later belt Saffiera haar vader. Beiden zijn dolgelukkig, want over enkele uren zullen ze elkaar na lange tijd weer zien. 'Ik ben zo blij dat je komt', zegt haar vader ontroerd. 'Vandaag is een gedenkwaardige dag, een dag van grote betekenis. Het is ons team namelijk gelukt om een vaccin te ontwikkelen tegen ebola.....'

Dit verhaal is geschreven door:

Anneke Wind
Punter 41-44
8242 GB Lelystad
Telefoon: 0320-233351
Email: annekewind@gmail.com

Verhaal 3

Barbara de Rouw

25+

Almere

1681

Behekst *Lessen uit het verleden en uit het heden*

Het is vroeg in de ochtend als Sterre wakker wordt. Haar gezicht kriebelt. Ze draait zich om en ziet dat de zon net opkomt. Ze rekt zich uit en stapt uit bed. Ze doet de gordijnen open en geniet van het mooie uitzicht en de opkomende zon. Onbewust gaan haar vingers weer naar het gezicht, het kriebelt echt.

Ze doet haar badjas aan en gaat naar beneden. Halverwege de trap voelt ze de drang om weer te krabben aan haar gezicht. Ze bedenkt zich en gaat terug naar boven, de badkamer in. Eenmaal voor de spiegel, ziet ze helemaal niks. De jeuk is er echter wel. Ze bekijkt haar gezicht nogmaals, helaas, er is niks te zien. En al krabbend gaat ze naar beneden.

In de keuken zet ze een kop koffie en ze gooit de openslaande deuren van de keuken open. Heerlijk, als de eerste zonnestralen naar binnen vallen. Ze schenkt een kop koffie in en loopt naar buiten. Al snel zet ze haar kop koffie neer, de jeuk op haar gezicht is niet meer uit te houden!

Al krabbend over haar hele gezicht, vraagt ze zich af wat het toch is. Ze heeft gisteren niks raars gedaan. Het was zelfs een overwinning. 'Wie had ooit gedacht dat ze voor een groep zou spreken', dacht ze mijmerend terug aan gisteren. Voor het eerst in jaren had ze eindelijk een gevoel van eigenwaarde gehad.

Langzaam pakt ze haar kop koffie op van de grond en neemt een grote slok. Ze voelt iets sijpelen langs haar wang. Ze veegt het weg met haar vinger en ze ziet een rode vlek verschijnen. 'Hè jakkes, heb ik mezelf ook nog eens open gekrabd', denkt ze. Ze was eigenlijk wel trots op haarzelf, een overwinning. Jarenlang hield ze iedereen op een afstand en hield ze zich klein.

Ze staat op en zet haar lege kop koffie op het aanrecht. Haar gezicht begint weer te jeuken. 'Een warme douche zal misschien helpen', denkt ze. En met haar gedachten bij gisteren gaat ze weer naar boven. Ze doet haar badjas uit en stapt onder de douche. Het water over haar huid doet goed, de jeuk verdwijnt naar de achtergrond.

Jarenlang heeft Sterre iedereen bij haar weggejaagd. 'Ze was liever eenzaam, dan dat ze de mensen in haar omgeving vertrouwde. Althans dat dacht ze. Het begon steeds vaker aan haar te vreten, ze miste de gezelligheid. Hoe ze het tij kon keren wist ze niet. Ze wist wel wanneer het was begonnen, jaren geleden, vlak voordat ze haar geboortedorp verliet', dacht ze tijdens het douchen.

Nadat ze klaar is met douchen, wikkelt ze haar handdoek om haar lichaam. Ze stond weer voor de spiegel. Ze ontdekt wat kleine schilfers op haar gezicht. 'wat raar, ik heb nog nooit een droge huid gehad', dacht ze. Ze smeert haar gezicht in met een dikke laag crème.

Waarna ze naar haar kamer loopt om een jurkje uit de kast te trekken.

Tijdens het aankleden kwam de jeuk weer terug op haar gezicht. 'Misschien was het wel een allergische reactie', dacht ze. De jeuk negerend gaat ze door met haar dingen. Nadat ze

aangekleed is en haar haren heeft geborsteld, gaat ze weer naar beneden. Ze schenkt weer een kop koffie in en smeert een broodje met kaas.

Met de koffie in haar ene hand en het broodje in haar andere hand gaat ze weer naar buiten. De zon begint steeds warmer aan te voelen. Haar gedachten gaan terug naar haar leven in haar geboortedorp. Het was een goede keuze om het dorp achter haar te laten. Ze had haar ouders veel verdriet gedaan, echter er was te veel, veel te veel gebeurd. Haar jeugd was bijzonder. Over het algemeen had ze veel vrienden, vrienden waarvan ze dacht dat ze voor haar door het vuur zouden gaan. Ze deed dit tenslotte ook voor hen. Door schade en schande kwam bij Sterre het besef, dat wat zij onder vriendschap verstond, niet voor iedereen gold. Ze kwam tot rust en verwerkte haar verdriet over verbroken vriendschappen in haar kamer of in de tuin bij haar ouders. Haar wereld werd steeds kleiner.

Opeens voelt ze iets van haar gezicht afvallen. Ze kijkt op haar schoot. Er ligt een stukje dood vel op haar schoot. Niet groot, maar toch. Ze gaat met haar vingers richting haar gezicht en op een stukje van haar wang voelt ze nieuwe huid zitten. Zacht en wat vettig voelt het aan... 'Het lijkt wel of ik van huid aan het wisselen ben, net zoals een slang', denkt ze.

De jeuk blijft steeds weer terug komen. Moedeloos wordt ze er van. Onrustig en krampachtig van het niet willen krabben, valt ze in een lichte slaap, terwijl de vogels buiten aan het fluiten zijn en de zon hoog aan de hemel staat. Op de achtergrond hoort ze lachende kinderen en buren, die genieten van het mooie weer.

In haar droom keert ze terug naar de dag dat alles anders werd. Lisa, haar beste vriendin, althans dat dacht Sterre jarenlang, had haar keihard laten vallen. Het was de dag waarop ze haar vriendje, Mika, betrapte met Lisa. Het werd zwart voor haar ogen en een woede overviel haar. Ze bleef doorgaan met slaan en trappen, totdat Lisa niet meer reageerde. Mika probeerde haar nog tegen te houden, maar Sterre was woest, woest op Lisa. En toen kwam het besef waar ze mee bezig was. Haar woede van de afgelopen jaren door verbroken vriendschappen, had ze opgekropt. En ze reageerde alles af op Lisa. Boos van schaamte vertrok ze richting haar ouders. Ze pakte haar spullen en zei dat ze het helemaal gehad met het dorp, haar jeugd en haar zogenaamde vrienden. Ze wilde opnieuw beginnen en ze sloeg de deur achter haar dicht. Op hetzelfde moment bevroor haar hart.

Sterre schrikt wakker van een schel geluid. De deurbel. Ze staat op en er valt weer een stukje dood vel op de grond. De jeuk is iets minder geworden, maar nog wel onaangenaam. Eenmaal bij de voordeur aangekomen, kijkt ze nog snel in de spiegel: 'het lijkt wel of ik een hele nieuwe huid krijg', denkt ze. Ze doet de voordeur open en kijkt in een stel helderblauwe ogen. Ogen die ze jaren geleden voor het laatst had gezien. Enthousiast wordt Sterre begroet door Mika. Ze voelt zich overvallen, een gevoel dat ze altijd probeerde te voorkomen. En nu liet ze het over haar heen komen. Ze nodigt Mika uit om binnen te komen.

Eenmaal in de tuin begint haar gezicht ontzettend heftig te jeuken. Ze wilt krabben en het kost haar moeite om de jeuk te negeren. Mika complimenteert haar met de toespraak die ze gisteren had gedaan. Sterre reageert verbaasd, 'Hoe weet jij dat?'. Mika reageert enthousiast: 'Ik zat in het publiek en toen ik jou daar op het podium zag staan, herkende ik je meteen'.

En weer valt er een stuk vel van haar gezicht. Mika ziet niks of doet net alsof hij niks ziet. Sterre begint zich meer op haar gemak te voelen en zegt: 'Dat is lang geleden, de laatste keer dat ik je zag, betrapte ik je met Lisa en toen heb ik alle schepen achter mij verbrand'. Mika schiet in de lach. Want hij herinnert zich namelijk totaal iets anders.

En het volgende uur wordt Sterre getuige van een andere ervaring, dan zij dacht wat er was gebeurd. Ze was op die mooie dag, nu 10 jaar geleden, met Mika naar het park gegaan. Ze hadden een heerlijke middag met zijn tweeën. Toen ze weg wilden gaan, werden ze aangesproken door een voorbijganger. Iemand die ze nooit eerder in het dorp hadden gezien. Sterre's wang werd even aangeraakt bij deze ontmoeting. Bij de brug

zagen ze Lisa. Lisa was helemaal overstuur en Mika wilde haar troosten. Vanaf dat moment veranderde de uitdrukking op het gezicht van Sterre. Drie dagen lang lachte ze niet, ze wilde niks meer ondernemen en sloot zichzelf op. Op de vierde dag stond Mika voor de deur bij haar ouders en vanaf dat moment was Sterre verdwenen. 'Een jaar lang heeft iedereen intens gezocht, zonder resultaat en nu exact 10 jaar later heb ik je gevonden', zegt Mika geëmotioneerd.

De stukjes huid blijven van haar gezicht vallen en ze kan niet meer voorkomen dat ze gaat krabben. Hele stukken vellen krabt ze van haar gezicht af. Mika kijkt eerst geschrokken toe, maar zodra het meeste van haar gezicht af is, herkent hij zijn grote liefde, zoals ze was voordat die anonieme voorbijganger op hun levenspad voorbij kwam.

Sterre voelt een vreemd soort warmte door haar lichaam vloeien en ze realiseert zich dat ze de liefde en de warmte tien jaar lang heeft tegen gehouden. Haar hart was weer bezig met het toelaten van liefde en warmte.

Terugkijkend naar haar leven vóór de ontmoeting met de anonieme voorbijganger, realiseerde Sterre zich, dat het verbreken van vriendschappen, het onheus bejegenen van en door mensen en haar gevoel van eenzaamheid en wantrouwen is ontstaan vanuit haarzelf. Jarenlang had ze de schuld neergelegd bij anderen.

Daar zittend in de tuin, met de zon op haar gezicht en Mika voor haar, realiseert Sterre dat alleen zij veranderingen kan aanbrengen. Ze had te vaak naar anderen gewezen en te vaak de rol van slachtoffer gespeeld. Vanuit haar gevoel van wantrouwen en eenzaamheid had ze de mensen om haar heen af gestoten.

Sterre realiseerde zich dat deze voorbijganger haar een masker had gegeven, zonder zich daar van bewust te zijn. En gisteren op het podium deed ze de eerste stap vanuit haar hart om het masker af te laten brokkelen. Nu bijna een dag later, was het masker verdwenen en voelde ze de letterlijke warmte weer in haar hart. Een gevoel dat lang weg was geweest en nu weer terug kwam.

Sterre stond op en pakte Mika bij zijn handen, ze gaf hem een voorzichtige kus, die hij gretig beantwoordde. Vanaf nu zal alles anders zijn. Het masker waar ze zich jaren niet van bewust was, behoort definitief tot de verleden tijd.

Verhaal 4

Bert Reijnen
25 +
Emmeloord
2519

Vodnik, de watergeest

Er zit verandering in de lucht. Op deze druilerige dag duik ik weg en zwerf wat door mijn territorium. Verveeld bezoek ik de duistere uithoeken van mijn habitat, op zoek naar afleiding waarvan ik weet dat die niet komt. Zacht beweeg ik voort, langs de brug en de verdronken fiets, rond het eiland waar ik voor mijn plezier nog een keer de eenden verjaag en verdwijn in de diepte. Maar ik voel het, verandering. Het beste seizoen moet nog komen, dat heldere met de ijskoude nachten. Dan sluit zich langzaam, kristal na kristal, het waterig dak boven mijn hoofd tot ijs. Het wordt hier kalm en stil, geen doodse stilte maar vol van verwachting. Ik verheug mij nu al op het eerste dunne glas waardoor zij naar mij kijken, maar niet zien. De eerste stenen die een barst of wak creëren, de durfal die zich rond het riet een natte voet aanmeet. Dan lig ik in de diepte klaar om angst te genereren die lafaards leven laat en helden tot postume domoren verheft.

Ik ril van de gedachte aan dit feest voor watergeesten zoals ik, Vodnik.

Chris veegt met zijn mouw een wak in het condens van het beslagen raam en kijkt naar de langs jagende wolken. De plassen die de afgelopen dagen in de tuin zijn ontstaan vertonen onophoudelijk het kunstzinnig patroon van spetterend regenwater. “It’s raining cats and dogs, zie je dat?” mompelt hij tegen Lev, de zwarte Labrador die tegen zijn benen schuurt. “Daar heb jij geen boodschap aan hè?” De hond kijkt op en antwoordt met een zacht gejangk ten teken dat het tijd is uitgelaten te worden, weer of geen weer.

Het beest is zeer bijzonder. Alsof zijn blik en oogopslag je gevoelens reflecteren, alsof hij antwoord geeft op de vraag die jij wilt stellen. Onzin, zal je zeggen, maar ja, toen hij hem ophaalde in het asiel viel het Chris direct op. De hond vertelde dat hij met hem mee ging en niet andersom. Punt uit. Ook hoe hij je aankijkt, dat is geen hondenkop, het is een hondengelaat. Chris’ voorliefde voor filosofen deed hem beslissen het dier Levinas te noemen, Lev voor vrienden. Dat paste trouwens goed bij de kat en de kanarie die zijn vrouw had achtergelaten toen zij Chris inruilde. Om het getruttel van zijn ex met die dieren niet in hun namen te horen doorklinken, had hij ze vernoemt. De sociale maar ietwat gezapige kater heette voortaan Karl, de kanarie Jean-Paul. Het gekooide vogeltje naar Sartre vernoemen was wat

sarcastisch maar eens per week mag Jean-Paul in beperkte vrijheid door de kamer vliegen. Zoals Chris voorheen.

Opnieuw, nu met een ingehouden blaf, geeft Lev zijn hoge nood aan. Chris overwint zijn afschuw voor de regen, lijnt de hond aan en wordt beloond met een korte opklaring. Ondanks zijn wijze uitstraling heeft Lev het jachtinstinct nooit verloren. De eenden in het park maken oerdriften in hem los. Niet dat hij er ooit een te pakken krijgt maar de opwinding die het teweeg brengt bij het rennen en het opvliegen van de vogels is telkens weer verrukkelijk.

Dagelijks lopen zij hetzelfde rondje. Aangelijnd de straat uit, de autoweg over, via het bruggetje het park in waar hij los mag. Ook nu doet hij een plas en draait een drol maar na wat rennen bemerkt hij plots iets vreemds. Geen eenden, ook geen wind, alleen het geluid van lekkende bomen en overtollig water dat door de duiker klotst. Ook Chris staat stil, alsof hij iets voelt. Een weeë prutlucht stijgt uit het water op. “Kom Lev, we gaan naar huis”.

Het koestert mijn Slavische ziel als ik vanuit de diepte die twee passeren zie. Zij kennen, noch bevroeden mijn aanwezigheid hier, ze zien het niet. Nadat ik, als kind van een langstreckend zigeunerpaar, lang geleden verdrong, is mijn uiterlijk veranderd in slijmerig zacht donkergroen, zichtbaar voor wie angstig is, verraderlijk voor de overmoedige die blind is voor het gevaar van open water. Zeker voor hij die zodom is mijn territorium binnen te dringen en het te vervuilen met zijn aanwezigheid, zal mijn wraak zoet zijn.

U denkt dat dat maar onzin is, dat gedoe over watergeesten? Dat begrijp ik wel. In uw onttoverde wereld komt zoiets niet van pas. Het strookt niet met uw technologie, uw wetenschap en, zonder u te willen beledigen, uw verarmde fantasie. “There are more things between heaven and earth, Horatio, than are dreamt of in your philosophy”, zei Hamlet, maar ja, wie van u neemt dat nog serieus? Ik ben daar waar het vermoeden bestaat in plaats van het bewijs.

Toch is het nut van mijn bestaan eenvoudig te bewijzen, als het u daar om gaat. Hoeveel kinderen zijn al niet gered door de vrees voor het water, de angst dat de watergeest ze zal pakken? Dat is zo mooi aan hun onbevangingheid, hun sprookjeswereld. De boze wolf, de heks, de boeman, door hen zijn in de loop der eeuwen meer kinderen gered dan door welk wetenschappelijk ontwikkeld veiligheidsprotocol dan ook. Zelf ben ik zonder vrees geboren. Mijn zigeunerouders hadden hun kamp opgeslagen aan de oevers van de Moldau toen ik als kind van drie jaar, ik kon amper lopen, te water raakte. Ik was nergens bang voor. Niet voor hoogte of diepte, voor licht of donker, voor vuur noch voor water. Die eigenschap werd mij fataal. Zo veroorzaakte ik het ontroostbaar verdriet van mijn moeder en een levenslang schuldgevoel bij

mijn vader. Wisten ze maar hoe goed het nu met mij gaat. Kon ik ze dat ooit nog eens vertellen, wie weet. Wellicht begrijpt u het nu beter: angst voor water is een groot goed, het is de missie van de watergeest.

Ijspret komt die winter langzaam op gang. Soms vriest het wat, dan dooit het weer. Wie “Elfstedentocht” roept wordt nog uitgelachen, behalve in Friesland. Van pret is nog geen sprake, wel van ongenoegen. Totdat na een week met heldere nachten en vrieskou, het ijs in de parkvijver aangroeit tot een te verwachten ijsbaan.

Voor Vodnik is het spel begonnen. Langzaam groeit een wonderlijk dak boven zijn hoofd. In het begin voelt het als een nieuwe huid, maagdelijk en teer. Totdat, zoals altijd, het turen wordt gevolgd door het vernielen. De scherven en schotsen doen hem zeer waarna hij, elk jaar weer, besluit afstand te doen van zijn bevroren korsten. Het schuren en het krassen van de schaatsen zou hij toch niet verdragen. Dan is hij weer de watergeest, vloeibaar, beweeglijk en speels. Soms knalt hij een barst in het ijs, breekt een schots af of blaast een zwakke plek die uitgroeit tot een wak, jaagt door het water en glibbert langs zij die genieten maar niet weten wat hen mogelijk wacht. De val, de schrik, de angst, hij geniet er volop van. Oh, als zijn lieve ouders hem zo eens konden zien.

Chris is gehaast die morgen. Te laat naar bed, *nog één glas dan*, de wekker niet gehoord en nu verslapen en brak. Op aankleden na kan hij alles overslaan, wassen, scheren, ontbijten, maar Lev is onverbiddelijk. De hond staat al te janken in de gang als hij zijn veters strikt. De deur is nog niet half open of Lev rent naar de bosjes voor het huis en doet opgelucht zijn eerste plas. Chris rent achter hem aan, zijn jas nog open. Het dier begroet hem met een vrolijke blaf, draait zich om en loopt naar de weg, niet bewust van het gevaar. De riem, shit, de riem vergeten. “Lev kom hier”.

Te laat. De hond rent onbekommerd naar de straat.

“Lèèèvv, hierrrr” probeert Chris nog, maar zonder resultaat. Een auto toetert, een fietser wijkt uit en vloekt. “Hou die hond aan de lijn, zak”.

Met kloppend hart rent hij Lev achterna. Geïrriteerd door het verwijt, de hond die niet luistert, maar het meest door zijn eigen stomiteit, reageert hij zich af op het dier.

“Stom beest, waarom luister je niet?”

Lev komt naar hem toe, gaat gehoorzaam zitten en kijkt schuin naar hem op met vragende blik “Wie is hier stom?”

Er is geen tijd om terug te gaan voor de riem. “Toe maar”, en hij geeft met een kort handgebaar de hond de vrijheid. Die snuffelt wat en markeert hier en daar zijn territorium, totdat hij in de verte de eenden op

het ijs ontwaart. Nog nooit was hij los en de eenden zo dichtbij. Een hond op jacht en prooi in het vizier, daar zit geen filosoof meer tussen, slechts instinct. Als een bliksemschicht rent hij over het beijzede gras, maakt een sierlijke sprong over het riet en belandt met een smak op de harde ijsvloer. Nu pas zien de eenden het naderend gevaar. Onhandig klapwiekend en glijdend op het ijs proberen zij weg te komen. Lev herstelt zich, komt opnieuw aangerend en glijdt happend naar een trage mannetjeseend die opvliegt uit het wak. Hij klauwt zijn nagels in het ijs dat opspat als van een hockeyschaats. Te laat. Zijn achterlijf glijdt door en zakt in het ijskoude water. Met zijn voorpoten klauwt hij wanhopig aan de rand van het ijs dat afbreekt bij elke nieuwe poging. Half zwemmend, half krabbelend blaft en jankt hij naar zijn baas.

Eerst lacht Chris om Lev's capriolen op het ijs. De eenden zal hij toch niet krijgen. Maar zijn vrolijkheid slaat om in schrik als de hond het wak nadert. Hij rent naar de rand van de vijver en roept nog eens, zonder resultaat. Wat hij vreest gebeurt. Lev glijdt in het wak waarna Chris zonder nadenken het ijs op stapt. Het kraakt en scheurt onder zijn gewicht. Geschrokken gaat hij terug en kijkt gebiologeerd naar het dier in nood. "Lev, kom hier". In zijn hoofd speelt de film van het rennen en glijden van de hond zich opnieuw af. Het dier vecht voor zijn leven terwijl de krachten zichtbaar afnemen.

Hij moet iets doen. In een flits herinnert hij zich hoe brandweermannen dat op tv deden. Ja, je gewicht verdelen. Met zijn buik over het ijs, half op handen en voeten kruipt hij in de richting van het wak waar Lev's verdrinking nadert. Nog twee meter, nog anderhalf. Het ijs kraakt en scheurt onder zijn gewicht, water stroomt uit het wak het ijs op en doorweekt zijn shirt. "Hou vol, ik kom". Lev jankt, slaat met een laatste krachtsinspanning een poot op het ijs waardoor de scheur breekt tot een zwart gapend gat en Chris verdwijnt in het koude water. Als hij bovenkomt hoort hij loeiende sirenes. Iemand roept "Zwemmen!!" Eén ferme slag brengt hem bij Lev. Hij pakt hem onder zijn buik en duwt met alle macht het dodelijk vermoeide dier op het ijs. Door het gewicht van de hond raakt hij zelf opnieuw onder water en voelt met zijn voet de grond. Hij wil afzetten maar zijn voeten zakken in de zachte modder weg. Hoe harder hij trapt des te sterker wordt de greep van dat wat zich onder water bevindt: boomwortels, wier, waterplanten en nog meer. Kou en ademnood, dat kan hij nog begrijpen maar zomaar doodgaan? "Lev, heb je hiervoor mij toen uitgekozen?" Zijn bewustzijn kleurt van groen naar staalblauw tot diepzwart.

Vodnik beleeft aan dit alles een orgastisch genoegen. Zo heerlijk is het nog nooit geweest en zo lang. Eerst de hond, de klap op het ijs, het gekrabbel, dat was nog maar de opmaat. De plons in het wak, het wanhopig pogen, de angst van het beest als er weer een schots afbrak. Dat leek een korte dodendans te worden maar mondde uit in een schijnbaar blijspel. De opera kwam pas goed op gang toen de man hem, de watergeest, minachtte. Hij had het meegespeeld, de barsten, het kraken, het water op het ijs en als

finale de definitieve scheur. Daarmee belandde de hoogmoedige in zijn territorium. Zijn greep was onverbiddelijk.

Het was een wonder dat Chris na enkele weken intensive care en een maand verpleeghuis weer helemaal opknapte. Alleen het terugkerend groen onder zijn nagels bleef een raadsel. Gelukkig was hij die zomer sterk genoeg om naar Oost-Europa te trekken, op zoek naar de zigeuners die daar nog leven.

Jean-Paul kreeg de totale vrijheid, Karl het gezelschap van de poes van de burens en Lev? Niemand begrijpt waarom de hond dagelijks urenlang in het donkere water van de parkvijver staart.

Verhaal 5

Desiree Haarms
25 +
Almere
2820

Behekst

door Désirée Haarms

Peter is een jongen van 14 jaar oud en hij woont samen met zijn moeder in een kleine tussenwoning in een grote stad . Zijn vader woont al een tweetal jaren niet meer bij hen. Na maanden vol ruzie, tranen en geschreeuw heeft papa de deur achter zich dicht getrokken en is nooit meer teruggekomen. “Ik wil je nooit meer zien! Heks!”. Dat waren zijn laatste woorden en daarna heeft Peter nooit meer iets van van hem vernomen.

Dit is het verhaal van Peter

Uit de slaapkamer van mama klinkt luide muziek. Ik kan niet de woorden niet verstaan, maar het klinkt als een stel gillende katten. Ze draait dit nummer altijd als ze een joint heeft gerookt. Misschien omdat het dan minder erg klinkt? Ik zet het raam op een kier om wat frisse lucht binnen te laten. Die vervelende hoofdpijn wil maar niet weggaan. Lusteloos blader ik door mijn schoolboeken en probeer te lezen wat er staat, maar de mist in mijn hoofd wil niet optrekken.

School was weer vreselijk vandaag. Mijn plaaggeesten hielden me elke minuut in het oog en lieten geen kans voorbij gaan om me een duw te geven of me iets akeligs toe te fluisteren: “lelijke dwerg, je stinkt. Je moeder is een heks”. Kon ik maar vertrekken, verdwijnen of iets anders doen wat een einde zou maken aan deze dagelijkse hel.

School

Vandaag heb ik een toets, Nederlands, en ik denk dat het wel goed komt. Op zich gaat het helemaal niet slecht op school maar het wordt steeds moeilijker om me op

mijn huiswerk te concentreren met al die herrie thuis. Ik heb al geprobeerd om een koptelefoon op te zetten, maar dat helpt ook niet echt.

Lusteloos slenter ik het schoolplein op in de drukte van joelende en lachende kinderen. Met een scherpe blik houd ik alle hoeken van het plein in de gaten om te zien of mijn plaaggeesten zich ergens ophouden. Pffff, gelukkig ik zie ze nergens. Het gaat om grote jongen uit mijn klas - hij is een jaar blijven zitten - en een stuk of vijf anderen die met hem meelopen. Ze maken er een sport van mijn dagen ondraaglijk te maken en dat lukt ze aardig, hoewel ik dat natuurlijk niet laat merken.

Op het moment dat ik als een van de laatsten de trap naar de hoofdingang wil oplopen raakt iets hard mijn hoofd en ik val op de grond. Duizelig kijk ik om me heen om te zien wat me geraakt heeft. "Whahahah!" hoor ik achter me en met tranen in mijn ogen van de pijn kijk ik om. Er loopt iets vochtigs over mijn gezicht en geschrokken veeg ik het weg. Niet huilen nu! Verbaasd kijk ik naar mijn natte hand. Het is bloed. Iemand geeft me een duw in mijn rug en ik weet direct dat ze me toch gevonden hebben. "hé heksenjong, schiet eens op, je komt te laat." Achter me staat Jop, mijn grootste plaaggeest en hij gooit een steentje omhoog in zijn hand. "Slappeling" gromt hij en geeft me nog een duw.

"Wat gebeurt hier", hoor ik naast me. Het is een van de leraressen en ze helpt me opstaan. "Maar jongen, je bloedt" zegt ze en trekt snel een papieren zakdoekje uit haar tas dat ze vervolgens tegen mijn hoofd houdt. "Hij is gestruikeld op de trap" zegt Jop met een valse grijns. De lerares kijkt me vragend aan. "Ja hoor, zo was het" mompelt ik "niks aan de hand" en probeer een lach op mijn gezicht te toveren. Ze kijkt me twijfelend aan, geeft me nog een papieren zakdoekje en loopt naar binnen. Snel ga ik achter haar aan voordat Jop en consorten me nog iets kunnen aandoen.

De toets Nederlands heb ik zo gemaakt, geen probleem en eigenlijk mag ik eerder de klas uit omdat ik al klaar ben. Ik blijf echter zitten totdat iedereen klaar is en lever dan pas mijn papier in. Het is veiliger met meer mensen om me heen. De dag is zo weer om prent ik mezelf in. Elk dag op school is het hetzelfde liedje: van het moment dat ik het schoolterrein oploop tot het moment dat ik weer thuis ben en mijn kamer in kan vluchten.

Tijdens de pauzes proberen ze mijn brood en melk af te pakken (en dat lukt ze ook regelmatig), naar mijn jas moet ik vaak zoeken omdat hij ineens bij een heel ander leslokaal blijkt te hangen en douchen na gymles durf ik niet meer aan. Bezweet en vuil trek ik mijn kleren aan en maak dat ik wegkom. De laatste keer dat ik wel ging douchen hebben ze me opgesloten en heb ik twee uur in de koude kleedkamer moeten wachten tot de schoonmaker kwam. Zonder kleren want die lagen - drijfmat - aan de andere kant van de deur. Jop doet altijd alsof zijn neus bloedt. "Je moeder

de heks zal er wel wat mee te maken hebben” roept hij luid als ik hem er naar vraag. Ze heeft je behekst.

De buurvrouw

Vandaag roept de buurvrouw me naar binnen als ik de straat inloop. Haar dochter Linda zit ook bij me in de klas en ze is op zich best aardig. Niet dat we elkaar vaak spreken hoor. Ze houdt afstand van me en ik denk dat dit komt doordat ze niet ook een doelwit van Jop en zijn maatjes wil worden. Ik neem het haar niet kwalijk, alhoewel een vriendin wel welkom zou zijn.

Als ik binnenkom zitten de buurvrouw en Linda samen met grote ogen voor de tv. “Heb je het al gehoord jongen?”, fluistert ze, “wat er gebeurt is in Amerika?” Nee wat dan? “Een scholier heeft met een mes zes van zijn klasgenoten en drie leraren verwond. Zomaar, in een vlaag van verstandsverbijstering, zonder enige aanleiding. Een is er erg slecht aan toe en ze weten niet of hij het gaat overleven. Verschrikkelijk toch? Wat bezielt zo iemand?”.

Ik staar naar het tv-scherm en zie de beelden voorbij komen. Wat er gezegd wordt dringt niet echt tot me door en mijn hersenen draaien op volle toeren. Wat bezielt zo iemand? Nou dat lijkt me nogal voor de hand liggend! Hij was het zat om gepest te worden, om hondenpoep in zijn schooltas te vinden, om uitgelachen te worden om zijn kleding. Ik kan wel duizend redenen bedenken waarom iemand zo iets doet! In een waas grijp ik mijn schooltas en ren naar huis. Naar mijn moeder....

Mama

Soms probeer ik nog wel eens bij haar op schoot te kruipen om even te knuffelen, zoals vroeger toen papa nog bij ons woonde. Maar die tijd is voorbij. Met een geïrriteerde kreun duwt ze me weg en zegt dat ik daar te groot voor ben. Het zou zo fijn zijn even met haar te praten, mijn hart te luchten, maar het lukt niet. Natuurlijk heb ik wel eens geprobeerd haar te vertellen over Jop en de meelopers maar het leek wel of ze me niet hoorde. Schuddend met haar hoofd op de klanken van de muziek en met haar ogen dicht huft ze door het huis terwijl ze vreemde gebaren naar me maakt. *Get away, the Witch!* schreeuwt de luidspreker. Dat moest Jop eens horen. Misschien heeft hij ergens wel gelijk.....

Nachtmerries

De nachten zijn al niet veel beter dan de dagen. Mijn kamer is de enige plek waar ik me veilig voel, maar ik ben bang om te gaan slapen. Mama is beneden met haar vrienden en het huis ruikt naar drank en wiet. Na mijn huiswerk kijk ik nog even tv. De computer zet ik al tijden niet meer voor mijn plezier aan, omdat Jop me ook via Facebook het leven zuur maakt. Anoniem dat wel, maar ik weet dat hij er achter zit. Gelukkig heb ik niet echt vrienden op school dus niemand vertelt me wat er precies

over me geschreven wordt. De schuine blikken en stiekeme lachjes zeggen me echter genoeg.

Als ik eindelijk in slaap val heb ik bijna elke nacht dezelfde droom. In mijn kamer zit plotseling op ongeveer een halve meter van het plafond een soort rand die rondom langs de muren van de kamer loopt. In het halfdonker zie ik schaduwen bewegen en er is een vreemd en slecht wezen dat tegen me praat, fluistert en zich over de rand door de kamer beweegt. Mijn keel knijpt dicht van angst en ik probeer uit de kamer te komen maar er is geen deur meer. Dat het wezen slecht is voel ik tot in mijn botten en een verlamdende kou maakt zich van de kamer en vervolgens ook van mij meester. "Ik zal altijd bij je blijven" fluistert het wezen "je zult nooit meer alleen zijn". Gillend en zwetend zit ik rechtop in bed. Beneden dreunt de muziek verder en ik hoor mama lachen. Niemand heeft me gehoord.

Misschien is er nog hoop.....

In het beeld van mijn dagelijkse routine ontbreekt nog één persoon. Arie is een van mijn leraren. Hij is wat jonger dan de andere leerkrachten en geliefd bij zijn collega's en de leerlingen. Zijn geschiedenislessen zijn leuk en interessant en soms wilde ik dat er geen einde aan zou komen. Op dit moment behandelen we de heksenvervolging in de zestiende en zeventiende eeuw. Hoe toepasselijk.....

Arie vraagt me soms om na de les nog even te blijven. Samen kletsen we dan nog even over de les, muziek en andere koetjes en kalfjes. Van een afstand kijk ik naar mezelf en bijna zou ik geloven dat ik een normale jongen ben. Dat is het effect dat Arie op me heeft: ik voel me een uurtje normaal en bevrijd van angst. Daar teer ik vervolgens nog dagen op en kijk uit naar zijn volgende les. Hoe graag zou ik hem vertellen wat ik werkelijk ben. Een heksenkind: lelijk, dom, vies en onbetrouwbaar. Misschien kan hij me helpen? Nu vertel ik het hem nog niet. Later misschien.

Drie maanden later

Met bonzend hoofd zit ik op een bankje in het park. Het is acht uur 's-ochtends en de school zal zo beginnen. Niet voor mij. Ik ga al dagen niet meer naar school en breng mijn tijd door in het park of dwalend door de stad. Het verbaast me dat school mijn moeder nog niet gebeld heeft. Ach, wat maakt het ook uit. Mijn hoofd is al dagen gevuld met doffe, taaie wolken en ik kan niet helder denken. "Behekst ben je" zei Jop, "dat is wat er mis is met jou. Duivelskind!"

Hij heeft gelijk! Mijn moeder is de oorzaak van dit alles. Ik haal een plastic flesje dat ik gevuld heb met water uit mijn rugzak en neem een slokje. Lauw. Er stond niets in de koelkast dus heb ik een leeg flesje uit de vuilnisbak gevist en dat gevuld met water uit de kraan. Het water plonst hard in mijn maag die pijn doet van de honger. Het enige wat ik gegeten heb zijn enkele happen van de vreemd ruikende cake in de koelkast.

Kon ik maar een oplossing bedenken om een einde te maken aan deze lijdensweg. Al dagen draaien mijn gedachten slechts om één ding. Dit moet stoppen, de pesterijen, de muziek, de nachtmerries. Maar wie is het kwaad? Jop? Mijn moeder? Al tijden denk ik niet meer aan haar als “mama”. Die bestaat niet meer. Het wezen in mijn slaapkamer zie ik nu ook als ik wakker ben maar het heeft zich nog niet bekend gemaakt. Het is altijd net iets te donker om een gezicht te kunnen onderscheiden.

Kon ik maar aan iemand advies vragen. Die jongen in Amerika zou het wel begrijpen: die heeft gedaan wat hij moest doen. Zeker, hij zit nu waarschijnlijk in de gevangenis maar daar is vast rust, stilte en regelmaat. Slapen wanneer het moet, eten wanneer het moet en je houden aan de regels. Het lijkt me heerlijk als er zo voor je gezorgd wordt!

Het mes uit de schoolkantine brandt al dagenlang in mijn rugzak. Ik weet niet of het echt scherp is maar het ziet er angstaanjagend en groot uit. Waarom ik het heb meegenomen weet ik eigenlijk niet. Mijn gedachten blijven rondjes draaien zonder een uitgang te vinden in mijn hoofd. Het is vandaag markt in de stad dus laat ik daar maar even naar toe gaan.

Moeder

“Dag moeder van Peter” hoor ik naast me en ik draai me om. Het is Jop, een schoolvriendje van mijn zoon, met nog twee andere jongens die ik niet ken. “Dag Jop, hoe gaat het met je?” zeg ik lachend en geef hem een hand. “Goed hoor mevrouw. Er zijn twee lesuren uitgevallen omdat de leraar ziek is dus daarom zijn we maar even naar de markt gegaan”. “Is Peter niet meegekomen?” vraag ik “ik heb hem vanochtend helemaal niet gezien, hij was al vroeg weg”. “Nee, Peter is liever alleen dus hij zal wel ergens in een hoekje zitten met een boek” zegt Jop en de andere jongens grinniken een beetje. “Misschien is hij wel naar huis gegaan”. “Ik ga zo ergens een kopje koffie drinken. Hebben jullie zin om mee te gaan?” vraag ik. “Lekker een colaatje drinken of iets anders?”. De jongens kijken elkaar aan en halen aarzelend hun schouders op. Jop lacht. “Graag mevrouw. Gezellig!”. We steken de straat over en nemen plaats op een terrasje. “Een ijsje mag ook hoor” zeg ik en geef ze de menukaart. Nadat ik een kopje koffie heb besteld en de jongens een ijsje, genieten we van de zon. Het is druk op straat en de markt gonst van bedrijvigheid en lachende mensen.

Peter

Vermoeid en verdrietig slenter ik over de markt. Mensen om me heen praten en lachen en het lijkt of ze me niet zien. Wat een drukte, ik moet snel maken dat ik hier wegkom. Ik steek de straat over richting het treinstation. Kijken naar treinen is een van mijn favoriete bezigheden. Ik droom over de veilige plekken waar een trein me

heen kan brengen. Ver weg van alles. Het monotone geluid van de treinen op de rails maakt me meestal rustig, zodat ik kan nadenken.

Mijn oog valt op een bekend gezicht op het terrasje van de ijssalon. Het is mijn moeder! In slow motion verplaatst mijn blik zich naar links en ik zie drie jongens bij haar zitten. Mijn hart staat stil en ik moet me even vasthouden aan een boom. Jop en twee van zijn maatjes. Mama en de jongens lachen terwijl ze een ijsje eten. Jop legt een arm om haar schouders en geeft haar een zoen op haar wang. Ze zien me gelukkig niet. Verdwaasd blijf ik nog even tegen de boom staan. Hoe is dit mogelijk? Ik wist helemaal niet dat ze elkaar kenden. Met een schok wordt alles duidelijk. Het is een complot waarin mijn moeder en Jop hebben samengespannen. Ze willen van me af! Zo wist Jop natuurlijk dat mijn moeder me behekt heeft! Scherpe naalden steken in mijn hart en mijn hoofd. Wat een pijn, ik moet hier weg.

Met tranen in mijn ogen ren ik naar het fietspad dat naast het spoor loopt. Ik kom hier vaker en weet een gat in het hek waar ik doorheen kruip. Langzaam rijdt een trein voorbij en ik laat me huilend op de grond vallen. Zand en kiezelsteentjes kleven aan mijn natte gezicht. Na enige tijd sta ik op en begin te lopen op het grindpad langs het spoor. Hoe lang ik al loop weet ik niet, maar ik zie geen mensen meer. De treinen daveren nu op volle snelheid langs me heen, maar het geluid van hun wielen op het spoor brengt me deze keer geen rust, integendeel. Plotseling merk ik dat ik mijn rugzak niet meer bij me heb. Even aarzel ik: zal ik terug gaan om hem te zoeken? Eigenlijk wil ik alleen verder lopen, weg van hier. Nee, mijn rugzak heb ik nu niet nodig.

Een beter oord

In de waas die voor mijn ogen hangt verschijnt ineens het wezen uit mijn slaapkamer. Ik knipper met mijn ogen en probeer het stof van mijn gezicht te vegen zodat ik het goed kan zien. Nu heeft het wezen een gezicht en wat ik zie vervult me met angst. Ik ben het zelf, ik ben het kwaad! "Dit is de oplossing heksenkind" fluistert het wezen "er is maar één uitweg". Direct wordt alles duidelijk. Er is inderdaad maar één oplossing. De trein kan me meenemen, weg uit deze hel. Het enige wat ik hoef te doen is twee stapjes opzij zetten en alles is voorbij. Ik knijp mijn ogen dicht en voel een intense snik van opluchting en bevrijding uit mijn borst opwellen. Eindelijk rust!

Ik heb de stap genomen en de trein, die nu snel nadert, zal me meenemen op haar reis. Vaarwel mama, vaarwel Arie, ik ga nu naar een beter oord.....

Verhaal 6

Floor Koedam
25 +
Lelystad
1992

DE WRAAK VAN MIEZEMAUW

Ik geef het onmiddellijk toe: het was mijn eigen schuld, ik ben een akelige knoeier. Het overkomt me namelijk af en toe, nou eigenlijk regelmatig, dat ik een vlek in m'n overhemd, trui of broek ooploop. Geen idee hoe het komt, maar die vlek zit er, ineens. Mijn vrouw ziet dat dus meteen. En natuurlijk krijg ik dan ook prompt 'feedback', zeg maar: flink onderuit de zak. "Heb je weer zitten knoeien? Altijd hetzelfde!" Nee, dan deugt er niet veel meer van me. Maar ach, je raakt eraan gewend en het doet je op den duur niet zo veel meer. Vanzelfsprekend vind ik het heel vervelend, in de eerste plaats voor Krista, want zij moet en zal dan dat getroffen kledingstuk meteen in de was doen, na een intensieve voorbehandeling met allerlei tovermiddelen. Onder gemopper en verwijten van 'allemaal extra werk'. En gelijk heeft ze.

Krista is een lieve vrouw, zeker, maar ze kan zo nu en dan zeer moeilijk doen. Het is dan wat mij betreft prima dat ze regelmatig eens een middagje gaat 'shoppen' met onze dochter, dan heb ik het rijk alleen, samen met die rotkat van mijn vrouw overigens. Niet dat Miezemauw lastig is, tenminste meestal niet. Ik heb het gewoon niet zo op katten. Maar het is verstandig om dat niet al te duidelijk te laten merken. Ik tolereer dat zwarte monster dus, daar komt het feitelijk op neer. Het ondiert zelf heeft niks in de gaten en komt juist steeds bij mij om kopjes te geven en op m'n benen te liggen. Alsof ze het er om doet! Ik ben er van overtuigd.

Die bewuste dag was mijn vrouw om een uur of elf de deur uitgegaan. Ik zou zelf tussen de middag wel wat aanrommel met het eten, een eitje bakken, of een kopje soep maken bij m'n boterhammetje, had ik gezegd. Voor haar vertrek kreeg ik natuurlijk nog wel allerlei goedbedoelde instructies aangereikt. Van een ei bakken zag ik derhalve toch maar af in verband met het risico van vetspetters. Een kopje soep dan maar, gewoon uit zo'n zakje, met wat heet water – niks moeilijks. Nadat ik om een uur of twaalf een en ander op het aanrecht in orde had gemaakt, liep ik – voorzichtig, en in twee etappes – met m'n spullen naar de eettafel om te gaan lunchen. Ik wilde net m'n eerste hap van de soep nemen, toen Miezemauw op mijn knieën sprong.

Ik moet hier eerst vertellen, dat Miezemauw het lievelingetje was van mijn vrouw. Het loeder kon bij haar werkelijk geen kwaad doen, ook al krabde zij aan de nieuwe leren bank, of kledderde ze met haar eten in de keuken. En zelfs een sanitair

ongelukje ergens binnenshuis werd zonder mopperen opgeruimd. Nee, Miezemauw had beslist meer 'goodwill', meer voorrechten bij mijn vrouw dan arme-ikke.

Terwijl ik dus die eerste lepel soep naar binnen wilde werken, sprong de kat op mijn knieën. Een regelrechte ramp! Soep over mijn kleren, broek en overhemd smerig. In dezelfde vaart dat dit gebeurde mepte ik die verd... rotkat van me af: "Klerebeest!" Dit had ik beslist niet moeten doen, ik geef het onmiddellijk toe. Maar ja, ik wist natuurlijk al te goed wat er zou volgen als mijn vrouw thuiskwam. Niet echt leuk om 'het vrouwtje' hiermee te verrassen: alweer ondergeknoeide kleren! Maar het leed was reeds geschied, dat wil zeggen: hemd en broek rijp voor een wasbeurt-speciaal. Wat echter door mijn oplawaai ook was gebeurd, bleek erger. Miezemauw was kennelijk nogal hard geraakt en nu eens niet op haar poezelige pootjes terechtgekomen. Het beest was tegen de muur gesmakt en... bleef daar liggen. "Die komt zo wel bij," dacht ik nog, terwijl ik me naar de keuken repte om verkoeling te zoeken voor de oververhitte lichaamsdelen en om broek en overhemd wat schoon te maken, zodat ik eerst verder kon eten. Daarna zou ik wel een schoon shirt en een andere broek gaan aantrekken. Verdorie, stomvervelend nu allemaal! Rotkat! Krista zou me wel weer de wind van voren geven. Maar deze keer kon ik er werkelijk niks aan doen. Zeg nou zelf!

Toen ik weer bij de eettafel kwam, lag de kat nog steeds op de grond, er zat zelfs geen aasje beweging in. Oeps! Ik tikte eens wat tegen het beestje, verschoof het een beetje met mijn voet, luisterde naar een spoortje van ademhaling, trok eens aan een oortje - niks hielp. Het krenk lag er voor dood bij. Ik vreesde het ergste, voor de kat, voor het bazzinnetje en vooral voor mezelf. Wat te doen? Ik at zonder smaak het restant van mijn haast koud geworden soep en de twee boterhammen, dronk m'n beker karnemelk en keek weer naar de kat. Geen teken van leven. Mors!

Terwijl het zweet me uitbrak vroeg ik me af wat ik moest doen. Het leek me het beste om Miezemauw maar stiekem te laten verdwijnen. Ik kon dan altijd zeggen, dat ze gewóón naar buiten was gegaan en sindsdien niet meer naar huis was teruggekeerd. In m'n gedachten maakte ik er al een heel 'opsporingsbericht' van. En natuurlijk zou ik ijverig - en schijnheilig - mee helpen zoeken en overal in de buurt briefjes-met-foto gaan ophangen. Maar die kat moest nu wel eerst zo snel mogelijk worden weggewerkt, voordat Krista thuis zou komen.

Toen het karweitje achter in de tuin gefikst was, waarbij ik goed opgelet had dat er toevallig geen nieuwsgierige buurkinderen mijn graafwerkzaamheden stonden te beloeren, trok ik m'n bevuilde kleren uit, zocht een andere broek en een schoon shirt en ruimde ik de spullen van de lunch weg. Zo, niks aan de hand. Alleen goed opletten om straks op de juiste manier te blijven reageren, vooral niks te laten merken.

Krista kwam tegen drieën thuis, bepakt en bezakt, zoals dat gaat met vrouwen die een middagje gaan 'shoppen'. Het eerste wat ze zei was: "Waarom heb jij andere kleren aan dan vanochtend? Wat is er nu weer gebeurd?" Met die scherpe stem die ze daarbij altijd opzet.

Ik vertelde zo goed en zo kwaad als het ging hoe Miezemauw tegen m'n lepel aangesprongen was, terwijl ik soep zat te eten. "Ik geloof er geen barst van," zei ze; "je hebt gewoon weer eens zitten knoeien natuurlijk. Meer aandacht voor de sportpagina's zeker! Waar liggen die smerige kleren? Kan ik meteen weer aan de gang. Leuke thuiskomst! Altijd hetzelfde!" Dit laatste kon ik natuurlijk wel beamen.

“Waar is de poes eigenlijk?” vroeg ze toen ze uitgerommeld was en haar nieuwe kleren op het echtelijk bed had uitgespreid. “Oh, die heb ik meteen buiten gezet, om verdere ongelukken te voorkomen,” loog ik dapper. Krista liep naar de achterdeur en riep de kat, die anders altijd meteen naar ‘het vrouwtje’ kwam, maar nu even niet. Ook een half uur later niet. En ook niet toen ik – schijnheilig boontje – in het buurtje ging meehelpen roepen.

’s Avonds na het eten was Miezemauw er nóg niet, en later op de avond, tegen bedtijd, nog steeds niet. “Weet jij écht niet waar Miezemauw is?” vroeg Krista me en ze keek me doordringend aan. Vrouwen hebben dat raadselachtige vermogen dat ze je doorzien, dat ze als het ware door je heen kunnen kijken. Moeder zag het vroeger ook altijd onmiddellijk als ik wat uitgevreten had. Ik wist me echter goed te houden en verklaarde dat ik werkelijk geen enkel idee had. “Misschien heeft iemand haar wel per ongeluk in het schuurtje opgesloten. Dan staat ze morgenochtend gewoon weer vrolijk hier voor de deur,” zei ik. En ik begon er haast zelf in te geloven.

Maar de volgende dag kwam er geen kat, ook niet na intensief buurtonderzoek. Evenmin de daaropvolgende dagen en weken. De kat bleef weg, zeer tot verdriet van mijn vrouw. Ik had zelfs af en toe een beetje met haar te doen: ze hield namelijk echt van het mormel...

Het zal een paar maanden later geweest zijn, dat mijn vrouw op een dag zei: “Wat zit daar toch voor een vlek op de muur, daar boven de plint?” Het was mij nog niet opgevallen, ik lette nooit zo op vlekken. “Heb je weer ergens mee lopen knoeien?” “Nee, schat, ik weet van niks: niet elke vlek komt door mij. Ik weet niet wat het is, of hoe het daar gekomen is.” Op het behang zat een donkere vetvlek ter grootte van een euromunt. “Nou, fraai is het,” zei ze. “Dan vrees ik dat we binnenkort een nieuw behangetje nodig hebben.” “Nee, hè,” dacht ik, “alweer die ellende van behangen! Niet weer.”

Een paar dagen later, ik was het al haast vergeten, zei mijn vrouw: “Het lijkt wel of die vlek groter is geworden... Nee, echt, kijk maar!” Het leek mij van niet, maar ze bleef bij haar idee.

En inderdaad, ze had weer eens gelijk. Toen ik het zelf een paar dagen later nog eens bekeek, was het beslist waar: die vlek groeide! En ook in de daaropvolgende weken dijde de vlek uit, eerst ter grootte van een bierviltje, vervolgens tot de omvang van een flinke pannenkoek.

Mijn vrouw was het ineens zat. Nadat ze al wat had geschoven met kleine meubeltjes en een vaas om de vetvlek te camoufleren, zei ze op een dag: “Ik ga een behangetje uitzoeken, er moet hier ander behang op!” Oeps, dat zou weer de nodige ellende geven: kasten leegmaken, meubels verplaatsen, spullen van de muur. En dan het behangen zelf nog!

En het werd nog erger, want de behanger, die even kwam kijken, zei dat het oude behang er beslist moest worden afgestoomd. “We laten het u graag doen,” zei ik meteen, want ik zag vreselijk tegen al dat werk op. Maar vooral voorzag ik weer de enorme ravage die ik zou veroorzaken als ik die klus zelf ging doen. Mij niet gezien. Krista was het gelukkig deze keer voor de verandering direct met me eens.

Het karwei was een week of wat later achter de rug. De kast stond weer op z’n plaats, de schilderijtjes hingen weer waar ze hoorden. Keurig. Samen keken we naar

het nieuwe behangetje en het zag er weer allemaal fris uit. Ik zuchtte van opluchting.

Helaas... het was maar voor een paar maanden. Want Krista zei op een dag opeens: "Krijg nou wat! Daar zit weer een vlek, op precies dezelfde plaats! Hoe kan dat?" Ik zag het ook. Ja, hoe was dat nou toch mogelijk? Zat er iets in de muur wat er doorheen kwam? Waarom was dat dan eerder nooit gebeurd? Bijzonder vreemd, bevreemdend... Gelukkig bleven verwijten in mijn richting ditmaal uit.

Net als eerder groeide de vlek, langzaam maar zeker. Krista begon weer met het verschuiven van wat bijzettafeltjes en zo, maar dat bleek niet afdoende: de vlek werd zichtbaar groter. We verschoven de kast en richtten de kamer noodgedwongen anders in. Maar na een aantal maanden kwam, tot onze verbijstering, zowel links als rechts, de vetvlek vanachter de kast tevoorschijn. "Nee!" gilte mijn vrouw. "Wat is hier in dit huis aan de hand? Het lijkt hier wel behekt!" Daar geloofde ik nou niet zo direct in, maar het was wel... tja, zeer verontrustend. Het kon toch niks met die dooie kat te maken hebben...? Die was namelijk wel op die plaats tegen de muur gesmakt. Maar daar kon dit onmogelijk het gevolg van zijn...

We haalden de kast leeg en verschoven hem naar z'n oude plaats. Toen we vanuit de kamerdeur naar de vetvlek keken, die inderdaad achter de kast steeds groter en donkerder geworden was, zagen we het allebei ineens. Vanaf het behang grijsde ons het silhouet van een enorme kattenkop aan: de vlek had de vorm van een kattenkop aangenomen. Met duidelijke oren, enkele dunne uitlopers links en rechts leken de snorharen te zijn en twee lichtere plekken zaten op de plaats van de ogen. Naast mij zakte mijn vrouw door haar knieën. Ik hoorde haar nog flauw iets van "Miezemauw..." stamelen.

De vlek op de muur leek te grijnzen...

Verhaal 7

Frederik vd Horst

25+

Emmeloord

2115

Inhoud:

Het verhaal speelt in het Nederland van de 17e eeuw, om precies te zijn begint het verhaal op het eiland Schokland.

1^e bedrijf

(Dit bedrijf vindt plaats op het eiland Schokland, om precies te zijn, in de nabijheid van het moeras op de Zuidpunt van het eiland.)

Als het doek open gaat ontwaart men een groep dorpingen die onder leiding van een dominee die onder weg zijn naar een begrafenis. Zij dragen het lichaam met zich mee van een verdronken schipper, Jacob Tol genaamd. die, vlak voor hij de haven van Emmeloort zou binnen varen, tijdens een storm met zijn schip is vergaan.

Uiteindelijk werd zijn lijk een paar dagen later aan de voet van een dijk gevonden.

Zij zijn nu op weg naar de begraafplaats op de Zuidpunt van het eiland en passeren daarbij het moeras waarvan men in de volksmond fluistert dat het er spookt.

Als de stoet verder trekt en de laatste mensen zijn verdwenen komt Jas Diender, een bewoner van Schokland die met vissen zijn brood verdient, haastig het toneel op gesneld. Hij vertelt in een aria zijn verhaal aan de toeschouwers.

Zijn dochter Aaltje, die zich inmiddels Almira is gaan noemen, was getrouwd met een koopman uit IJsselmuiden. die evenwel een jaar geleden plotsklaps aan de pest is overleden.

Zijn arme dochter werd door de bevolking al snel aangezien voor een heks en weldra gingen de eerste geruchten door het dorp dat zij waarschijnlijk haar eigen man naar de andere wereld had geholpen.

Niet veel later werd haar buurman met ingeslagen schedel gevonden in de schuur achter hun huis. Er ging een hardnekkig gerucht dat de man zich aan de jonge weduwe hadden vergrepen. Dit gaf natuurlijk nog meer voeding aan deze geruchten en al snel werd het meisje beschuldigd van de moord op haar burens. Voordat de autoriteiten haar evenwel konden arresteren zag zij kans om naar Schokland te vluchten en zij heeft zich hier in het moeras verscholen waar zij als kind natuurlijk heel vaak vertoefd had en waarin zij de weg blindelings kan vinden.

Haar vader kan zich niet voorstellen dat zij een heks is of tot een moord in staat is.

In onze tijd zou zij waarschijnlijk schizofreen genoemd worden maar in de 17 eeuw werd zo iemand al snel een heks genoemd. Jas Diender is als enige van haar verblijfplaats op de hoogte en hij komt haar nu waarschuwen dat de Drost, Adriaen Witte, die hevig verliefd is op de mooie weduwe en haar al eens tevergeefs het hof heeft gemaakt, met een aantal soldaten op weg is naar het moeras. Er is een losprijs uitgelooft voor degene die aanwijzingen kan geven over Almira's verblijfplaats en een Schokker beurtschipper heeft hem getipt over deze plek waar hij meent de

"heks" gezien te hebben toen hij langs de oever van het eiland voer.

Hoewel De Drost dus tot over zijn oren verliefd is op de jonge vrouw maakt die liefde, vanwege haar resolute afwijzing, nu plaats voor haat. Enerzijds aanbidt hij de jonge vrouw en wil hij haar tot zijn vrouw maken maar omdat zij hem afwijst verandert zijn liefde dus in rancune en wil hij haar straffen.

Helaas is hij geen aantrekkelijke verschijning voor de vrouwen omdat zijn uiterlijk wat geschonden is en hij gedwongen is permanent een lapje te dragen op de plek waar eens een oog heeft gezeten dat hij in een gevecht heeft verloren.

Jas heeft met zijn dochter de afspraak lopen dat hij, als hij haar spreken wil of haar levensmiddelen e.d. wil brengen, op een afgesproken plek bij het moeras zal wachten tot zij te voorschijn komt. Hij gaat even zitten en dommelt in.

(Voor de toeschouwer is het niet duidelijk of het volgende tafereel werkelijkheid of een weergave van de droom is van de slapende man)

Uit het moeras maken zich een aantal witte gedaanten los dat zich rond de slapende man opstelt en die al dansende een lied zingen waarbij zij de voorspelling doen dat er voor Almira, die zij overigens goed in hun nabijheid kunnen verdragen, weinig geluk in het verschiet ligt.

Even later trekken zij zich weer langzaam terug in het moeras en dan verschijnt Almira in een donker gewaad met daarop een soort cape die schril afsteekt tegen haar knappe, maar bleke gelaat.

Zij maakt een desolate en verwarde indruk en is afwisselend boos en verdrietig en laat in een aria haar gevoelens de vrije loop.

Zij geeft aan dat zij voortdurend belaagd wordt door geesten (stemmen in haar hoofd) die haar allerlei bevelen geven die zij

dient uit te voeren. Ook praat ze voortdurend tegen zichzelf. Op de achtergrond geven de geesten van hun aanwezigheid blijk. Zij leeft nu bijna een half jaar in het moeras en staat op het punt om in te storten want zij kan dit armoedige en eenzame leven niet veel langer meer volhouden.

Dan wordt haar vader wakker en ziet zijn dochter en waarschuwt haar dat de Drost onderweg is om haar op te sporen en te arresteren. Almira schrikt hier hevig van en wil onmiddellijk vluchten. Jas, haar vader, tracht haar hier evenwel van te weerhouden en geeft haar het advies om zich over te geven. Daarvoor moet zij als tegenprestatie eisen dat men haar, in plaats van te verhoren (en te martelen), zal wegen op de heksenwaag in Oudewater. Het meisje schrikt van dit voorstel en is niet spontaan bereid om hier gehoor aan te geven en vraagt in haar wanhoop aan haar vader of alles voor haar nu voorbij is. Als zij het geluid van naderende soldaten horen trekken zij zich samen terug in het moeras.

Er arriveert een groep soldaten, aangevoerd door Schout Egberts van den Ruthenberhe, die heimelijk op een boot naar Schokland zijn komen varen nadat zij dus een tip van een visser hebben gehad..

Even later verschijnt de Drost die uit het moeras komt en hij laat weten dat hij twee gestalten heeft gezien die hij evenwel niet duidelijk kon herkennen. Hij vermoedt evenwel dat een van de gestalten Almira was. De Drost waarschuwt de mannen om voorzichtig te zijn want het meisje is niet alleen beeldschoon maar ook heel sluw.

Als zij op het punt staan om de schuilplaats te omsingelen komt plotsklaps Jas Diender te voorschijn uit het moeras. Hij laat de aanwezigen weten dat zijn dochter, die volgens hem natuurlijk onschuldig is, bereid is zich over te geven mist zij niet verhoord zal worden maar zich mag laten wegen op de heksenwaag.

Kennelijk heeft hij zijn dochter in de tussentijd ervan kunnen overtuigen dat dit voor haar de beste oplossing is.

De Drost laat de beslissing aan de Schout over. Aanvankelijk voelt de Schout er niet zo veel voor maar uiteindelijk laat hij zich toch door Jas en zijn vrouw, die inmiddels ook gearriveerd is, ompraten en belooft dat hij Almira zal laten wegen. Onmiddellijk nadat hij dit heeft toegezegd komt Almira te voorschijn om zich over te geven om zodoende haar laatste kans op het ontlopen van een "verhoor" te grijpen.

Hiermee eindigt het eerste bedrijf.

2^e bedrijf

We bevinden ons nu in de gevangenis van IJsselmuiden waar Almira vastzit in afwachting van haar transport naar Kampen.

Hiervandaan zal zij vervolgens per boot naar Oudewater worden vervoerd om te worden gewogen. Zij zit in een cel en ligt op een kale brits te slapen. Het is donker in de cel welke slechts door een schaars kaarslicht verlicht wordt.

Plotseling verandert het schemerige licht in een soort helder blauw licht dat de cel in een lucide gloed zet. Op de achtergrond wordt een groep witte gestalten zichtbaar. Almira schrikt wakker en komt haastig overeind.

De witte gedaanten, die beweren van gene zijde te komen, laten haar weten dat haar overleden man, Alfred, op het punt staat om voor haar te verschijnen.

Almira is totaal overdonderd door deze mededeling en weet niet goed of ze nu droomt of leeft. Zij mist haar overleden man, Alfred Pirard, heel erg en is in alle staten bij het idee dat hij voor haar zal verschijnen.

Inderdaad stapt even later een gestalte naar voren gehuld in een donkere jas wiens gezicht evenwel niet zichtbaar is vanwege de kap die over zijn ogen is getrokken.

“Alfred” laat haar weten dat hij haar ontslaat van haar huwelijksbelofte. Zij is nog zo jong en kan nog veel liefde schenken en hij geeft haar het dringende advies om met Drost Witte te trouwen, die hij een goede partij voor haar vindt. .

Even later verdwijnt het licht en de daarbij horende gestalten weer en blijft Almira verward en aangeslagen achter. Zij is zeer ongelukkig met het advies van haar overleden echtgenoot want Drost Witte is wel de laatste man met wie zij zou willen trouwen.

Heel toevallig staat even later deze Drost voor haar cel en laat haar opnieuw weten dat hij haar aanbidt. Hij vraagt haar om zijn vrouw te worden waarna hij ervoor zal zorgen dat ze niet gewogen behoeft te worden.

Almira wijst hem evenwel resoluut af en laat overduidelijk blijken dat ze hem verafschuwt en haar overleden echtgenoot niet kan vergeten.

Terwijl de Drost haar laat weten dat zij hiermee haar doodvonnis heeft getekend arriveren de soldaten om haar naar Kampen te brengen.

3^e bedrijf

Dit bedrijf speelt in Oudewater waar in een gebouw op het marktplein de heksenwaag staat opgesteld.

Jas Diender en zijn vrouw komen het plein oplopen en blijven voor het gebouw staan. Zij huiveren bij de aanblik en spreken hun ongerustheid uit over de komende weging van hun dochter.

Even later komt een kar, welke door een aantal mannen wordt voortgeduwd, het plein oprijden. Op de kar staat Almira, gehuld in een donkere mantel. Voor de kar lopen een aantal hoogwaardigheidsbekleders, zoals De Drost, de Schout, de burgemeester en de Waagmeester. Achter de kar loopt de bevolking die de weging wil bijwonen.

Jas en zijn vrouwen mengen zich, zonder opgemerkt te worden, tussen het publiek.

Uiteindelijk begint men met de weging. Er wordt een totaal gewicht van 50 kilo op de waag geplaatst, gelijk aan de ingeschatte proportiën des lichaams (lichaamsgewicht) van de vermoedelijke heks en men gaat ervan uit dat als Almira inderdaad een heks is, zij vlot omhoog zal gaan.

Wat niemand weet is dat de Drost een vuil spel speelt door er voor te zorgen dat niet de vereiste 50 kilo op de Waag wordt geplaatst maar een gewicht dat meer weegt.

Als het laatste gewicht geplaatst wordt gaat Almira inderdaad de hoogte in en haar lot is bezegeld.

4^e bedrijf

Dit bedrijf speelt ook in Oudewater waar een grote brandstapel is klaar gezet. Er verschijnt een aantal soldaten dat het bevel heeft gekregen om Almira uit haar cel op te halen. In afwachting van haar verbranding heeft zij een aantal weken opgesloten gezeten in een kerker. Vandaag zal het vonnis echter voltrokken worden.

Als de soldaten zijn vertrokken verschijnen weer de witte heksen die benadrukken dat hun voorspelling vandaag uit zal komen en dat het leven van die arme Almira op de brandstapel zal eindigen.

Als de geesten zijn verdwenen komt langzamerhand het publiek toestromen om de verbranding bij te wonen. Men beschouwt dit echt als een “uitje” en zoekt een mooi plaatsje in de buurt van de brandstapel en verheugt zich op het voltrekken van het vonnis.

Almira wordt boven op een wagen opgereden en zij maakt een desolate indruk. Het lijkt wel of ze bewusteloos is en de hele gebeurtenis aan haar voorbij gaat.

Als de wagen bij de brandstapel aankomt schrikt ze evenwel wakker en weet even niet waar zij zich bevindt maar al spoedig dringt het tot haar door dat ze zal worden verbrand. Zij lijkt hier in te berusten hoewel haar vader nog wel even protesteert.

Zij geloofd er heilig in dat ze, wanneer ze is overleden, naar de Heer in de hemel zal gaan en daar haar overleden man zal terug zien.

De Schout, die in principe schuldig is aan haar veroordeling, hinkt nog altijd op twee gedachten, enerzijds aanbidt hij de jonge vrouw maar anderzijds haat hij haar vanwege haar afwijzing. Toch lijkt hij van dit laatste wel enige spijt te hebben en hij overhandigt haar toch nog haar bijbel teneinde haar kracht te geven in haar laatste uur.

Almira blijft zeggen dat ze onschuldig is en dat haar geweten zuiver is. Op een onbewaakt ogenblik stopt zij iets in haar mond en dat blijkt een pil te zijn die haar zal vergiftigen. Zij prefereert om te worden vergiftigd boven de verbranding. Het publiek is teleurgesteld want hen wordt nu een verbranding onthouden. Dit is Almira evenwel niet de zorg van Almira en zij sterft in de armen van haar bedroefde ouders.

Verhaal 8

Gerard Beense
25+
Lelystad
4942

De Wet van Murphy door Gerard Beense

Ik zal het niet licht vergeten, die dag voor Kerst, 24 december.

Natuurlijk! Ik weet het! 24 December is altijd een dag voor Kerst. Maar het gaat om juist dié dag voor Kerst. Dié dag.

Met Kerst zelf had het gebeuren op die dag hoegenaamd niets van doen. Behalve Kerstavond dan. En natuurlijk de maaltijd, het Kerstdiner waarvoor ik naar Amsterdam moest. Naar mijn 89 jaar oude moeder, in het verzorgingshuis in Amsterdam-Noord.

Als oudste van haar zeven kinderen was het mijn beurt om haar te vergezellen bij het Kerstdiner van haar tweede Kerst in het verzorgingshuis. Vorig jaar had mijn oudste zuster Dinie zich van die taak gekweten. Dit jaar was het mijn beurt.

Mijn zuster had er op aangedrongen beslist op tijd, 12 uur, aanwezig te zijn want dan zou het Kerstdiner beginnen.

“Tuurlijk!” zo had ik haar verzekerd. “Ik zal er op tijd zijn.”

Ik had het keurig van te voren uitgerekend. Om kwart over tien zou ik de bus in Lelystad-Haven pakken om de trein van 10 uur 44 te nemen. Na een treinreis van 39 minuten, de trein was een intercity met slechts een stop in Almere-Centrum, zou ik om 11 uur 23 op het Centraal Station in Amsterdam zijn. Zeven minuten daarna duurde het nog slechts een klein kwartiertje met bus 34 om ruimschoots op tijd het verzorgingshuis in Noord binnen te stappen.

Jaja!

Het begon al om 12 minuten over tien.

Ik liep op de Ringdijk richting bushalte toen ik, na een hoek om te zijn gegaan, de bus op pakweg 150 meter afstand bij de halte zag staan.

Die is te vroeg, bedacht ik en begon mijn pas te versnellen.

Na een tiental meters begon ik te hollen. Ik hijgde, mijn hart bonsde. Dat mag natuurlijk met mijn leeftijd van 68 jaar, vier dagen terug nog gevierd.

Ik zag in de verte de bus in beweging komen, versnelde mijn hollen en zwaaide met mijn rechterarm. Met mijn andere arm drukte ik het schoudertasje waarin mijn iPad zat, stijf tegen mijn lichaam aan.

Mijn gehol en gezwaai en bovenal gehijg, hadden geen enkele zin. Op nog een vijftig meter afstand verdween de bus uit mijn zicht.

Verdorie! Die is te vroeg vertrokken!

Ik staakte het hollen en stapte zwaar hijgend, geërgerd verder. Met elke stap en elke bonzende hartslag en diepe hijg, berustte ik wat meer in deze tegenslag.

Oké. Over een kwartier, om half elf, zou de volgende bus er zijn. Die zou er 16 minuten over doen om bij station Lelystad-Centrum aan te komen. Twee minuten na het vertrek van de intercity. Dan had ik in ieder geval nog elf minuten om de sprinter van 3 minuten voor elf naar Amsterdam-Centraal te nemen, Die doet er weliswaar langer over dan de intercity, 53 minuten in plaats van 39 minuten, maar de bus van 12 uur naar Noord moest ik kunnen halen. Dan maar een kwartiertje later aanwezig bij het Kerstdiner.

Het wachten bij de bushalte doodde ik met het opnieuw raadplegen van apps op mijn mobieltje die de vertrek- en aankomsttijden van bus en trein lieten zien.

Mijn aangepaste berekening klopte. Het missen van de te vroeg vertrokken bus was vervelend maar ik moest me daardoor niet laten verleiden tot sikkeneurigheid. Maar toch! Verdorie!

Na enkele minuten was ik niet de enige die bij de bushalte stond te wachten. Een jongen en een meisje, beiden van rond de 17, misschien 18 jaar, hadden zich bij me gevoegd. Hij, gehuld in een lange zwarte jas en een blauwgrijze spijkerbroek waaronder twee felgele sportschoenen. Zij droeg een kort camelkleurig jackje en ook een spijkerbroek, maar dan pikzwart. Ze had haar voeten gestoken in felrode schoentjes met hoge hakken. Té hoog vond ik. Aan haar linkerarm bengelde een eveneens roodkleurig handtasje.

Nog even en de bus zou er aan komen. Echter, om half elf verscheen er geen bus. Verdorie! Waar blijft-ie? Ongerust blikte ik herhaaldelijk richting buurthuis de Windhoek waar de bus de hoek om zou komen.

Om 5 over half 11 hoorde ik naast me vloeken. Het was de jongeman die, springend van het ene been op het andere, het meisje naast hem met gefronste wenkbrauwen aankeek en mopperend opmerkte dat ‘het kreng’ er allang had moeten zijn. Ik had intussen al snel berekend dat als de bus nú zou komen, ik alsnog een paar minuten de tijd had om de sprinter van 3 minuten voor 11 te halen.

Om tien over half elf was de bus er nog niet. Geërgerd drong het tot me door dat ik de sprinter van 3 voor elf wel op mijn buik kon schrijven. Verdorie!

Naast me hoorde ik geïrriteerd gegrom. Het was de jongeman die zich omdraaide en met lange stappen en luid vloekend van de bushalte weg liep. Het meisje dribbelde hem op haar hoge hakjes, met korte pasjes en een zwaaiend handtasje aan haar linkerarm, gehaast achterna. Ik was weer de enige die bij de bushalte stond te wachten.

Mijn ergernis steeg toen ook om kwart voor elf geen bus om de hoek draaide bij buurthuis de Windhoek. Dit was toch écht óngelooflijk!

Om 8 minuten voor 11 verscheen eindelijk de bus bij de bushalte. Hoofdschuddend stapte ik de bus in, graaide geërgerd in mijn zak naar mijn OV-pas en hield het voor het incheckapparaat. Het ding gaf geen kik.

“Andere kant!” merkte de chauffeur vriendelijk op.

Ik zuchtte, knikte ten teken dat ik hem had begrepen en draaide het pasje om.

“Piep!” zei het apparaat.

“Oké.” zei de chauffeur.

Nog steeds geïrriteerd liet ik me met een zucht zakken in een van de banken. Verdorie! De trein van 3 voor elf kon ik wel vergeten. Maar goed. De intercity van 14 over elf moest ik wel kunnen halen. Na de 16 minuten reistijd van bushalte Ringdijk naar station Lelystad-Centrum had ik daar nog 6 minuten voor. Negenendertig minuten daarna zou ik op Amsterdam-Centraal zijn.

Voldoende tijd over om alsnog de bus van 12 uur naar Noord te nemen. Weliswaar een half uur later dan gepland doch nog steeds slechts een kwartiertje later dan de aanvang van het Kerstdiner.

Geïrriteerd graaide ik naar een blad, een soort magazine, dat naast me op de bank lag. Verdorie! Ik had me nog zó goed voorgenomen om op tijd aanwezig te zijn voor het Kerstdiner met mijn moeder!

Direct nadat ik ingestapt was vertrok de bus. Ik staarde uit het raam naar een groep eenden en een paar meeuwen die dobberden op een uitloper van het Bovenwater. Een jonge vrouw met een kinderwagen en een hond aan de lijn liep op het trottoir langs de waterkant. Een dagelijks tafereel voor dat stukje Bovenwater in Lelystad-Haven.

Bij de eerstvolgende halte, die aan de Lemmerkade, zag ik de volgende bus richting eindhalte aan de Ringdijk aan komen rijden. Belachelijk! Twee bussen vlak achter elkaar!

We hadden de daaropvolgende halte, die van het Werkeiland, en de direct daarna volgende sluis met het gemaal Wortman, nauwelijks tweehonderd meter achter ons of de volgende bus richting Lelystad-Haven passeerde ons. Drie bussen kort achter elkaar, het was duidelijk dat de dienstregeling van Arriva behoorlijk in de war was.

Terwijl de bus via de Vaartweg door industriegebied Noordersluis richting Lelystad-Centrum reed sloeg ik het blad open dat ik eerder op mijn schoot had gelegd. Met mijn gedachten bij vertrek- en aankomsttijden van trein en bus bladerde ik lukraak door het magazine. Op een gegeven moment viel mijn oog op een foto die een groot gedeelte van een linkerpagina besloeg. Het was een foto van een heks, dat zag ik direct. Nee, niet zo'n kol met een puntmuts op het hoofd. Deze heks had haar hoofd getooid met lang zwart haar dat verfomfaaid alle kanten uitstak. De twee grote donkere ogen lagen verscholen in diep en zwaar beschaduwde oogkassen. Beiden keken me aan alsof ze mij herkenden en eerder hadden gadeslagen. En ja, de heks had een opvallend puntige neus met een klein donkerbruin pukkeltje er op en vrij hoekige jukbeenderen. De dunne, felrood gekleurde lippen, leken een smalle, van links naar rechts lopende, bebloede snee in haar grauwe gelaat. In de knokige vingers van haar opgeheven rechterhand hield ze een klein kaartje geklemd. Het leek op een OV-pasje maar het kon ook een bankpasje zijn. Op de pagina rechts ontwaarde ik een evengrote foto. Maar dan van het gezicht van een jonge vrouw met opvallend kort geknipt blond haar. Ook met grote ogen, maar die kijkers keken me vrolijk en onbevangen aan. De volle lippen waren licht gerood en vertolkten een bescheiden lach waardoor een rij hagelwitte tanden, als poserend voor een reclame van tandpasta, verleidelijk zichtbaar was. Haar neus was allerminst groot, eerder klein en naast de mond en bij haar slapen wenkten een paar lachrimpels. De beide foto's maakten deel uit van een artikel over schminken. De heks links bleek dezelfde vrouw te zijn als de eigenaar van het frisse gelaat rechts met het kort geknipte blonde haar. Hoe ik ook keek, ik kon geen overeenkomst tussen de gezichten op de twee foto's ontdekken.

Hoewel het gezicht op de rechterfoto uiterst aantrekkelijk was werd mijn blik toch getrokken door de linkerfoto, die van de heks. Ze keek me met haar diep in de oogkassen liggende, grote donkere ogen aan alsof ze me, vanuit welke hoek ik haar ook bekeek of naar welke richting ik me ook zou begeven, blijvend en uiterst nauwlettend in de gaten zou houden. Zelfs toen ik het blad dicht sloeg, had ik nog het gevoel dat haar blik me bleef volgen.

Ik legde het blad naast me op de bank. De rest van de rit richting Lelystad-Centrum keek ik het niet meer in maar ik betrapte mezelf er op dat ik toch regelmatig naar het magazine tuurde. Ik had het gevoel dat de heks me dwars door alle pagina's heen bleef bekluren.

Zonder enig oponthoud bereikte de bus NS-station Lelystad-Centrum. Nog 6 minuten om de trein te halen.

Na een laatste blik op het blad, ik had het gevoel dat de donkere ogen van de heks me bleven volgen, liep ik naar de uitgang van de bus en hield mijn OV-pas tegen het apparaat om uit te

checken. Er gebeurde niets. Ik hoorde geen 'piep'. Nog een keer. Wederom niets. Het scherm op het apparaat viel zwart.

Verdorie! In een reflex draaide ik me om en hield mijn OV-pas tegen het scherm van een ander inleesapparaat.

'Piep' klonk het.

Gelukkig. Dát apparaat werkte wel. Met lange stappen beende ik naar de ingang van het station. Terwijl ik de hal van het station binnenstapte bedacht ik dat ik nog geld moest pinnen. Voor de deelname aan het Kerstdiner met mijn moeder diende ik 15 euro te betalen. Ik had nog zeker 4 minuten om mijn trein van 14 over 11 te kunnen halen.

Met versnelde pas liep ik naar de pinautomaat van de ING. Er stond niemand voor de automaat. Een beetje mazzel moet je hebben. Snel duwde ik mijn bankpas in de gleuf. Toen het scherm om mijn pincode vroeg tikte ik het haastig in. Bij het gevraagde bedrag gaf ik 20 euro aan. Ergens in de pinautomaat begon het te ratelen. Kom op met dat geld, fluisterde ik gejaagd.

Het scherm flikkerde even en toen verscheen de mededeling STORING. Verdorie!

Ik graaide mijn bankpasje uit de automaat, wachtte even tot het scherm weer gebruiksklaar was, stak mijn pasje weer in de gleuf en tikte opnieuw mijn pincode in. Vervolgens gaf ik wederom het gewenste bedrag aan. Twintig euro. Opnieuw geratel. Dit keer ging het goed. Na mijn pasje uit het apparaat te hebben getrokken verschenen twee splinternieuwe biljetten van 10 euro.

Samen met mijn bankpasje frommelde ik het geld in mijn rechterbroekzak en snelde richting toegangshekje naar het perron boven. Het stond als gewoonlijk open. Mijn OV-pasje had ik al uit mijn jaszak gediept. Zou er nog genoeg saldo op staan? Vast wel. Tijd om nu nog op te waardenen had ik niet. Ik drukte het pasje tegen het inleesscherm en stapte verder. Na twee passen realiseerde ik me dat ik het herkenbare OK-piepje niet had gehoord. Gejaagd draaide ik me om, stapte terug en hield opnieuw het pasje voor het inleesscherm. UITGECHECKT gaf het aan.

Verdorie! Ik wás dus al ingecheckt! Wederom hield ik het pasje voor het scherm. Nu hoorde ik wél het bekende OK-piepje. Met mijn arm de tas met mijn iPad stijf tegen mijn lichaam klemmend rende ik de roltrap op. De trein van 14 over 11 stond er nog. Ik slaakte opgelucht een zucht. Echter op nauwelijks één stap verwijderd van de treindeur zag ik tot mijn schrik de trein in beweging komen.

Verdorie! Gemist! Verdórie!!!

Langzaam maar allengs steeds sneller verdween de trein uit het station en uit mijn zicht. Het verdwijnen van de achterzijde van de trein maakte vaag plaats voor het gezicht van de heks die ik eerder in het magazine had gezien. Het leek alsof de dunne streep rood die dwars op haar gelaat lag me vals grijnzend tegemoet staarde. En het kaartje of pasje dat ze in haar knokige vingers geklemd had, leek ze op een pesterige manier voor mijn gezicht heen en weer te bewegen.

Ik schudde het beeld van me heen. Belachelijk natuurlijk! Niks betovering. Gewoon domme pech. Snel overdacht ik de volgende optie. De sprinter van 11 uur 27. Een stoptrein. Die doet er 53 minuten over. Dat betekende om 12 uur 20 op Amsterdam-Centraal. Voldoende tijd om bus 34 van half 1 naar Noord te nemen. Oké. Wel wéér een kwartiertje later, alles bij elkaar drie kwartier, maar daar was niets aan te doen. Wacht! Even het verzorgingshuis bellen om te vertellen dat ik verlaat ben.

Ik graaide naar mijn mobieltje. Verdorie! Batterij bijna leeg. Het was me meteen duidelijk dat ik niet voldoende stroom zou hebben om het nummer op te zoeken, te bellen, uitleg te geven en...

Oké. Dinie bellen. Vragen of zij contact met het verzorgingshuis wil opnemen en wil vertellen dat ik wél kom maar de trein heb gemist.

Dat lukte. In weinig woorden begreep mijn zuster het probleem. Zij zou meteen contact opnemen met het verzorgingshuis. Goed! Dat was in ieder geval geregeld. Net op tijd. Het scherm van mijn mobieltje viel op zwart.

Dit was toch echt onvoorstelbaar. Zoveel pech achter elkaar. Aan de andere kant... Ik had gewoon geen geld moeten pinnen. Dan had ik de trein wél gehaald. Of niet terug moeten gaan om te kijken of het inchecken naar het perron was gelukt! Maar als die bus in Lelystad-Haven niét te vroeg was vertrokken of de daaropvolgende bus wél op tijd was verschenen, had ik deze trein gewoon kunnen halen. Domme pech. Dat was het. Niets meer en niets minder. Met die foto van die heks in dat magazine had al dit tegenzitten totaal niets te maken.

Ruim voor tijd van vertrek rolde de sprinter van 11 uur 27 het station binnen.

Ik wist dat ik nog een optie had. De intercity van 11 uur 44. Die zou 3 minuten later dan deze sprinter, om 12 uur 23, aankomen op Amsterdam-Centraal. Dan bleven er nog 7 minuten over om de bus naar Noord te pakken. Ik besloot om toch maar de sprinter te nemen. Dan had ik in ieder geval 3 minuten extra tijd, dus 10 minuten, om de bus naar Noord te halen.

Ik stapte de trein in en nam een zitplaats.

Wat een gehannes. Ik had gepland dat ik rond kwart voor twaalf het verzorgingshuis binnen zou stappen. Een kwartier vóór aanvang van het Kerstdiner. Nu zou het een uur later worden. Drie kwartier ná aanvang van het Kerstdiner. Nou ja, niks aan te doen.

De sprinter vertrok keurig volgens schema. Pas na tien tussenstops, in plaats van één met de intercity, zou ik op Amsterdam-Centraal aankomen. Terwijl ik daar aan dacht bekwam me toch weer een gevoel van ergernis.

Na enige tijd, ik had geen idee na welk station, haalde ik mijn iPad uit de tas. Ik had bedacht dat wat ik vanaf vertrek van huis had meegemaakt, typisch een geval was van de Wet van Murphy. Met mijn iPad zou ik even Googlen naar wat die Wet van Murphy precies vertelde.

Nadat ik mijn toegangscode op de iPad had ingetikt zocht ik naar de internetverbinding. Ik had geen internetabonnement voor mijn iPad maar men had mij verteld dat ik in de trein gebruik kon maken van een wifiverbinding die de NS gratis beschikbaar stelde aan haar reizigers. Doch wat ik ook probeerde, de internetverbinding kwam niet tot stand. Ik begreep er niets van. Na nog een aantal vergeefse pogingen klapte ik de iPad met een diepe zucht dicht. Dit was toch werkelijk onvoorstelbaar. Alles zat tegen. Het leek wel of er iets was dat met alle mogelijke middelen probeerde te voorkomen dat iets wél zou meezitten. De foto met het gezicht van de heks verscheen weer in mijn gedachten. Maar ik schudde het beeld weer weg. Belachelijk! Heksen bestaan niet! Mensen bedenken heksen! Pure fantasie! Om het onverklaarbare verklaarbaar te maken! Om een oorzakelijk verband te leggen! Ik schudde opnieuw mijn hoofd als wilde ik het gezicht van de heks blijvend uit mijn geest verbannen en stopte de iPad weer terug in de tas. Precies op tijd, om 12 uur 20, rolde de sprinter het Centraal Station van Amsterdam binnen. Ik pakte de tas met mijn iPad en stapte de trein uit.

Terwijl ik de roltrap van het perron naar de hal beneden nam, besloot ik om later, via de wifi van het verzorgingshuis, alsnog te kijken naar wat de Wet van Murphy precies te vertellen had.

Van vorige bezoeken aan mijn moeder wist ik dat de halte van bus 34 zich aan de voorzijde van het Centraal Station bevond. Ik liep door de hal onder de perrons door, richting uitgang voorzijde met de uitscheckpoortjes. Daar aangekomen zag ik dat ze allemaal open stonden. Ik haalde mijn OV-pas uit mijn jaszak en hield het voor het scherm. Geen 'piep' te horen. Nogmaals. Opnieuw geen 'piep'. Geïrriteerd wreef ik het pasje een paar keer over de mouw van mijn jas en probeerde

het opnieuw. Niets. Ik keek vertwijfeld om mij heen. Dit gelooft toch geen hond! Naast mij zag ik overige passagiers, de een na de ander, zonder problemen, mét piepjes, door de poortjes gaan. Ik draaide me om, sloot aan in de rij naast mij en warempel, 'piep' klonk het toen ik mijn pasje voor het scherm hield.

Ik slaakte een zucht van verlichting. Dat van daarnet was gewoon een storing. Dat kon niet anders. Met snelle passen verliet ik het station en liep ik over een paar trambanen richting Noord-Zuid Hollandsch Koffiehuis waar uiterst links de stadsbussen naar Amsterdam-Noord hun haltes hadden.

Vorbij het koffiehuis gekomen bemerkte ik een vreemde leegheid. Raar! Nauwelijks mensen! Pas toen ontdekte ik dat er ook geen bussen stonden en dat de bushaltes verdwenen waren.

Vertwijfeld keek ik om me heen. Verdorie! Waarheen zijn die verplaatst!

Tijdens enkele snelle onderzoekende blikken zag ik een paar mensen van het Gemeentelijk Vervoer Bedrijf wandelen. Ik liep naar hen toe en vroeg waar de halte van bus 34 was.

“Aan de achterzijde, de IJkant van het station!” klonk het. “Boven. Op het nieuwe busstation.”

Ik bedankte hen en draaide me om. Verdorie! Ook dat nog! Bushaltes verplaatst. Kun je weer helemaal terug lopen. Gehaast snelde ik de eerste de beste ingang van het station binnen en liep met grote passen door de lange hal naar de achterzijde.

Nee toch!

Verbouwereerd keek ik naar de houten wand die aan het eind van de hal voor mij opdoemde.

Geen achteruitgang. Ik keek naar links, naar rechts, nergens was een doorgang te bespeuren.

Nee, ik dacht niet meteen aan het gezicht van die heks. Beslist niet. Met versnelde pas haastte ik mij terug door de hal richting uitgang teneinde, buitenom, langs de voorzijde van het station, naar de rechts gelegen hal te gaan waar ik eerder het station verlaten had.

Ik dacht nog steeds niet aan de heks. Welnee.

Met lange stappen liep ik door de hal naar de IJ-zijde van het station. Daar aangekomen beende ik door de uitgang naar buiten en rende ik de roltrap op die ik links ontdekte. Boven gekomen keek ik om me heen om te zien waar de halte van bus 34 zich bevond.

Een bouwvakker die met een kruiwagen liep zag mij onderzoekend kijken. “Welke bus moet u hebben.” vroeg hij hulpvaardig.

“Vierendertig.” zei ik.

De man wees naar achter mij. “Daar ergens links moet-ie staan.” klonk het.

Ik stamelde een bedankje en rende de richting uit die hij had aangewezen.

Inderdaad. Nadat ik na een aantal passen naar links was uitgeweken keek ik tegen de achterkant van stadsbus 34 aan. Alleen...! Hij stond niet stil...! Hij reed weg! Vertrok van de halte!

Verdorie! Ik had de bus van 12 uur 30 naar Noord gemist.

Ja. Toen... toen moest ik wél denken aan die heks uit dat verdomde blad dat ik eerder in de stadsbus van Lelystad had ingezien. En opnieuw zag ik dat tergend gebaar van die knokige vingers die dat kaartje of pasje, of wat het ook mocht zijn, pesterig voor mijn gezicht bewogen.

Ik sloot mijn ogen even. Flauwekul! bedacht ik. Oké. Dit zat ook tegen. Maar veel méér kon er niet tegenzitten. Over een kwartier zou de volgende bus komen. Een kwartiertje later zou ik in het verzorgingshuis aan kunnen schuiven aan het Kerstdiner met mijn moeder. Een uur later dan de bedoeling was. Vervelend. Zeker. Maar het was nu eenmaal zo. Soms moet je situaties gewoon nemen zoals ze zich voordoen. En je er vooral niet aan ergeren. Er was toch niets aan te veranderen.

Precies om kwart voor 1 verscheen bus 34. Ik was de eerste die instapte en hield mijn OV-pas tegen het inleesscherf.

Geén piep!

“Het pasje stilhouden en niet bewegen.” merkte de chauffeur op.

Ik knikte en hield opnieuw het pasje voor het scherm.

“Piep.” klonk het.

Ik haalde opgelucht adem en liep verder de bus in.

Een klein kwartier later stapte ik de bus uit. Het uitchecken had geen probleem gegeven. Kort na 1 uur liep ik de zaal binnen waar het Kerstdiner van het verzorgingshuis plaatsvond.

Niet alleen mijn moeder was blij mij te zien. Ook medebewoners die aan haar tafel zaten lieten merken verheugd te zijn dat ik eindelijk naast mijn moeder plaats kon nemen.

Een jonge vrouwelijke vrijwilligster die tegenover mij zat bood meteen spontaan aan om iets te drinken voor me te halen.

Het Kerstdiner was natuurlijk al begonnen. Ik liep een tweetal voorgerechten achter. Die werden echter in no time voor me op tafel gezet.

Al babbelend met mijn moeder liet ik mij de tomatensoep en de garnalencocktail goed smaken.

Gelijktijdig met mijn moeder en de overige deelnemers aan het Kerstdiner kon ik daarna aan het hoofdgerecht beginnen.

Het was sfeervol en gezellig. Het eten, sperzieboontjes, spruitjes, aardappelpuree, stoofpeertjes, komkommersalade en vlees, kippenvlees, smaakte uitstekend. Mijn moeder babbeltje honderduit over familie en kennissen van vroeger. Een zangeres vertolkte met voortreffelijke stem liedjes van Willeke Alberti en natuurlijk de Engelstalige songs Silent Night, Jingle Bells en Rudolph the Rednosed Reindeer. Hier en daar brandden kaarsjes op tafel en enkele bewoners droegen de typisch rode muts van de Kerstman op het hoofd. Er heerste een plezierige kerstsfeer. Personeel en vrijwilligers sloofden zich uit om de mensen die in het verzorgingshuis verbleven en, al dan niet samen met een familielid of kennis, deelnamen aan het Kerstdiner, een ontspannen en zo onbezorgd mogelijke middag te bezorgen.

Slecht één keer moest ik tijdens het diner aan een heks denken. Dat was toen ik aan het eind van de tafel een oude vrouw zag zitten met warrig lang grijs haar en diep in de donkere oogkassen liggende ogen. Maar toen ze opkeek naar de oude man die naast haar zat en tevreden glimlachend de mond ietwat opende, zag ik niet die kenmerkende, ene hoekige tand in een heksenmond maar een keurige rij tanden. Ik wist zeker dat het een kunstgebit was. Nee! Deze dame was beslist geen heks.

Sneller dan verwacht gaf de grote klok aan de wand in de zaal 4 uur aan en was de tijd aangebroken om weer terug naar Lelystad te gaan.

Na uitgebreid afscheid van mijn moeder te hebben genomen en haar beloofd te hebben spoedig weer op bezoek te komen, liep ik door de lange hal richting uitgang. Even meende ik in een oude vrouw die in een rolstoel zat, ze had een puntige neus, holle donkere oogkassen en het grijze haar in een knotje op het achterhoofd gebonden, een heks te zien. Maar toen ze me vriendelijk toeknikte en haar aandacht weer verlegde naar het breiwerkje dat ze in haar handen had, verdween dat beeld rap.

Niet veel later stond ik nauwelijks bij de bushalte of stadsbus 34 stopte er. Het inchecken gaf geen enkel probleem, Het inleesapparaat piepte zoals het behoorde te doen. Ook toen ik tegen half vijf bij het Centraal Station uit de bus stapte. Ik kon warempel, zonder enige narigheid bij een van de talrijke OV-inleespaaltjes van het station, de sprinter van 16 uur 40 pakken.

De vele tussenstops tussen Amsterdam-Centraal en Lelystad-Centrum vlogen letterlijk en figuurlijk voorbij. Ik hoorde mijn moeder weer praten over de vaak bezochte feestjes bij tante Annie en ome Ben, in de Laurierstraat, in de Amsterdamse Jordaan en de glaasjes advocaat met

slagroom die ze altijd dronk als ze bij tante Marie in de Bloemstraat, ook in de Jordaan, op bezoek was. Ik zag weer haar gezicht vol afschuw toen ze verhaalde over het citroentje met zout, in plaats van suiker, dat haar per ongeluk tijdens een visite aan tante Stien, in de Vinkenstraat, was voorgezet.

Voor ik er erg in had rolde de sprinter, twee minuten over half zes, het station Lelystad-Centrum binnen. Ruimschoots op tijd om de bus van 17 uur 41 naar Lelystad-Haven te pakken. Maar eenmaal buiten het station besloot ik niet meteen de bus te nemen. Nee, ik wilde nog even wat ontspannen wandelen.

Was dát de reden om de ingeving te weerstaan een portje te gaan drinken bij Grand-Café-Restaurant Le Journal, op het Dukaatplein?

Ik kuierde op mijn gemak door de Kroonpassage naar het Stadhuisplein. Een onverklaarbare opwelling deed me de Stadhuisstraat in lopen. Aan het eind, bij de Zilverparkkade, bleef ik even staan en besloot plotseling alsnog een portje te gaan drinken. Niet bij Le Journal maar bij Grand-Café-Restaurant de Vier Engelen aan de Zilverparkkade. Ik liep er naar toe, stapte binnen en begaf me naar het meest nabije vrije tafeltje.

Na de schoudertas met mijn iPad op de tafel te hebben gelegd deed ik mijn jas uit en hing het over de rugleuning van mijn stoel. Bij de serveerster die op me toe kwam bestelde ik een rode port.

Toen ik ging zitten en de tas met mijn iPad op het tafeltje zag liggen, schoot me te binnen dat ik totaal vergeten was om met behulp van de wifi in het verzorgingshuis, te kijken of ik via internet kon vinden wat de Wet van Murphy precies te vertellen had. Ik haalde de iPad uit de tas en klapte hem open.

Aan een tafeltje, achter de iPad, boven het uitgeklapte scherm, zag ik een vrouw zitten. Met kort geknipt blond haar. Toen ze zag dat ik naar haar keek knikte ze vriendelijk. Haar gezicht deed me meteen denken aan de foto van vrouw met het kort genipte blonde haar die ik 's morgens, in de bus van Lelystad-Haven naar Lelystad-Centrum had gezien. In het magazine naast die foto van de heks. Ik realiseerde me dat dit de eerste keer was dat ik, na het verlaten van het verzorgingshuis, opnieuw aan die heks moest denken. Maar de gedachte aan haar nam rap plaats voor het zicht op de vrouw met het korte blonde kapsel dat aan het tafeltje tegenover mij zat. Natuurlijk! Ik wist meteen dat zij niet dezelfde kon zijn als die vrouw uit dat blad. Maar toch! Ze leek er verdraaid veel op.

De serveerster kwam mijn rode port brengen. Ik verlegde mijn aandacht van de vrouw met het korte blonde kapsel, enkele meters van mij verwijderd, naar een stevige slok rode port en mijn iPad.

De vrije wifi van de 4 Engelen werkte meteen en ik Googelde naar de Wet van Murphy. Het resultaat verscheen bijna onmiddellijk op het scherm. *"Anything that can go wrong, will go wrong"* zo stond er. Daarachter, vrij vertaald in het Nederlands: *als iets mis kan gaan, dan gaat het ook een keer mis.*

Ik glimlachte. De reis van vandaag naar mijn moeder had duidelijk aangetoond dat aan deze wet niet te tornen viel. Meerdere keren achtereen zelfs.

Terwijl ik van mijn port nipte gleden mijn ogen over een nadere toelichting op de Wet van Murphy. *Het misgaan gebeurt altijd op het meest onaangename moment en dat wordt ook wel de Wet van Finagle genoemd,* zo las ik.

Ik klapte de iPad dicht. De vrouw met het kort geknipt blond kapsel was verdwenen.

Tien minuten later zat ik in de bus naar Lelystad-Haven. Een klein kwartiertje daarna liep ik over de Ringdijk. Het in- en uitchecken in de bus was zonder problemen verlopen.

Voor mijn ogend doemde even het gezicht op van de heks. Het maakte echter snel plaats voor dat van de vrouw met het korte blonde kapsel. Langzaam ging ook dat beeld over in het lachend gezicht van mijn moeder. Ik grinnikte. Ondanks alle pech die zich had voorgedaan was deze dag beslist de moeite waard geweest. Glimlachend en met een tevreden gevoel liep ik de laatste meters naar huis, naar Kerstavond, thuis.

Verhaal 9

Otto Treumiet
25+
Almere

1892

De Sterrenwacht

Als je vrouw en kind net zijn doodgereden dan ben je niet in een beste stemming. En dan zeg ik het nog voorzichtig. Het was voor Karel Kruik namelijk echt onhoudbaar. Hij was vast van plan om er een eind aan te maken. Hij was al eens eerder uit een dal geklommen, maar dat zag hij zich geen tweede keer doen. Als je na zes depressieve jaren, volgend op een heftige scheiding, nieuw levensgeluk hebt gevonden, een jaartje later zelfs nog eens, omdat je samen met de tweede vrouw van je leven een schat van een babymeisje hebt gekregen, dat zich in de drie jaren die haar gegund zijn, ontpopt tot het derde zonnetje in je bestaan; en dat dan als je even moet pissen op de snelweg, een dronken lor met een lompe Hummer met een veel te hoge snelheid half over de vluchtstrook komt zeilen waar jouw roestige Peugeotje staat met twee voor het laatst lachende gezichten in de achterraut, dan is dat wat veel gevraagd. Dan is de boel zo zwart dat je geen licht meer zien kunt.

Het was meteen duidelijk waar die onverklaarbare bloedhekel aan wegpiraten bij Karel vandaan kwam. Want die had hij als kind al. Eén of andere vooruitziende blik moet dit drama hebben zien aankomen. Misschien wel om hem op een ander spoor te krijgen.

Een week na het ongeluk was het Karel duidelijk dat hij deze klap niet te boven zou komen. Hij stond zelfs op het punt om voor de laatste keer zijn computer af te sluiten. Maar toen zag hij in zijn Windows wolkscherm een ster vallen. Wat helemaal niet kan! Tegelijk hoorde hij – met het geluid op nul- een heldere ‘ping’ vanuit het binnenste van de computer. En ook klepperde de brievenbus. Nou ja, dat laatste kan dan nog. Wist Karel veel dat dit de start markeerde van een heel nieuw leven?

Die vallende ster sloeg in als een bom. “Als ik dood ben en je zit stuk, dan zal ik een ster laten vallen om je uit de puree te trekken,” had zijn vrouw op de kop af een jaar eerder tegen hem gezegd. Hij wist het nog precies. Het was op de verjaardag van zijn broer en ze hadden in de tuin knus tegen elkaar naar de sterrenhemel zitten kijken. Uit het niets kwam ze toen ineens met die vallende ster.

“Zonder jou kan ik echt niet”, had Karel erop geantwoord.

“Onzin. Dat dacht je de vorige keer ook.”

“Dat is waar. En ik zat er ook niet ver naast, want ik heb me door zes depressieve jaren heen moeten worstelen.”

“Ja, maar als je dat niet gedaan had, hadden we hier nu niet gezeten.”

“Dat is waar. Maar ga nou maar gewoon niet dood.”

“Oké. Doen we dat.”

Karel wist nog goed wat hij dacht bij het zien van die vallende ster. Was dit de afgesproken oppepper van zijn geliefde? En waarom dan in dezelfde seconde ook een ping uit de computer en een klepperende brievenbus? Karel was echt geen zwever, maar zoiets zet je toch aan het denken. Hij was naar de voordeur gelopen. Daar zakte de opwindning al weer wat, want er lag alleen reclamepost van de Staatsloterij. En de ping uit de computer bleek een binnenkomende mail. Maar toen hij die gelezen had, was de hartslag van Karel verdubbeld. Het was een berichtje van zijn bank. Hij ging snel eens even digitaal op zijn bankrekening kijken. Allemachtig, vijfenveertig miljoen was er bijgeschreven. De post van de Staatsloterij was geen reclame, maar een gelukstelegram. Hij wist meteen wat hem te doen stond. Dit was het moment voor zijn meneer-Mulder-telefoontje naar de zaak, dat hij al jaren aankondigde. En waar hij zich overigens heel wat prettiger levensomstandigheden bij had voorgesteld. Wie zit er in een zelfmoordstemming nog op een jackpot te wachten? Terwijl hij zich dat zat af te vragen schrok hij op van glaserinkel achter zijn rug. Zijn mond viel open. Op de grond lagen de scherven van een waxinelichtjeshouder die hij ooit eens kocht bij Xenos. Een waxinelichtjeshouder in de vorm van een ster.

Karel Kruijk werkte op een klein reclamebureau. Oneliners BV. Met de oprichter ervan, Joop van Bueren, had hij eens samen bij de kapper gezeten toen het nog een eenmanszaakje was. Hij had toen geopperd om te proberen in Nederland de Thalys te laten omdopen tot Liner One, omdat dat mooie reclamemogelijkheden zou bieden voor Oneliners BV. De kapper had hij geadviseerd om een advertentie te maken met de kop ‘Houd je hoofd cool’ en Joop was lachend de deur uitgegaan met de tip om voor een klant, een begrafenisondernemer in Houten, de slogan ‘Laat u in Houten kisten’ te gaan gebruiken. Maar niet nadat hij Karel gevraagd had met hem te komen samenwerken.

Intussen waren ze met z’n vijven. Drie ervan waren kersverse jonge professionals waar Karel in gedachten steeds uitroeptekens omheen zette. Hij was van die kersverse expertise bar weinig onder de indruk. Ze waren handig met de computer maar daar hield het meteen op. Als je iets zei als ‘dat is lood om oud ijzer’ of ‘iedere honderd euro is er één’ dan stonden ze je glazig aan te kijken. Of ze begrepen niet dat het een goed idee was om, als een openluchtevenement op donderdag was, te spreken van ‘een donderdag bij heldere hemel’. Omdat men dan gemakkelijker onthoudt dat het op donderdag is. Omgekeerd vonden de jonkies hem natuurlijk een

ouwe lul, maar goed. Karel werkte parttime en dan was het prima uit te houden. Maar om nou te zeggen, oh, wat vind ik hier geweldig mijn levensvulling, nee. Maar hij moest nog een jaar of tien tot zijn pensioen.

In een favoriete dagdroom zag hij voor zijn geestesoog met smaak zichzelf in de rol van meneer Mulder uit die Staatsloterijreclame. Daarin zie je iemand bellen en vragen: ‘mag ik de heer Mulder?’ En als dan uit de hoorn klinkt: ‘meneer Mulder werkt hier niet meer’, vraagt hij verlekkerd: ‘wilt u dat nog eens herhalen?’ Door het raam achter hem, zie je bovendien een gloednieuwe Porsche voor de deur staan. “Als ik straks opbel met de tekst ‘mag ik de heer Mulder?’ weet dan dat ik niet meer terug kom,” had hij zijn collega’s rond de tiende van de maand vaak gezegd, “want dan ben ik in de Staatsloterijprijzen gevallen.”

Nooit gedacht dat het er echt van zou komen. En zeker niet in zo’n zwarte periode van zijn leven, waarin hij de poen zonder te knippen zou inruilen voor terugdraaien van het ongeluk.

“Oneliners BV, met Jan de Korte, goedemorgen.”

“Mag ik van u de heer Mulder?”

“Wat! Ben jij dat Karel? Mag ik de heer Mulder? Weet je het zeker?”

“Ja, het is heel dik bingo hier. Wat de centen betreft dan.”

“Ja, natuurlijk, dat begrijp ik. Jeetje, man, we gunnen het je in deze omstandigheden extra.”

“Dank je.”

“Maar eh, hoe dik is die bingo precies?”

“Vijfenvestig Miljoen.”

“Vijfenvestig? Goeie genade. Fantastisch, man.”

“Ik ga Joop een miljoen overmaken voor jullie om met elkaar te verdelen. Maar ik kom dus niet meer werken.”

Karel hoorde hoe De Korte scherp inademde, waarschijnlijk omdat hij het gênant vond om ten overstaan van iemand die net zijn gezin kwijt was, in juichen uit te barsten. Eén miljoen gedeeld door vier was toch een huis. Vreemd opgelucht verbrak Karel de verbinding.

*

Karel glimlachte bij het terugdenken aan dat Mulder-telefoontje. Vijf jaar geleden was dat nu. Dat zag hij met één oogopslag op de vangrail. Hij stond exact op de plek van het ongeluk. Bloemen legde hij er nooit, want hij zag niet in waarom je ook nog eens bloemen op die plek zou willen laten sterven. Wel plakte hij elk jaar een gouden sterretje op de vangrail. Vandaag plakte hij de vijfde.

Vijf jaar dus was hij vrij man. In alle opzichten. Hij kon doen wat hij wou en hij was single. De vallende sterren van zijn vrouw hadden hem op het juiste spoor gezet. Hij was nu een man met ambitie, wat hij daarvoor nooit was. Ja, zorgen dat je voor jezelf en je omgeving de boel een beetje prettig hebt, dat was in een notendop zijn

plan geweest. Maar nu wist hij exact waartoe hij op aarde was. Hij had de strijd aangebonden met de wegpiraat. Doelstelling: de wegpiraat kan het schudden.

De voorbereidingen had hij onmiddellijk ter hand genomen. Dat gaf hem nieuwe energie, die hij bij zichzelf niet meer voor mogelijk had gehouden en bovendien leidde het af van het terugdenken aan wat er gebeurd was. Het begon met een nieuwe auto.

Omdat er nog een allerlaatste jaar werd geplakt aan de periode waarin zijn oorspronkelijke Peugeotje gefabriceerd werd, kon hij nog mooi een gloednieuwe donkerblauwe 205 aanschaffen. Mensen die wisten wat hij gewonnen had, fronsten hun wenkbrauwen. Maar die wisten niet dat hij voor zijn nieuwe autootje meer dan het tienvoudige betaalde, want hij was naar Frankrijk getogen met een eisenpakket aan modificaties waardoor zijn 205'je de snelste Peugeot op de planeet werd en uitgerust met alles wat hij maar had kunnen bedenken. Inclusief zaken die hij rechtstreeks uit James Bond films had. 235 Lukt met gemak en hij kon de argeloze wegpiraat voor talloze verrassingen stellen. Let wel: lang niet altijd prettige verrassingen. Het was nu mogelijk om onopvallend te cruisen en toch als het nodig was iedere snelheidsduivel bij te houden en van repliek te dienen. Hij was drie maanden op vakantie geweest in Zweden waar hij rallykampioen Stig Blomqvist inhuurde om hem optimaal te leren omgaan met zijn super Peugeotje.

Zijn eenmansmissie was in die vijf jaar een landelijk verhaal geworden. In elke provincie reed nu minimaal één donkerblauwe 205 van 'De Sterrenwacht'. Met dezelfde specificaties als zijn Peugeotje. Er was een website waarop mensen confrontaties met wegpiraten konden melden. Die meldingen werden onderzocht. Meestal door de betrokkende een tijdje te volgen. Dan was het snel genoeg duidelijk wat voor vlees je in de kuip had. En dat alles werd nauwgezet gefilmd. Leo de Haas van Blik op de Weg had geholpen met de apparatuur om wegpiraten die werden aangepakt te filmen. Justitie was na aanvankelijke aarzeling meestal wel bereid op grond van de beelden van de Sterrenwacht vervolging in gang te zetten als het strafrecht aan de orde leek, maar belangrijker: ze waren bereid echt voor alle op beeld vastgelegde overtredingen de passende boete op te leggen. Er waren ritjes bij die wel 40 bonnen opleverden. Kassa. Karel had dan ook met succes tien procent van de opbrengst geclaimd ter financiering van het werk van De Sterrenwacht.

Karel legde nog even zijn hand op de vijf sterren en draaide zich toen om naar zijn auto die precies daar stond waar hij vijf jaar gelden stond te pissen. Zijn adem stakte plotseling in zijn keel. Een matzwarte Hummer flitste op de linkerbaan voorbij. Het was nog altijd niet gelukt de wegpiraat te vinden die hem vrouw en kind afnam. Zou hij dan vandaag...? Precies vijf jaar na dato? Karel hoopte het van harte. Hij sprong snel achter het stuur en voegde soepel in. Een paar minuten later zat hij vlak achter de Hummer. Hij herinnerde zich geen Hummer-meldingen van de laatste keer dat hij keek, maar Hummers volgde hij ook zonder dat. Net zo lang tot hij de juiste te pakken had.

Verhaal 10

P.M. Becker
25+
Lelystad
1407

Zoentje kapoentje

ofwel

Behekst?

“Wat is die toch schattig!” Sam wees op een klein, huiverend hamstertje. Dit kereltje trok alle aandacht tussen zijn lotgenoten bij de dierenopvang: Met een fluweelzacht vachtje, snoezig snuitje, piepkleine pootjes en flinterdunne streepjes dwars over de rug staa hij alle harten.

Het hamstertje zou Pukkie heten. Pukkie zou in een villakooitje met hamstertunneltje en luxe loopwiel wonen, bij ons thuis. - Het liefst op de kinderkamer, als pa het maar goedkeurde.

Dit was absoluut het beste cadeau dat Sam ooit had gekregen. Een echt dier! Moet je je voorstellen: Dit was een levende hamster, geen pluchen knuffel. Speelgoedbeesten waren voor baby's. Sam had al ontzettend lang een echt dier op het verlanglijstje staan. En dit schatje was echt. Het leefde! Je moest het goed verzorgen - voeren, zijn kooi schoonmaken - en het beschermen en liefhebben, uiteraard.

Sam was helemaal verknocht aan de nieuwe huisgenoot.

Sam had een grote broer en die heette Stef. Stef had altijd al een dier gehad, helemaal voor hemzelf. Om precies te zijn had hij zelfs twee diertjes, namelijk de schildpadden Hapsnapper en Vingerfoetsie. Stef vertelde iedereen dat het gevechtsreptielen waren. Op die manier wilde hij indruk maken op zijn vrienden. Hij waarschuwde hen om beslist uit de buurt te blijven van zijn beesten. Graag vertelde hij een griezelig verhaal van wat er gebeurd was, toen iemand anders dan hijzelf geprobeerd had hen te voeren. Hij beweerde dat diegene nu in totaal drie vingers miste.

Sam wist echter beter. Sams slablaadje vertoonde slechts een kleine inkeping, nadat Vingerfoetsie een snelle hap van de stiekem aangeboden lekkernij had genomen. Sam miste geen enkele vinger.

Sam vond die krachtpatserige namen dan ook erg overdreven, zeker voor dermate kleine terrariumbewoners. - 2 -

Pukkie ontwikkelde zich prachtig en groeide gestaag onder Sams hoede. Sam aaide het beestje en gaf hem voorzichtige zoentjes. Dit hamstertje was Sams oogappel. Iedere keer als Sam thuiskwam, kwam Pukkie gauw te weten hoe het buiten of op school was geweest. Het hamstertje luisterde niet alleen aandachtig, maar begon op een gegeven moment zelfs terug te praten, meende Sam. Eerst was er slechts af en toe een zacht geluidje - een soort piepen - te vernemen. Op één dag meende Sam, dat Pukkie "Hoe is het met je?" had gefluisterd. Toen was Pukkie al dermate gegroeid dat hij niet meer in zijn kooi paste, en had hij daarom vrije uitloop in de kinderkamer.

Sam had enkele keren geprobeerd om Pukkie een halsband met riem om te doen, om hem mee te kunnen nemen naar buiten. Pukkie begon echter al te kokhalzen als hij de halsband van een afstand zag of rook. Hij deed dan alsof hij moest overgeven. Hij schommelde zachtjes heen en weer en hield zijn buik. Dan rolde hij met zijn oogjes. Dan blies hij zijn wangzakken op. Dan produceerde hij onfatsoenlijke geluiden. Bleef dit allemaal zonder enig effect op Sam, ging hij stijfjes op zijn rug liggen met alle vier zijn poten tegelijk de lucht in. Hij deed alsof hij dood was, totdat Sam de halsband eindelijk voorgoed wegstopte.

Een andere manier van Pukkie om aan ongemak te ontsnappen was, onvindbaar te zijn door zich diep onder Sams bed te verstoppen. Zo gedroeg Pukkie zich dus als hij iets niet zag zitten. Op een zekere dag zat Pukkie - door eigen toedoen - dermate klem onder het bed, dat hij benauwd en in paniek op hoge toon "Sam, Sam!" krijste. Toen moest pa het hele bed demonteren om Pukkie te kunnen bevrijden uit zijn beknelde positie. Later werkte deze verdwyntruc dan niet meer, omdat Pukkie gewoon niet meer in de smalle ruimte onder het bed paste, zozeer hij zich ook samenperste en wurmde om daar te kunnen komen.

Tante Hetty was stomverbaasd hoe de hamster toch gegroeid was sinds haar laatste visite. "Dit dier staat bol als een big!", had zij verbluft uitgeroepen. Onder het genot van een bakje koffie begonnen de volwassenen een discussie over huisdieren - huisdieren in het bijzonder en in het algemeen. Vervolgens werden verdere weetjes van wederzijds belang uitgewisseld, betreffende familie, werk, kerk - en ander gemengd nieuws.

Met alle aandacht van hem afgeleid greep Stef zijn kans. "Hé dikke biggenbol!", daagde hij de hamster en diens eigenaar uit. Na enige woordenwisseling tussen de kinderen kwam dan - als in een kettingreactie - eerst een abrupt einde aan de discussie onder de volwassenen en dan aan diegene van de kinderen. - 3 -

Destijds bleek Pukkie echter lang nog niet volgroeid te zijn. Hij zette alsmaar verder uit, zowel in de breedte als ook in de lengte. Vanaf een gegeven moment zei Stef in huiselijke kring slechts “het varken”, als hij Pukkie bedoelde.

Niet alleen de hamster bleef onophoudelijk doorgroeien, maar ook zijn eetlust. Tegelijkertijd werden ook zijn uitwerpselen steeds groter. “Dit beest moet het huis uit!”, verlangde mam. “Het is Sams verantwoordelijkheid.”, reageerde pa hierop. “Sam wilde het varken ...eh, de hamster, hebben en heeft plechtig beloofd, hem te verzorgen.”

Pukkie grijste de karbonade van Sams bord tijdens het eten, toen net niemand keek. Hij opende bliksemsnel zijn hamsterbek en liet de karbonade in zijn linker wangzak wegzakken. Met een dikke bult op zijn kaak die verdacht op een karbonaadjie leek, keek Pukkie onschuldig omhoog. Als altijd zat hij naast Sam, op de grond dan wel. “Zoentje kapoentje!”, mompelde Pukkie enigszins onduidelijk, en keek met schuine blik naar Sam. Sam huiverde even, boog dan naar hem toe en drukte een snelle kus op de volgepropte wang. “Mmm!”, zuchtte Pukkie, merkkelijk genietend. Dan dook hij helemaal onder tafel, trok de karbonade met zijn hamsterhandjes weer uit zijn hamsterbek en begon eraan te knagen.

Tal van soortgelijke, eerdere maaltijden hadden zijn groei steeds verder bevorderd. Opgericht en op zijn achterpoten staand was Pukkie ondertussen al minstens even lang als Sam.

Stef schommelde zachtjes heen en weer op zijn stoel, wreef verlangend over zijn buik, en vroeg: “Is er nog een toetje?” Dan liet hij een luide boer. “Sorry!”, voegde hij er gauw aan toe, vanuit een ooghoek kijkend hoe zijn moeder zou reageren.

Pukkie had Stefs gedrag ondertussen nauwlettend gadeslagen. Toen Stef even later opstond en in richting koelkast verdween, klom hij op Stefs stoel. Daar begon hij, Stef na te doen. Eerst schoof hij met zijn brede achterwerk over de zitting van de stoel. Dan ging hij wijdbeens zitten, trok vervolgens zijn voeten op en plaatste zijn tenen tegen de kant van het tafelblad.

Mam schrok even en keek Pukkie vol ongeloof aan. “Dit beest moet een broek!”, riep zij verontwaardigd.

Verdorie, Pukkie zat zo breed op de stoel dat je zijn geslachtsdeel kon zien. Pukkie was dus duidelijk een jongen. Of was hij misschien al een man? Wie zou dit nou weten, bij hamsters van deze grootte?

“Puk!” Sam gaf de hamster een duwtje en dirigeerde hem dan met een wijzend gebaar naar de kinderkamer toe. Sam opende de klerenkast en begon broeken van hangers te trekken en voor Pukkie op de grond te gooien. “Kijk eens of iets hiervan past!”, riep Sam. De hamster bleek echter veel te lang en te lijvig: Hij paste in geen enkele broek. Totdat ze hierachter waren, had Pukkie al tal van broeken laten barsten. De meest favoriete broek van Sam - en zelfs een uitermate rekbare sportbroek - scheurden aan flarden toen Pukkie zijn uiterste best deed om zich er in te persen. Niets aan te doen. Schouderophalend slaakte Sam een diepe zucht.

Na even op zijn horloge te hebben gekeken, riep pa onthutst: “Jeetje, wat is het al laat. ... bijna vergeten. Ik moet ervandoor!” Hij gaf mam een snelle kus en liep de deur uit.

“Zoentje, zoentje!”, commenteerde Pukkie zachtjes.

Mam griste pa's autosleutels, die nog op het aanrecht lagen, en holde roepend achter hem aan.

“Sam, zoentje!”, eiste Pukkie.

Sam aarzelde. Deze volgevreten hamster zoenen? Nu?

“Op de mond!”, zei Pukkie en tuitte zijn lippen. Nog voordat Sam een goede smoes kon bedenken, had Pukkie al zijn dikke onderlip op Sams mond geperst. Hete hamsteradem, naar etenspoort ruikend, stroomde in Sams neusgaten. Harde, plakkerige knaagtanden streken plettend op Sams neus neer.

Vol afschuw - en ontstemder dan ooit tevoren - duwde Sam Pukkie met een krachtige douw van zich af. “Nee! Niet doen!”, eiste Sam en waarschuwde en dreigde vervolgens met overslaande stem: “Doe dit nooit weer! Anders wordt het hamster-stamppot zaterdag!” Sam schrok meteen van zichzelf, want Pukkie was een beste kerel en vriend. Toch?

Verhaal 11

Sietske Veldkamp

25+

Lelystad

3734

Josefine, door iedereen Jo genoemd liet zich uitgeput op de bank vallen. Wat een

vermoeiende dag zeg, het leek alsof er geen eind aan kwam. Ze liet haar hoofd met een plof

achterover op de rugleuning zakken, ze had haar jas nog aan en dacht terug aan haar dag.

Vanmorgen verslapen, haar auto had te weinig benzine, waardoor ze nog moest tanken en

ze te laat op haar werk kwam, bij het boodschappen doen stonden er lange rijen bij de kassa.

Ze zou blij zijn als ze straks na het eten lekker op de bank zou kunnen zitten met haar benen

omhoog met een goed boek.

De voordeur bel ging. Nee he, toch geen bezoek, dat kon ze er niet meer bijhebben. Ze hees

zich overeind en sjokte naar de deur. Daar stond de postbode die haar een pakketje

overhandigde. Vreemd dacht ze, voor zover zij het wist had er niemand van hun wat besteld.

Maar ja, ze kon natuurlijk niet alles bijhouden wat haar huisgenoten deden.

Ze zette het

pakketje op de keukentafel, deed snel haar jas uit en keek nieuwsgierig naar het adreslabel.

Verrast zag ze haar naam staan. Ze pakte een mesje en sneed voorzichtig de verpakking

open. O wat leuk, een mooie glazen kaarsenhouder met geslepen facetten in verschillende

kleurtjes en een waxinelichtje. Zo eentje had haar grootmoeder vroeger ook, wat lief. Ze

zocht tussen de verpakkingsmaterialen naar een briefje waarop stond van wie ze dit

geschenk gekregen had, maar ze kon niets vinden. He wat jammer nu. Wel spannend

natuurlijk. Ze liep naar de kast om de lucifers te zoeken. Ze ging hem straks lekker aansteken

bij het koffie drinken en lezen. Ze voelde zich gelijk een heel stuk beter. Nu eerst maar snel

eten klaar maken, dan kon ze gelijk bedenken wie toch de gulle geefster of geefster toch zou

kunnen zijn.

Na het eten zaten Jo en haar man Marco op de bank van hun koffie te genieten. Het kaarsje stond prachtig te schijnen op de salontafel en verspreide een prachtig gekleurd licht. Ze spraken over wat ze vandaag hadden gedaan. Marco vertelde hoe een klant vandaag tekeer was gegaan tegen de nieuwe telefoniste en zij in huilen was uitgebarsten. Dochter Noa belde dat ze bij een vriendin bleef slapen. Ondertussen kwam zoon Sem binnen. Hij plofte naast haar op de bank en keek chagrijnig. Jo vroeg hem hoe zijn dag was en hij mompelde wat binnensmonds. Ja zo kan ik je niet verstaan zei Jo. *Dat is de bedoeling ook ja.* Jo keek stomverbaasd op. He? Maar Marco keek alsof hij niets gehoord had en er niets bijzonders gebeurt was. Verbijsterd bleef Jo zitten. Er is niets gebeurt vandaag zei Sem. Jo wist niet meer hoe ze het had, wat gebeurde er allemaal. Nou je kijkt anders alsof je je laatste oortje versnoept hebt zei Marco tegen Sem. *Begin jij nou ook al, laat me met rust.* Er is niets aan de hand zei Sem, hij stond op en zei dat hij wat eten ging halen. Verbaasd bleven Jo en Marco achter. Hoorde jij dat ook vroeg Jo aan Marco, de dingen die hij zei over dat dat ook de bedoeling was en dat jij hem met rust moest laten? Nu was het Marco zijn beurt om haar stomverbaasd aan te kijken. Waar heb je het over, zei hij zijn vrouw niet begrijpend aankijkend, zulke dingen zegt hij nooit. Maar dat zei hij net, zei Jo verbolgen. Nou zeg, ik heb niets gehoord zei Marco luid. Hij stond op en liep zijn vrouw verwijtend aankijkend naar de keuken. Jo bleef verbijsterd achter. Ik denk dat ik maar naar bed ga, te lange dag denk ik en blies het kaarsje uit. De volgende ochtend verliep gewoontjes. Ze had een vrije dag en kreeg 's middags haar vriendinnen Mary en Tina op bezoek. Ze kende ze al van vroeger toen ze samen op jazzballet zaten. Ze ruimde snel de kamer op en zette alles klaar voor de visite. Even een nieuw waxinelichtje pakken en dan kon ze vanmiddag aan haar vriendinnen vragen of een van hen

2

het lampje aan haar kado had gedaan. Mary en Tina kwamen gelijktijdig aan en Tina had taart meegenomen. Ze was 25 jaar bij haar baas en vond dat ze dit wel samen konden vieren met wat lekkers bij de koffie. Jo vertelde over het kado wat ze gister had ontvangen en dat ze niet wist wie de gulle gever of geefster was. Ze vroeg aan Tina of ze het van haar had gekregen, maar Tina zei dat dit niet zo was en dat ze het graag aan haar zou hebben gegeven. Onder het taart eten, Jo had net het waxinelichtje aangestoken, vroeg ze of Mary er meer van wist. Mary keek weg en gaf geen antwoord. *Tuurlijk geef ik jou geen mooi kado.* Jo keek Mary verbaasd en onderzoekend aan, maar durfde niets te zeggen. Ze had het zich vast weer verbeeld dat ze een stem hoorde. De middag verliep verder heel gezellig met veel gelach en prachtige verhalen. 's Avonds, Jo zat lekker te lezen met het lampje aan, kwam Noa als een wervelwind binnengestormd, ze knuffelde haar moeder en plofte naast haar op de bank. Marco was naar zijn geliefde voetbalclub met vrienden. Noa zei, mam wat ik nou toch beleefd heb, je geloofd het nooit. Zat ik vanmorgen in de kantine op school en komt daar ineens de knapste jongen van school naar mij toe en vraagt of ik zaterdag mee uit ga. *Nee hoor jij hebt hem mee uit gevraagd.* Verward keek Jo haar dochter aan. Wat moest ze hier nu weer mee, wat een situatie. Noa merkte niets van wat er in haar moeder omging en ratelde maar door hoe zij zich gevleid had gevoeld en al haar vriendinnen jaloers op haar waren. Plots zag ze het lampje staan en vroeg enthousiast aan haar moeder waar ze dat gekocht had. Jo vertelde haar verhaal en dat ze nog steeds niet wist wie het aan haar gegeven had. Noa wist duidelijk van niets. Na een poosje stond ze op, gaf haar moeder een knuffel en zei dat ze naar bed ging. Peinzend bleef Jo achter. Ze ging ook maar naar bed. De volgende dag tijdens het werk besloot Jo dat ze 's avonds maar even bij haar moeder op

bezoek zou gaan. Ze hadden elkaar al zolang niet meer gezien. Ze woonde in een 50+ flat niet ver bij hun vandaan. Het was een beetje druilerige avond en ze bedacht dat ze maar de auto zou nemen. In een opwelling nam ze het lampje mee, misschien wist moeder er meer van. Haar moeder was blij verrast met haar onverwachte bezoek, ze zat net naar de tv te kijken en kon daar niets vinden wat haar kon boeien. Bij het drinken van een kopje thee pakte Jo het lampje uit. Haar moeder vond hem prachtig maar wist ook niet van wie Jo het had gekregen. Ze vroeg of Jo hem wilde aansteken. Dat deed Jo met dubbele gevoelens, wat als er weer iets vreemds gebeurde? Ze vond het stiekem ook wel een beetje leuk, want dan kon ze eens horen wat haar moeder werkelijk dacht. Ze babbelden over van alles en nog wat en er gebeurde niets. Jo vertelde over Noa dat ze zaterdagavond uit zou gaan met de knapste jongen van school. O wat leuk, zei haar moeder. *Wat een jongensgek.* Jo verslikte zich bijna in haar thee. Wauw, zou haar moeder dat werkelijk denken? Op het gezicht van haar moeder stond echter niets te lezen. Jo wilde meer weten en begon over Sem, dat hij zo chagrijnig was de laatste tijd. Haar moeder was verbaasd en vroeg of Jo wist hoe dat zo kwam. *Ik weet het wel, het joch is veel te verwend, ze moeten hem eens flink aanpakken.* Jo keek haar moeder weer verbijsterd aan. Ze zei afwezig dat ze de reden niet wist. Ze nam snel afscheid want ze wilde snel naar huis om haar gedachten tot rust te brengen. Wat onaangenaam allemaal. Ze had altijd gedacht dat haar moeder zo dol op de kleinkinderen was. 's Nachts kon ze niet slapen en bleef maar denken wat er allemaal gebeurt was de laatste dagen. Wat moest ze toch doen, ze kon er niet met Marco over praten want die geloofde

3

haar toch niet. Misschien moest ze er eens met haar zus over praten. Maar die zou haar ook nooit geloven, want die was veel te nuchter. Ze ging in haar gedachten haar vriendinnen

schare langs en herinnerde zich dat Mary op die ochtend haar vraag ontweken had. Ha, ze ging haar morgen bellen om haar uit te nodigen voor een kop koffie in de stad.

Gerustgesteld viel ze al snel in slaap.

De volgende ochtend tijdens haar pauze op haar werk probeerde ze Mary te bellen maar die

nam niet op. Ook 's middags en 's avonds niet. Gelukkig had ze vanavond haar volleybal

training zodat ze thuis niet hoefde zitten piekeren. Ze wist zich niet goed raad met alle

vreemde opmerkingen van de stem. Een paar dagen later lukte het haar om een afspraak te

maken met Mary voor de volgende week vrijdag. Een zucht van opluchting ging door Jo

heen. Nu maar hopen dat Mary haar kon helpen.

De rest van de week wilde Jo niet dat het lampje aangestoken werd, tot groot onbegrip van

haar familieleden die zeiden haar niet kunnen volgen. Zij vond het lampje toch zo leuk en zij

toch ook? Maar Jo had behoefte aan rust en kon verdere ontboezemingen niet verdragen.

Eindelijk was het de volgende week vrijdag. Jo was ruim op tijd voor de afspraak met Mary

en had alvast een cappuccino besteld met een lekker stuk appeltaart.

Eindelijk kwam Mary,

een kwartier te laat en nors kijkend. Wat is er aan de hand, vroeg Jo bezorgd.

Ach ik heb wat

last van hoofdpijn die maar niet over wil gaan, zei Mary. Wat wil je drinken, vroeg Jo, ik

trakteer. Mary was ook wel in voor cappuccino met appeltaart. Ze kletsten over van alles en

nog wat, tot Jo zich niet meer in kon houden. Weet je nog vorige week bij mij thuis toen ik

vertelde over dat lampje dat ik gekregen heb en dat ik wist niet van wie?

Mary keek haar

niet aan en bleef maar stug doorroeren in haar kopje. Heb ik hem van jou gekregen, vroeg

Jo. Mary liet haar lepeltje op de grond vallen en bleef langdurig zoeken. Jo wachtte vol

spanning geduldig af en bleef Mary gespannen aankijken. Eindelijk keek Mary op, ze keek

naar buiten en zei zachtjes ja. Daarna had ze het plotseling heel erg druk met het eten van

haar appeltaart. Jo slaakte een zucht van opluchting. Eindelijk, iets was er opgehelderd.

Maar nu wilde ze er meer van weten, het was duidelijk dat Mary niet erg toeschietelijk was met haar informatie, maar Jo zou haar niet laten gaan voordat ze wist of Mary ook wist van die stem die ze steeds hoorde. Jo vroeg haar in welke winkel ze het lampje had gekocht. Mary vertelde dat het van haar oma was geweest. Blij met die informatie vertelde Jo haar dat ze steeds een stem hoorde als ze het lampje aanhad, een stem die dingen zei die ze liever niet wilde horen. Alsof ze gedachten van andere mensen kon horen. Ze vroeg Mary of haar dat bekend voorkwam. Mary knikte na enige aarzeling een keer. Jo vroeg haar waarom ze haar naam niet op het pakje had gezet en waarom ze het naar haar had gestuurd. Mary vertelde terughoudend dat zij die ervaring met die stem ook had gehad en dat ze het lampje weg had willen doen, omdat ze er met niemand over kon praten en omdat ze het onaangenaam had gevonden wat ze had gehoord. Ze zei dat ze niet had geweten aan wie ze het anders had moeten geven. Ze had gedacht dat niemand anders die stem kon horen en dat ze erg aan haarzelf had getwijfeld had of ze de stem echt hoorde of dat het fantasie was. Nou daar kon Jo zich iets bij voorstellen, ze vertelde Mary dat haar hetzelfde overkwam. Het bleef een poos stil, beide vrouwen waren in diep gepeins verzonken. Ik hoop niet dat je mij dit kwalijk neemt en dat het onze vriendschap aantast, zei Mary bezorgd tegen Jo. Jo stelde haar gerust, zo'n vaart zou het niet lopen en Mary kon tenslotte niet weten dat zij de stem ook kon horen. Mary nam snel afscheid en Jo bleef nadenkend zitten.

4

Toen ze thuiskwam pakte ze het lampje en zette het in de kast, niet wetend wat er anders mee te doen. Ze moest er eerst over nadenken. De dagen regen zich aan een zonder bijzonderheden. Op een avond zaten ze met zn viertjes gezellig aan de koffie. Iedereen was opgewekt. Noa pakte de koekjes uit de kast, liep naar de keuken en kwam met de koekjes en het brandende

lampje terug. Zo gezellig, zei ze lachend, past mooi bij de knusse sfeer. Jo kon het niet over haar hart verkrijgen om het lampje uit te doen omdat Noa zo blij was, maar ze voelde zich duidelijk niet op haar gemak. Het was een gemoedelijke avond en er gebeurde niets bijzonders, totdat Marco vertelde dat hij a.s donderdag later thuiskwam omdat hij met zijn vrienden ging eten en bowlen. *Je bedoeld eigenlijk dat je naar je nieuwe vriendin gaat.* Jo sprong trillend overeind en zei gehaast tegen haar geschrokken familieleden dat ze naar de wc moest want ze voelde zich niet zo lekker worden. Wat een ellende. Bibberend zat ze op de wc en wist zich geen raad met de situatie. In ieder geval moest dat lampje de deur uit en snel ook. Ze hoorde Marco op de deur kloppen en vragen of alles goed met haar ging. Ook dat nog. Jaja, zei ze gehaast. Ze spoelde snel door en dronk wat water uit het fonteintje. Binnen gekomen vertelde ze dat ze waarschijnlijk een griepje had en nu snel naar bed ging omdat ze hoofdpijn had. In bed kon ze natuurlijk niet slapen en lag ze maar te woelen. Marco kwam de kamer binnen, deed het licht aan en vroeg of hij iets voor haar kon doen. Jo sprongen de tranen in de ogen en vertelde Marco dat ze dacht dat hij een vriendin had. Zijn mond viel open van verbazing. Hoe kom je daar nu bij, zei hij boos en verbaasd tegelijk. Je weet toch dat ik alleen van jou hou! Hij trok haar in zijn armen en wiegde haar liefdevol heen en weer. Toen ze wat tot rust gekomen was kropen ze dicht tegen elkaar aan in bed en deed Marco het licht uit. Hoe kon ze hem vertellen van de stem die ze hoorde, hij zou haar voor gek verklaren. De volgende ochtend vroegen haar kinderen hoe het met haar ging. Ze was wat verstrooid en zei dat het wel wat beter ging maar dat het nog niet helemaal over was. Ze kon mooi gebruik van de situatie maken, want ze wist zich geen raad en dan zou niemand iets anders vermoeden. Wat moest ze met het lampje doen. Zou ze het opsturen naar iemand anders en zo ja, naar wie dan. Eerst moest het maar weer in de kast zetten, want ze kon er niet langer

naar kijken. Ze ging Mary weer bellen, misschien wist zij raad. Een beetje tot rust gekomen door haar goede besluit ging ze naar haar werk. Twee dagen later beantwoorde Mary haar appje, ze stelde voor dat Jo vrijdagmiddag, als ze allebei vrij waren, bij haar kwam theedrinken. Op de afgesproken dag en tijd stond Jo bij Mary op de stoep. Ze werd snel binnengelaten en de theekopjes stonden al kant en klaar te wachten. Mary liep bedrijvig heen en weer om thee te schenken en lekkere koekjes te presenteren. Toen ze eindelijk was gaan zitten vroeg Mary aan Jo of er iets aan de hand was, omdat ze elkaar toch net kort geleden gezien en gesproken hadden. Jo vertelde haar over haar laatste belevenissen en dat ze het lampje kwijt wilde. Mary reageerde niet direct. Ze vroeg Jo of ze wel besepte dat ze door het lampje een uitgelezen kans had om iemands werkelijke gedachten te weten te komen. Jo beaamde dit, maar zei dat ze liever die gedachtes niet wilde weten voor haar eigen gemoedsrust. Mary kon dit wel begrijpen. Plots schoot Mary in de lach. Weet je, zei ze, je zou het lampje eigenlijk aan Conny moeten geven,

5

die heks verdient niet beter. Ze zit altijd in een ander z'n leven te stoken en deinst er niet voor terug om iemand in een kwaad daglicht te stellen. Jo schoot ook in de lach. Ze zag Conny direct voor zich, een stevige tante, die altijd wel op iemand zat te vitten en altijd overtuigd was van haar eigen gelijk. Goed idee, gniffelde ze. Ik ga het mooi inpakken en stuur het naar haar op, net zoals jij, zonder kaartje en dan maar kijken wat er gaat gebeuren. Natuurlijk weten wij dan helemaal van niks, zei Jo giechelend. Ik hoop dat ze veel leuke dingen hoort, knipoogde ze naar Mary. Weet jij haar adres, vroeg Jo terwijl ze ontspannen nog een koekje pakte. Tuurlijk, Mary zou het even voor haar opzoeken. Ze stond op, zocht haar adresboekje en begon erin te bladeren. Ha, hier heb ik het, zei ze. Wacht, ik schrijf het wel even voor je op een papiertje. De middag verliep verder met veel gelach en gefantaseer

over wat er zou gebeuren als Conny haar kadootje ontvangen had. Oeps, het was al weer later dan ze dacht en Jo sprong overeind, nam snel afscheid en reed naar huis. Nog na genietend kwam ze thuis. Ha, ze zou een mooi doosje zoeken en een prachtig papiertje, haar dag kon niet meer stuk. Ze hing haar jas op de kapstok, kamde haar haren en kwam vrolijk de kamer binnen. Er was niemand. Ze liep naar de kast om het lampje te pakken, maar het stond er niet. Ook niet op de salontafel. Vreemd. Ze zocht de hele kamer door en liep vervolgens naar boven om te kijken of iemand het ergens anders had neergezet, maar ze kon het nergens vinden. Ook niet in de prullenbak, het hok, de garage en de vuilnisbak. Wonderlijk, het leek alsof het van de aardbodem was verdwenen. Nou ja, dan was het probleem gelijk opgelost, wel jammer eigenlijk. Ze kon het niet nalaten om even te gniffelen. Helaas, dan moest ze maar beginnen met het eten klaar te maken. 's Avonds toen ze zaten te eten vroeg iedereen hoe het met haar ging en ze stelde hen gerust. Ze had goed geslapen en ze voelde zich weer kiplekker. Sem was zo waar ook goed gehumeurd en vertelde zelfs een mop waar iedereen erg om moest lachen. Noa ratelde aan een stuk door over haar vriendje Karst op school, ze was duidelijk erg verliefd. Marco zei dat hij vanavond thuis bleef en dat hij niet met zn vrienden op stap ging en Jo was blij en gelukkig. Noa vertelde dat ze vanmiddag een paar uurtjes vrij had gehad en dat ze even thuis was geweest. Toevallig was tante Fientje op bezoek gekomen. Noa had haar een kopje thee ingeschonken en ze hadden heerlijk zitten kletsen. Tante vertelde dat het nu gelukkig wat beter met haar ging. Ze had niet meer zoveel last van depressies en was net terug van de rusthuisopname in Ermelo waar ze een paar maanden was geweest. Ze had het lampje gezien en was er zo verrukt van, dat Noa het haar gegeven had, omdat ze zo blij was dat het zo goed met haar ging. Ze ging ervan uit, zei ze, dat haar moeder dat niet erg had gevonden,

omdat ze het steeds in de kast had gezet. Jo luisterde vol ontzetting toe. Nee he, toch juist niet tante Fientje die lieverd, die kip nog kraai had en die het al moeilijk genoeg met haarzelf had om de boel op de rails te houden. Jo trok wit weg, sprong overeind, griste haar jas van de kapstok, rende weer naar binnen voor de autosleutels en stoof weg, haar familie verbouwereerd en Noa in tranen achter latend. Ze reed zo hard ze kon over de snelweg naar haar tante die een paar dorpen verder woonde. Daar aangekomen zag ze gelukkig licht branden. Ze belde aan en kon bijna niet wachten tot haar tante de deur open deed. Ha wat fijn dat je er bent, zei deze hartelijk, kom binnen. Jo drong zich langs haar verbaasde tante zonder haar te groeten. Ze rende naar binnen en keek om zich heen. Ha daar stond het lampje, ze pakte het op. Tante Fientje was binnen gekomen en keek naar Jo en naar het lampje. Ja sorry, Noa heeft het mij gegeven, ik wist niet of je het

6

goed vond maar Noa zei van wel. Als je het liever terug wilt hebben dan vind ik dat natuurlijk goed. Jo stond te stamelen in de kamer, hoe moest ze het aan die lieverd uit leggen. Ze stond zo te beven dat het lampje uit haar handen glipte en op de grond in ontelbare stukjes viel. O jeetje, riep tante Fientje ontzet, wat vreselijk jou, o lieverd wat spijt me dat voor jou. Jo was eigenlijk super opgelucht. Geeft niet hoor tante Fientje, ik vond dit lampje eigenlijk niet mooi genoeg voor u, daarom stond het ook in de kast, ik had liever een andere voor u willen kopen. Ik had net zo'n mooie in de winkel zien staan, maar ik was er nog niet aan toe gekomen om hem te kopen. Weet u wat, ik ga morgen naar de winkel en dan kom ik hem zaterdag brengen. Is dat goed? Tante Fientje was opgelucht dat Jo niet verdrietig bleek te zijn. Ze knuffelde haar en zei dat ze blij was met haar bezoek en dat ze nog blijer was dat ze zaterdag nog een keer zou langskomen, ook nog met een mooi kado. Wat was ze toch een bofkont, met zulke fijne familieleden. Opgelucht haalde Jo adem. Alles zou goed komen, de ban was gebroken.

Tip van de schrijfster: neem nooit vreemde pakjes aan!
Want misschien zijn ze ook wel behekst!

Verhaal 12

Stefan Damman

25+

Almere

1255

Niet in haar ogen kijken door Stefan Damman

Niet in haar ogen kijken was de opdracht. Hij zou recht op haar aflopen en doen waar hij voor was gekomen. Tenminste, dat was de opzet. Het leek zo simpel. Sterker nog, het was zo simpel. Het was fris in huis geworden. De kachel was al dagen niet aangeweest en de voorbode van winter had zijn intrede dit jaar vrij vroeg gedaan. Even keek hij naar het uitzicht vanuit de woonkamer. Er hing een lichte pre-wintermist als een filter tussen hem en de buitenwereld. Nog heel even bleef de buitenwereld buiten. Het werd onrustig in zijn hoofd. Zijn voornemens, zijn doel, de reacties en misschien een conclusie als je het zo mag noemen gaven hem een onprettig gevoel, maar.. het moest gebeuren.

Ooit had hij haar voorbij horen lopen. De geur van verbrande salie achter zich aan slepend. Hij was nog jong en snapte er niets van. Ze had ergens in een magazine gelezen dat het branden van salie kwade geesten zou verdrijven. kwade geesten. De enige kwade geest voor zover hij zich kon herinneren was zijn vader geweest die dagelijks stomdronken tegen haar uitviel. Het was de reden waardoor ze later waren gescheiden en hij verplicht bij zijn vader moest wonen en hij haar uit het oog was verloren. De geur van verbrande salie had de herinnering aan de oorspronkelijke geur van zijn moeder verdreven.

Het bijna wekelijkse ritueel maakte hem als kind misselijk. Op een dag na één van deze rondgangen langs alle kamers in het ouderlijk huis had hij haar gevolgd om te kijken waar ze het restant van de verbrande kruiden heen bracht. Hij had ze daarna stiekum uit de houten kist onder in de trapkast weggehaald en met een eigen ritueel in de klink geklooid.

De kamer was zo goed als leeg. Geen achtergelaten hints behalve de gevulde rugtas. Maar die zou hij toch meenemen. Hij had de 'to-do' lijst minstens 8 keer die ochtend doorgenomen. hij zou haar niet in de ogen kijken denderde het in zijn hoofd. Waarom juist die regel? Vroeg hij zich af. Er waren nog zoveel andere belangrijke zaken. De route, het afhaalpunt, de tassen en

natuurlijk de 'instrumenten'. Het telefoonnummer waar hij een bericht aan zou sturen zat in zijn hoofd. Niets op papier, niets traceerbaar. Slechts een pre-paid telefoon. De tijd leek opzettelijk langzaam te gaan om zo zijn zenuwen in opperste staat van paraatheid te brengen net als toen, het moment dat zijn moeder zou ontdekken dat haar ritueel niet kon doorgaan. Haar voetstappen richting de trapkast en toen die eeuwigdurende stilte. Het geluid van openschuivende lades, het verschuiven van dozen en kisten, voetstappen die dichterbij kwamen. 'Robert?' Klonk het net buiten zijn slaapkamerdeur. Robert?! De spanning had zijn keel dichtgeknepen en slechts heel licht kwam er geluid uit. "Hier mam". Schijnbaar toch hard genoeg om zijn moeder de deur van zijn slaapkamer te laten openen. "Heb jij de salie gezien?" Haar gefronst gezicht verscheen half van achter de openzwaaiende deur. Hij wist dat zijn ogen alles zouden verraden als hij niet de waarheid vertelde. "Eh.. ja.. nou.. Die heb ik weggedaan" stamelde hij terwijl hij ongeduldig met zijn hand in zijn zak naar iets zocht. "Weggedaan? Hoezo, weggedaan?"

"Je gebruikt het toch om boze geesten te verdrijven?" Antwoorde hij. Nou, ik heb iets anders voor je. Uit zijn zak haalde hij zijn gesloten hand tevoorschijn. Wat heb je daar? Vroeg zijn moeder. Hij strekte zijn hand en opende zijn vuist. In zijn handpalm lag een kleine medaillon. Alsjeblieft mam, deze is voor jou, veel beter om die boze geesten te verdrijven. Zijn moeder pakte het aan en opende het kleinood.

Aan beide kanten was een fotootje ingelegd. Een van zijn moeder en een van hem. "Als je deze draagt heb je nooit last van boze geesten" de boosheid van het gemis van de salie op haar gezicht verdween als sneeuw voor de zon. Ze gaf hem een kus op zijn voorhoofd. "Ik begrijp t, het ruikt niet lekker hè" hij schudde zijn hoofd. Terwijl ze de kamer uitliep draaide ze zich nog even om. "je bent een lieverd, hopelijk verlies ik nooit een van deze foto's anders komen de boze geesten misschien terug" ze gaf hem een knipoog.

Hij keek even in de spiegel en gaf zichzelf een knipoog in de spiegel terwijl hij de rugzak omdeed. Ik had me niet moeten scheren, bedacht hij zich. Een kleine 20 minuten lopen. De hele klus zou al met al nog geen tien minuten hoeven te duren en dan zou hij al zijn schulden af kunnen betalen en waarschijnlijk nog meer. Eenmaal buiten zette hij het op een stevige pas. Waarschijnlijk had hij daardoor iets harder gelopen dan de bedoeling was. Ruim op tijd stond hij al bij het pand waar een groot bord hing met in sierlijke klassieke letters geschreven 'Bewitched and Bewildered Jewelry. Hij was bang om op te vallen en toch kon hij het ijsberen niet stoppen. Hij liep een paar keer richting de parkeergelegenheid in de buurt maar kreeg al snel het gevoel dat er misschien iemand in een auto op het terrain hem zat af te leggen en liep daarom maar weer terug. Exact zeven over half tien ging zijn telefoon af, eenmaal, zoals afgesproken. Hij trok de bivakmuts over zijn hoofd, pakte het doorgeladen wapen en liep naar binnen. Zijn hoofd enigszins naar beneden gericht kon hij zijn eigen voeten zien. De legerschoenen glommen meer dan ooit. "Niet in haar ogen kijken". Hij overhandigde een brief of moet ik zeggen een soort kaart met instructies aan de dame achter de balie en legde de open tas met ritssluiting voor haar neer. 'Niet in haar ogen kijken' Er ontstond een ongemakkelijke stilte terwijl hij voelde

hoe het getrokken wapen ongemakkelijk en zwaar in zijn hand aanvoelde.

Terwijl de vrouw de openstaande tas vulde viel het hem op dat ze oude handen had. De rimpels van een 'geleefd leven'. Eigenlijk vond hij die gedachte vreemd, normaal gesproken lette hij daar helemaal niet op.

Het was nog stil in de winkel toen er plotseling achter hem het geluid klonk van een klepperende brievenbus. De adrenaline zorgde voor een ongecontroleerde beweging van zijn hoofd richting de deur terwijl zijn hand de terugslag voelde van het wapen. Het geluid erna werd onverwacht stil. Alsof de omgeving van de lege winkelruimte het geluid opzoog. Voor hem lag half over de balie de vrouw, Ze had waarschijnlijk zich net omgedraaid want ze lag met haar rug op het glazen blad. De kogel had slechts een klein gaatje net onder haar borstbeen gemaakt. "Weinig bloed" was hem opgevallen. Aan haar hals hing een losgeschoten medallion.

Onder begeleiding mocht hij naar binnen. De kist in de koele kamer van het ouderlijk huis. Een leeg huis, ver verwijderd van de warme herinneringen die hij er aan had. Zijn begeleider spoorde hem aan om op te schieten. Het was tijd om afscheid te nemen. In zijn zak een gesloten vuist. Hij legde zijn andere hand op de rand van de kist en haalde zijn gebalde vuist uit zijn zak. Voorzichtig opende hij zijn hand, In de palm van zijn hand lag een medaillon. Alsof het om een jong puppy ging hield hij het met twee handen vast om het daarna zachtjes op de handen van de vrouw te leggen. Haar ogen gesloten, hij had ze nooit meer ingekeken. Hij miste haar geur, de geur van salie.

Stefan Damman

Renoirstraat 62

1328 PP Almere

info@stefandamman.nl

Verhaal 13

Theo Gaasbeek

25+

Marknesse

4983

De vrouw die voorliep

Proloog

Noem het een ingeving. We moesten als studenten journalistiek weer eens artikelen schrijven op basis van grondige research. Best, maar ik had geen trek in een of ander obligaat onderwerp. Ik wilde iets anders. Toen schoot me die familiegeschiedenis te binnen. Ik had een oom die op tamelijk raadselachtige wijze om het leven was gekomen. De details waren mij niet bekend, maar dat paste nou juist perfect binnen het beoogde leerproces. Dit zou een verhaal opleveren zonder maatschappelijke relevantie en dat was ook wel eens lekker. Ik ben beslist niet lui, maar dat ik de research dit keer kon beperken tot interviewtjes met familieleden, leek me een aardige bijkomstigheid.

Natuurlijk maakte ik een inschattingsfout. Het zat allemaal veel ingewikkelder in elkaar dan iemand had kunnen vermoeden. Ik heb de dood van oom Jan niet echt weten te reconstrueren. Ik kan niet bewijzen dat hij is vermoord, maar ik denk dat ik er wel in ben geslaagd dat aannemelijk te maken. Hoe dan ook, het bleek allemaal tig keer spannender dan al mijn vorige opdrachten. En idioter, dat vooral.

Mijn moeder zegt altijd dat ik het journalistieke talent van oom Jan heb. Voor hij trouwde, schreef hij een paar jaar voor *Het Parool*. Maar ja, hij werd verliefd op een trutje uit de polder en die haalde hem over om bij haar in te trekken in plaats van andersom. Dat moet wennen zijn geweest voor oom Jan. Van een etagewoning aan een Amsterdamse gracht naar een rijtjeshuis in een achterafdoorp. Een heel erg

achteraf dorp. En van *Het Parool* naar een regionaal dagblad. Ik hoop met hart en ziel nooit zoiets mee te hoeven maken.

Veel lol heeft Jan in ieder geval niet gehad van zijn verhuizing, want binnen een jaar was hij dood. Hij overleed een paar jaar voor ik geboren werd en ik ken hem dus alleen van foto's en van horen zeggen. Als kind vroeg ik wel eens aan mijn moeder waaraan hij was gestorven, maar dan zei ze dat ze me dat nog wel eens zou vertellen als ik groot was. Onuitstaanbaar vond ik dat. Ik beschikte toen nog niet over de juiste interviewtechnieken om haar aan het praten te krijgen.

Hoe vaker je bot vangt, des te grotere proporties zo'n raadsel aanneemt in je verbeelding. Dus toen ik eindelijk de waarheid te horen kreeg, viel die enorm tegen. Mijn moeder wist helemaal niet hoe oom Jan aan zijn eind was gekomen. De reden dat ze nooit iets kwijt wilde over zijn plotselinge dood, was puur een kwestie van gekrenkte familietrots. Ze vond het op zich al een ramp dat haar broer in de zompige polderklei werd begraven, want wij zijn van nature stadsmensen. Dat ze de rimboe in zou moeten trekken als ze zijn graf wilde bezoeken, vond ze te afschuwelijk voor woorden. Maar dat de schoonfamilie, dat zelfs de kersverse weduwe die nota bene bepaald had dat Jan daar in dat dorp begraven werd, dat die lui verstek lieten gaan bij de uitvaart, was iets wat ze hen nooit heeft vergeven.

'Was oom Jan misschien hartpatiënt? Of had hij iets anders onder de leden?'

'Nee. Dat is het gekke. Jan was kerngezond. Hij mankeerde nooit iets. Maar ja, het kan zomaar afgelopen zijn als het je beurt is.'

Typisch mijn moeder. Hoewel ze tot op het bot was beledigd door die gasten, zocht ze nooit naar een verklaring voor hun afwezigheid bij de begrafenis. Zelf bedacht ik de ene complottheorie na de andere. Ze hadden hem vermoord en bleven weg uit angst dat er achter een zerk een rechercheur zat verstoep die precies in de gaten hield welke dorpsbewoners hun opwachting maakten, omdat de dader zich onder hen moest bevinden. Dat werk. Ik geef het toe, mijn fantasie ging flink met me op de loop, maar de werkelijkheid bleek minstens zo ongeloofwaardig.

Inmiddels was ik een paar jaartjes ouder en had ik die moordtheorieën in principe wel achter me gelaten. Maar het idee dat er een verband was tussen afwezigheid en doodsoorzaak kon ik nog altijd niet uit mijn hoofd zetten. Een journalist kan natuurlijk niets met zulke vage bespiegelingen. Anderzijds, een journalist moet een neusje hebben voor nieuws. Misschien was het wel mijn journalistieke intuïtie die mij ertoe aanzette deze zaak te gaan uitspitten. Dat hoop ik dan maar, want intuïtie klinkt sympathieker dan een oververhit brein als katalysator.

Aanvankelijk bracht mijn onderzoek de ene teleurstelling na de andere. Mijn eerste stap was een weekendje Groningen, bij mijn ouders op bezoek. Dat was vooral een

teleurstelling voor Nico, mijn vriend, want net dat weekend was er een spetterend feest waar hij graag met mij had willen pronken. Mij maakte het niet uit. Er zouden nog wel meer feesten komen en ik ga graag naar mijn ouwetjes. Ik had aangekondigd dat ik met ze over Jan wilde praten en gevraagd de fotoalbums klaar te leggen. Ik kwam wel meer over mijn oom te weten, maar niets dat een nieuw licht wierp op zijn dood.

Het weekend daarop reisde ik opnieuw naar Groningen af – sorry Nico – nu voor een bezoek aan mijn tante, de jongere zus van mijn moeder. Maar zoals te verwachten was, wist zij nog minder over Jan te vertellen dan mijn ouders. De enige die misschien meer wist, was oom Kees. Kees was de oudste van de vier broers en zussen, maar hij woonde in Canada. Een vliegreis liet mijn studiebeurs niet toe en de zegeningen van het skypen waren nog niet tot oom Kees doorgedrongen. Het werd een interview per e-mail. De antwoorden kwamen allerminst per kerende post en bevatten niets wat mijn nieuwsgierigheid kon bevredigen.

Ik kende verder geen enkel familielid dat inlichtingen kon verschaffen, of het zou mijn oma moeten zijn. Oma was echter licht dement en ik denk niet dat mijn docenten ermee akkoord waren gegaan als ik haar als informatiebron had opgevoerd. Het lukte me enkele van Jans Amsterdamse vrienden te achterhalen, maar ze bleken nauwelijks nog contact met hem te hebben gehad sinds zijn vertrek naar de polder. Een van hen wist niet eens dat hij dood was. De enigen die ik nu nog kon raadplegen, waren Jans weduwe en haar familie. Zou mijn moeder het accepteren als ik contact met hen opnam? Of zou ze het opvatten als een oorlogsverklaring? Ik durfde het risico niet te nemen.

Ik wilde het hele project al afblazen, toen ik een nagekomen bericht van oom Kees in mijn Postvak IN aantrof. Hij had een achternamiddag op zijn zolder gependeed en dozen met vergeelde paperassen doorzocht. In een oude agenda was hij op naam en telefoonnummer gestuit van een collega van Jan bij *De Flevobode*. Shit, een collega bij die polderkrant... dat ik daar zelf niet opgekomen was!

Het telefoonnummer bleek afgesloten, maar zo makkelijk gaf ik het niet op. Ik zocht op het internet het nummer van de redactie van *De Flevobode*, belde en zei dat ik op zoek was naar meneer Van Voorst. Vanaf dat moment was het geluk aan mijn zijde. Alsof ik na tal van vergeefse proefboringen ineens een oliebron had geraakt.

Het begon ermee dat ik niet hoefde uit te leggen wie die meneer was en waarom ik hem wilde spreken. Ik had een hele tekst voorbereid, maar het enige wat ik hoefde te zeggen was: 'Goedemiddag, met Esmée Croos. Ik ben op zoek naar meneer Van Voorst...'

'Momentje,' zei de dame aan de andere kant van de lijn.

'Van Voorst,' hoorde ik na luttele seconden een zware bromstem. 'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

Ik was een moment uit het veld geslagen. Ik had gebeld in een poging zijn adresgegevens te achterhalen en er totaal niet op gerekend dat ik zo snel tot hem zou doordringen. Wat moest ik zeggen? Hoe zou hij reageren op mijn wellicht ietwat ongezonde belangstelling? Er was maar één manier om daar achter te komen.

Een uur later zat ik in de trein, op weg naar Lelystad, waar ik moest overstappen op de Q-liner naar Emmeloord; op weg naar een eetafspraak met Bert van Voorst. Hij haalde me af van het busstation, een sportief geklede man, grijzend aan de slapen. We aten in een restaurant daar vlakbij. Bert bleek een vlotte prater en vooral een goed luisteraar. We praatten over het vak en hij vroeg me van alles over de opleiding, maar steeds als ik het gesprek op oom Jan bracht, viel hij stil of begon over iets anders.

Ik baalde, want ik was niet het hele pokkeneind hierheen gereisd voor een gezellig onderonsje met een toekomstige collega. Ook dit spoor leek dood te lopen, maar toen ik aankondigde dat ik over tien minuten weg moest om de laatste bus te halen, haalde hij onverwacht een pakketje tevoorschijn.

‘Alsjeblieft,’ zei hij. Ik keek hem vragend aan. ‘Vraag me niet hoe ik eraan kom. Het is het laatste wat je oom heeft geschreven. Neem het mee naar huis en lees het op je gemak. Je mag het houden. Je kunt me wel van alles vragen, Esmée, maar ik denk dat je oom zelf de meeste vragen al voor je heeft beantwoord. Hij kan dat beter dan ik.’

Natuurlijk kon ik niet wachten tot ik thuis was. In de bus begon ik al te lezen en in de trein ging ik daarmee verder. Wat ik las, was verbijsterend. De rillingen liepen over mijn rug. Een deel van de research hoefde ik niet meer te doen, die had mijn oom al gedaan. Het klinkt absurd, maar mijn oom had een onderzoek ingesteld naar zijn eigen dood. Ik kwam veel te weten dankzij zijn aantekeningen, heel veel, maar toch niet genoeg naar mijn zin. Oom Jan had zijn onderzoek niet kunnen afronden. Dat zou ik voor hem doen.

Het dagboek

5 september

De ellende met dagboeken is dat je er minder aan toekomt ze bij te houden naarmate je meer interessants meemaakt. Daarom is dit een perfect moment om er een te beginnen. Nu ik de hoofdstad heb ingeruild voor het gehucht Wellerzand, is de kans dat ik iets meemaak dat het vermelden waard is, ernstig geslonken, maar

als het gebeurt heb ik ook alle tijd om erover uit te wijden. Vooralsnog spelen al mijn meeslepende avonturen zich evenwel in de echtelijke sponde af, maar deze komen geen van alle door de censuur. Laat ik zeggen dat mijn kersverse gade een temperament aan de dag legt dat spot met alle vooroordelen over meisjes uit de polder.

7 september

Om half negen 's avonds zie je hier hooguit nog iemand op straat die zijn hond uitlaat. Het is hier zo stil dat ik er 's nachts niet van kan slapen.

8 september

Vanmiddag ging ik naar de buurtsuper. Ik lette niet goed op en struikelde bij de ingang over een lege fles die iemand had laten vallen. Niks aan de hand verder. Ik deed mijn boodschappen en wandelde naar huis. Dat is het voordeel van zo'n gehucht, alles ligt op loopafstand. Thuis werd ik begroet door mijn echtgenote. "Zo," zei ze, "je was gestruikeld hè?" Onvoorstelbaar.

9 september

Over onvoorstelbaar gesproken. Vanaf de ringweg zijn er twee afslagen naar Wellerzand. Bij de eerste staat een bord "Wellerzand-Centrum". Een tamelijk protserige aanduiding voor een plein met een kerk en een dozijn straten eromheen. Maar het kan nog bespottelijker. Bij de tweede afslag - ik verzin het niet - staat een bord "Industrieterrein". Met het oog op de toekomst, neem ik aan, want er is hier helemaal geen industrie. Uit pure nieuwsgierigheid toch even gaan kijken. Een weiland met een half vergane loods en een uitgebrande caravan...

14 september

Gisteravond in de dorpskroeg vroeg iemand voor welke voetbalclub ik was. "Ajax," zei ik. Ik geef geen reet om voetbal, maar ik kom nu eenmaal uit Amsterdam en je moet toch wat zeggen. Wilde die pummel gelijk met me op de vuist... Ik had geluk dat z'n vriendjes hem tegenhielden.

19 september

Ook zoiets mafs: de mensen zeggen je hier gedag als je ze op straat tegenkomt. Maar ben je daar eenmaal aan gewend en groet je uit jezelf, dan blijken sommigen je groet juist niet te beantwoorden en dat nogal demonstratief bovendien. Ik vroeg Tjitske wat de reden kon zijn. "Sommige families in het dorp liggen elkaar niet," legde ze uit. "En er zijn er ook die een hekel hebben aan 'import'. Of ze zijn jaloers op mij omdat ik zo'n kanjer aan de haak geslagen heb..." Ikzelf denk het laatste.

20 september

"Maar die kan toch niet jaloers zijn?" We maakten een wandeling en een oud vrouwtje dat ons tegemoet kwam, maakte pardoes rechtsomkeer zodra ze ons in het oog kreeg. "Dat is de vrouw die voorloopt," zei Tjitske, "die haat alles wat uit Amsterdam komt." Ik haalde m'n schouders op. "Het lijkt me meer de vrouw die terugloopt."

30 september

Die krant hier zadelt me op met de meest onbenullige klusjes. Dan moet ik weer een tut hola interviewen die vijftig rompertjes heeft gebreid voor het goede doel, dan moet ik weer naar een dorpsfeest om het zogeheten 'koepoepen' te verslaan. Ik verzin het niet. Het jaarlijkse culturele hoogtepunt hier is het Emmeloordse 'Pieperfestival'! Er wordt dan namelijk gratis patat uitgedeeld...

Vandaag moest ik een polderpionier interviewen. Een ouwe knar uit ons dorp. Hij vroeg me of ik de vrouw die voorliep al had ontmoet. "Een soort van," zei ik. Zegt die eikel dat ik maar beter uit haar buurt kan blijven. Geen probleem, ouwe.

5 oktober

Gisteravond in de kroeg komt het gesprek toevallig weer op de vouw die voorloopt. "Waarom noemen jullie haar eigenlijk zo?" vraag ik. "Omdat ze tien dagen voorloopt," zegt Sybren. "Maar jullie lopen hier allemaal vijf jaar achter," zeg ik. "Wat maken die tien dagen dan uit?"

Geen gevoel voor humor. Dit keer kon ik een paar rake klappen niet ontlopen.

6 oktober

Toch ook maar even aan Tjitske gevraagd. Tien dagen voor Koninginnedag hangt ze de vlag uit, legde m'n vrouwtje uit, en tien dagen voor 4 mei hangt ze 'm halfstok.

Terwijl de dorpsvrouwtjes bezig zijn met de voorbereidingen op het kerstdiner, staat zij al olieballen te bakken. Kortom, een ongevaarlijke gek. Al was Tjitske het niet eens met die conclusie.

10 november

Het lijkt wel of de opdrachten van de krant met de week saaier worden. En in de dorpskroeg kan ik me inmiddels ook al vertonen zonder aanstoot te geven. Als ik Tjitske niet had, zou ik hier gek worden. Ik probeer wel eens een balletje op te gooien over verhuizen naar Amsterdam of desnoods naar een kleine stad in de buurt. Naar het vermaledijde Emmeloord als het echt niet anders kan. Maar Tjitske is onvermurwbaar.

15 november

Om je te bescheuren! Vanmiddag, ik ben toevallig thuis, de bel gaat en ik doe open. Staat dat mens voor de deur, de vrouw die voorloopt. Ze negeert me volkomen, loopt langs me heen de gang in en valt mijn vrouw om de hals. "Oh, wat vreselijk," jemieert ze, "en je was nog maar zo kort getrouwd! Wat verschrikkelijk om dan al je man te verliezen. En dat net terwijl je zwanger bent!" Waar ik zelf bij stond... Ik kwam niet meer bij!

Oké, het is natuurlijk nooit geheel uit te sluiten dat ik over tien dagen dood ben, maar met die zwangerschap zit ze er toch echt naast. Het verwekken van nageslacht wil nog steeds niet lukken, terwijl we er toch alles aan doen. Echt, de vonken vliegen er vanaf, daar kan het niet aan liggen.

's avonds

Tjitske lijkt dat mens warempel serieus te nemen. Het viel me vanmiddag al op dat ze niet met me mee kon lachen. Ze trok nogal bleek weg, maar dat zou ik misschien ook doen als die heks mij om de hals viel. Ik griezel bij de gedachte. Terwijl ik nog in een lachstuiptrek lag, verlieten beide dames onze woning. Tjitske gaat natuurlijk verslag uitbrengen aan haar moeder, drie straten verderop, dacht ik. Maar ik had het mis. Toen ze even later terug was, vertelde ze dat ze naar de buurtsuper was geweest. Er is geen drogist in dit gat, maar aan de balie van de buurtsuper zijn bepaalde medicijnen te verkrijgen. Ze was een zwangerschapstest wezen kopen. Ik lachte haar uit en nu hebben we ruzie. Voor het eerst, het moest een keer gebeuren...

's nachts

Bleek die test positief te zijn! Ik juichen, maar Tjitske gaf geen krimp. "Schat," zei ik, "dat is toch precies wat we wilden?" Zegt zij: "Ik wil geen baby als jij er niet meer bent." "Hoezo? Ik ben er toch?" Blijkt ze dat wijf te geloven. Eerst lach ik haar nog uit, maar langzamerhand begin ik me steeds kwader te maken. Er is geen land met haar te bezeilen. "Ze wist ook dat ik zwanger was," zegt ze, "terwijl ik dat zelf niet eens wist. En er zijn dingen gebeurd in het verleden, waar jij niets van weet." "Wat dan?" vraag ik, maar dat wil ze niet zeggen.

Uiteindelijk besluit ik me er bij neer te leggen. "Laten we het goedmaken. Als pasgetrouwd stel hebben we dan recht op stomende seks." Staart ze me aan alsof ik gek ben. Verwijt ze me dat ik me niets aan dat mens gelegen laat liggen. "Juist wel," zeg ik, "als ik nog maar tien dagen te leven heb, kan ik er maar het beste volop van genieten."

Dat viel helemaal verkeerd. "Hoe kun je onder deze omstandigheden aan vrijen denken!" begon ze te gillen. Voor ik het goed en wel besepte, had ze haar spullen gepakt. Met overslaande stem gaf ze te kennen dat ze naar haar moeder ging.

Ze komt pas terug als ik de ernst van de situatie inzie.

16 november

Mijn hoop dat ze met hangende pootjes terug zou komen, is vooralsnog niet bewaarheid. Dit moet niet te lang duren. Anders ga ik me nog eenzaam voelen.

17 november

Gisteravond in de kroeg in geuren en kleuren verslag gedaan van wat ik had meegemaakt, in de veronderstelling de lachers moeiteloos op mijn hand te krijgen. Maar het bleef ijsig stil. Je kon een borrelglasje horen vallen. "Wat zitten jullie me nou dom aan te staren?" vroeg ik tenslotte. De meesten draaiden me hun rug toe, een enkeling gaf me een klap op mijn schouder en wenste me sterkte. Ben ik nou echt de enige die normaal reageert?

18 november

Oké, dacht ik, op de redactie van de krant zullen ze het wel een mooi verhaal vinden. Maar dat viel dus tegen. Bert, die hier ook nog niet lang werkt, was de enige die het op waarde wist te schatten. Hij lag dubbel. Maar de andere collega's leken

eerder geschrokken. Grietje, die anders nooit te beroerd is om met mij te flirten, liep over van bezorgdheid. Alsof ik daarop zat te wachten.

Tjitske is nog steeds niet terug. Ik mis haar.

19 november

Het moet niet gekker worden! Vanmorgen werd ik bij de hoofdredacteur geroepen. Hij had het hele verhaal gehoord en hij had er alle begrip voor dat ik overstuur was. Ik ontkende in alle toonaarden, maar hij bleef volhouden dat ik beter een paar dagen vrij kon nemen. Dat ik mijn gedachten onmogelijk bij mijn werk zou kunnen houden. Wat een onzin! Maar ik kon praten als Brugman, er werd me een betaald verlof in de maag gesplitst.

Bij het verlaten van het pand kwam Grietje naar me toe. Ze omhelsde me en gaf me een zoen. Ik werd bij mezelf een reactie gewaar maar maar één verklaring voor kon zijn: ik had te lang geen seks gehad. "Meer kan ik niet voor je doen," fluisterde ze hees in mijn oor. Ik zei dat ik het begreep.

's avonds

Vanavond wilde ik toch maar weer naar de kroeg gaan, bij gebrek aan beter. Het was koud buiten en dus stak ik mijn handen diep in mijn zakken. Ik voelde iets in de linker zak en haalde het tevoorschijn. Het bleek een papiertje te zijn met een adres erop. Westeinde 1, rij 16, links. Ik kende die straat wel. Volgens mij stonden er rijtjeshuizen. Geen idee wie er op nummer 1 woonde en waar dat 'rij 16, links' op sloeg. Geen idee wat dat papiertje in mijn jaszak deed.

Ik wilde het al weggooien, toen mij opeens Grietjes omhelzing van eerder die dag voor de geest kwam. Het leek haar handschrift. Bedoelde ze dit toen ze zei dat ze niet meer voor me kon doen? Dan was er sprake geweest van een pijnlijke misinterpretatie mijnerzijds.

Aan de Westeinde bleken inderdaad rijtjeshuizen te staan, zij het slechts aan één kant van de straat. Aan de andere kant was een grasstrook, een gracht en daarachter een soort park. Alle huizen hadden een even nummer. Probeerde hier iemand een grap met me uit te halen? Maar als het briefje van Grietje was...? Grietje zou dat nooit doen!

Ik besloot verder te zoeken. Aan het eind van de straat ontdekte ik een zijweg die uitliep op een hek. Naast het hek zat een nummerbordje. Ik moest een lucifer afstrijken om zeker te zijn. Nummer 1. Tevens het enige huisnummer aan deze kant van de straat. Het hek zat op slot, maar het was niet moeilijk er overheen te

klimmen. Ik bevond me onmiskenbaar op een begraafplaats. Het park was er omheen aangelegd om de dodenakker enigszins aan het zicht te onttrekken.

Ik liep behoedzaam het middenpad af, maar zowel links als rechts telde ik slecht twaalf rijen met zerken. Bij rij 12 sloeg ik linksaf. Aan mijn rechterhand liep het terrein nog een aantal meter door, ruimte biedend aan toekomstige gegadigden. Aan het eind van de rij gekomen had ik rechts van mij nog niets kunnen ontwaren wat op rij 16 duidde. Ik overwoog onverrichter zake naar huis te gaan, want ik was toch niet geheel ongevoelig voor de lugubere omgeving en ik had het bovendien koud.

Ik besloot nog één poging te doen. Vanaf het linker eind van rij 12 liep ik naar rechts over niemandsland naar de haag die het kerkhof omringde. Wat ik in het donker niet had gezien, was dat er vlak voor de haag een aantal struiken stond. Tot mijn verwondering bleken zich daarachter zeven graven te bevinden. Zes waren voorzien van een zerk, het zevende leek vers gedolven. Waarom lagen deze graven apart? Ik knielde bij een van de zerken en streek een lucifer af om de inscriptie te kunnen lezen. Er stond: "Arthur Kroes / 1961-1985 / Die 'k 's avonds halen moest in Ispahaan".

Daar kon ik geen chocola van maken. Ik knielde bij de zerk ernaast neer, maar de lucifer doofde voor ik iets had kunnen ontcijferen. Het was mijn laatste lucifer. Toch maar naar huis dan.

20 november

Het grafschrift bleef nog lang door mijn hoofd spoken, maar uiteindelijk viel ik in slaap. Vanochtend vroeg schrok ik wakker. Opeens wist ik het. Het was een dichtregel. Ik ben bepaald geen poëziekenner maar ergens uit de krochten van mijn geest was de herinnering opgedoken aan een literatuurles op de middelbare school. Uit een doos met ouwe zooi duikelde ik een leerboek op en begon te bladeren. Anderhalf uur later had ik beet. Het was de slotregel van het gedicht 'De tuinman en de dood' van ene P.N. van Eyck. Tja.

21 november

Het viel niet mee, want veel mensen weigeren mij te woord te staan, maar ik ben er inmiddels achter dat Arthur Kroes van beroep hovenier was. Ik ben overdag op het kerkhof wezen kijken, maar toen ik naar rij 16 wilde lopen, werd ik teruggeroepen door de beheerder. Ik mocht overal komen, zei hij, maar dáár had ik niets te zoeken. Dan vanavond maar weer over het hek klimmen.

22 november

Tjitske wil me niet meer zien. Onze gesprekken draaien toch steeds op ruzie uit en ze heeft er moeite mee met mijn aanwezigheid geconfronteerd te worden, nu mijn dood al is aangezegd. Het verstoort haar rouwproces, zegt ze. Heb je het ooit zo zout gezeten? Het ontbreekt er nog maar aan dat ze excuses eist omdat ik nog leef.

Gisteravond het kerkhof bezocht, gewapend met een zaklantaarn en schrijfgerei. Die van Kroes is het meest verse graf. Op de graven rechts ervan staan de volgende namen: Joost de Bakker (1930-1951), John Brenning (1932-1957), Gerard Meijer (1939-1962), Hans van der Doef (1950-1972) en Michiel Huisman (1956-1980). Stuk voor stuk mannen die op jonge leeftijd gestorven waren. Mannen van ongeveer mijn leeftijd. Het graf links van Kroes is leeg. Als ik niet oppas ga ik nog geloof hechten aan de onheilstijdingen van dat mens...

Elke zerk is voorzien van, naar ik aanneem, een dichtregel. Maar het is voor een leek als ik onbegonnen werk om de herkomst te achterhalen. 'Ik ween om bloemen in de knop gebroken' luidt één zo'n regel. Wat mij betreft kan het ook een citaat uit een smartlap zijn. Misschien is het een macaber puzzeltje en is de oplossing dat de dode in kwestie bloemist is geweest. *So what?*

Ik heb hier geen tijd voor, ik gooi het over een andere boeg.

23 november

Vandaag de hele dag in de bibliotheek in Emmeloord doorgebracht. Daar staan alle ingebonden jaargangen van de *Flevobode*. Het was een koud kunstje de overlijdensadvertenties van Arthur Kroes c.s. terug te vinden. Aan de hand van de rouwadvertenties was soms het beroep van de overledene eenvoudig vast te stellen. De een was architect, een ander heftrucchauffeur, een derde inderdaad bloemist. Ze leken behalve hun vroege dood weinig gemeenschappelijk te hebben.

24 november

Vanochtend ging me opeens een lichtje op. De zes hadden misschien toch iets gemeen. Ik vertrok meteen naar de bieb om het te verifiëren en jawel. Ik had er gisteren overheen gekeken, maar de familieleden van de overledenen waren, waar het de warme kant betrof en voor zover het stond vermeld, voornamelijk afkomstig uit de hoofdstad. Had de vrouw die voorliep niet een bloedhekel aan iedereen die uit Amsterdam kwam? Er stond me bij dat Tjitske zo iets had gezegd.

Ik moet me niet gek laten maken. Er zijn legio polderbewoners die een afkeer hebben van de Randstad. Er is hier zelfs een lokale politieke partij geweest die

ervoor pleitte de Ketelbrug van tien uur 's avonds tot zes uur 's ochtend omhoog te laten staan om volk uit het westen te weren. Ze zijn hier gestoord, maar dat betekent nog niet dat ze mensen als ik meteen om zeep willen helpen. Ze proberen me misschien bang te maken in de hoop dat ik mijn biezen pak, maar verder zal het niet gaan.

25 november

Ik laat me niet gek maken. Er overkomt mij niets. Ik laat me niet gek maken.

Epiloog

Met deze zinnestukjes, die iets hebben van een mantra, eindigen de aantekeningen van mijn oom. Ik weet (nog) niet hoe hij om het leven is gekomen, maar wel dat hij begraven ligt naast Arthur Kroes in rij 16 op de begraafplaats van Wellerzand, hoewel deze rij officieel niet bestaat en niet op de plattegrond bij de ingang is aangegeven. Hij stierf op 25 november.

Mijn aandeel in dit verslag bestond voornamelijk uit het grondig redigeren van zijn dagboek. Daarnaast heb ik de dichtregels opgespoord, wat dankzij internet een koud kunstje was. Het waren inderdaad cryptische verwijzingen naar het beroep van de overledenen, maar de oplossing van deze raadsels had mijn oom geen stap verder gebracht. Het was een dwaalspoor.

Mijn oom zocht in de goede richting, maar had niet genoeg tijd om zijn navorsingen af te ronden. Had hij de oude jaargangen beter nageplozen en wat aanvullende research gedaan, dan had hij ongetwijfeld meer informatie gevonden over zijn zes illustere voorgangers. Dan zou hij net als ik hebben ontdekt dat ze alle zes niet alleen uit Amsterdam afkomstig waren, maar bovendien getrouwd waren met een inwonster van Wellerzand en ook in Wellerzand waren gaan wonen. Had hij niet alleen naar rouwadvertenties gezocht maar ook naar geboorteannonces, dan had hij een sinistere ontdekking gedaan. Alle zes de weduwen kregen een baby, enkele maanden na het overlijden van hun echtgenoot. Herstel, alle zeven.

De weduwe van mijn oom en haar familie vertoonden zich niet op de begrafenis uit schaamte. Ze wisten wat er zou gebeuren, maar deden niets om het te verhinderen.

De vrouw die voorliep haatte Amsterdammers. Speciaal kerels uit de stad die een meid uit het dorp bezwangerden, dreven haar xenofobie tot grote hoogte. Ze heeft ze vermoord of laten vermoorden, het kan geen toeval zijn dat ze alle zeven keurig

op een rijtje liggen, apart van de anderen. Zou er autopsie worden verricht, dan zou zonder twijfel vast komen te staan dat ze allemaal op onnatuurlijke wijze om het leven zijn gekomen.

Ach, *why bother?* Dat mens is waarschijnlijk al jaren dood en anders zit ze ergens te knikkebollen in een bejaardencentrum. Ze was al oud toen ze mijn oom naar de andere wereld hielp. Hij was de laatste die op rij 16 begraven werd, al is er onlangs een achtste graf gedolven. Griezellig! Gelukkig loop ik zelf geen gevaar. Ik ben geen man en ik heb geen enkele ambitie om hier te komen wonen of zwanger te worden van een polderbewoner. Over m'n lijk!

Niettemin neem ik zo weinig mogelijk risico. Ik maak gebruik van een verdekt opgestelde minicamera zodat ik het vers gedolven graf in de gaten kan houden zonder fysiek aanwezig te zijn. Ik hoef alleen maar af en toe de batterijen te verwisselen. Maar op de beelden is nog geen spoor van activiteit te bekennen geweest. Ik wacht nog een week, dan haal ik de camera op en rond ik dit verslag af.

Verantwoording

Het heeft niet zo ver mogen komen. Omdat Esmée zoveel tijd en energie in dit werkstuk heeft gestoken, heb ik besloten het in kleine oplage uit te geven bij wijze van postuum eerbetoon. Wellicht ten overvloede zij vermeld dat ik geen zestiende rij grafstenen heb kunnen ontdekken op de begraafplaats van Wellerzand. Esmée heeft altijd een rijke fantasie gehad.

Nico

Verhaal 14

Wijnand van de Pest

25+

Lelystad

1682

Betoverende liefde

Voor ik eindelijk de moed had gevonden om bij het jongeren centrum naar binnen te gaan, was ik eerst twee keer vol onzekerheid en angst in mijn lijf langs het jongeren centrum gefietst. Tijdens deze twee twijfel ritjes keek ik beide keren dat ik het lelijke gebouw passeerde continue door de ramen om te zien of mijn vriend Marcel achter de bar zien stond.

Hij stond er beide keren dat ik langs reed. Zijn aanwezigheid camoufleerde uitstekend de echte reden om uitgerekend op maandagavond, de avond dat de castingcursus waar Zij deel aan nam in het jongeren centrum werd gegeven, langs te gaan.

Het was een heldere maandagavond in het voorjaar. De schemer viel net in. De kleuren van een mooie dag waren nog duidelijk zichtbaar aan de horizon. De maan en Venus lieten zich schuchter zien.

Terwijl ik mijn fiets op slot zette, dagdroomde ik hoe het zou zijn om Haar in mijn armen te houden, Haar geur in mijn T-shirt te ruiken, Haar volle lange donkere krullen met mijn handen te doorwoelen, hoe Zij en ik samen op broeierige zomerse avonden op de polderdijk liggend naar de ondergaande zon die in het IJsselmeer lijkt uit te doven kijken en samen luisteren we naar het verhaal dat het water dat langzaam tegen de basaltblokken kabbelt vertelt. En ik laat Haar de diepten van mijn massief zien en Zij weet die diepten op de juiste wijze te raken en in te vullen.

Als ik de deur van het jongeren centrum probeer open te doen blijkt deze op slot te zitten. Ik bel aan en in de seconden die maanden lijken maan ik mezelf tot kalmte.

Gelukkig opent Marcel zelf de deur.

“He Daniel, wat leuk dat je langs bent gekomen!” roept Marcel blij verrast mij te zien. “Hoe is het?”

“Goed” antwoord ik standaard.

Als ik met Marcel naar de bar van het jongerencentrum loop, vang ik een glimp van Haar op. Zij loopt tussen een groep wannabe modellen terug naar de grote zaal waar de modellen cursus wordt gegeven. De zaal, ik ken hem zo goed. Iedere zaterdagmiddag ben ik met mijn band een rock en roll held in die zaal, maar ik kan mij dan totaal geen beeld vormen hoe de zaal er uit ziet als Haar verschijning zich er in bevindt.

Er vallen talloze woorden tussen Marcel en mij. Waarover ze gaan, ik weet het niet. Het doet ook helemaal niet ter zake. Er is maar één ding belangrijk, Zij.

Marcel en ik drinken en brengen nog meer geluid voort. En ondertussen tasten mijn ogen als sonar de gang af waaruit Zij weer tevoorschijn moet komen.

Na een langen tijd druppelen de dames de voorruimte van het jongerencentrum in.

Ilse, naast een zoekmachine ook nog de vriendin van Marcel druppelt met de wannabe modellen mee de voorruimte in. Ilse heeft het model en ideale plaatje zijn al lang geleden opgegeven. Zoals ze alles al heeft opgegeven. Ze doet slechts nog mee voor de gein. Dat is haar verhaal.

Ik had bij Ilse al eens subtiel geïnformeerd naar Haar.

“Het is geen type voor jou,” antwoordde Ilse toen.

“Waarom niet?”

“Het is een heks.”

“Een heks?”

“Ja, je kunt beter uit haar buurt blijven. Ze is niet goed voor jou.”

Ik moest aan dialoogje denken terwijl Ilse na een verplichte wederzijdse begroeting met bijbehorende verplichte zoenen naast mij aan de bar gaat zitten. Ze heeft een mokkakleurige jas aan.

“Mooie jas heb je aan” zeg ik tegen Ilse om maar wat te zeggen.

“Vind je hem mooi?”

“Hij staat je erg goed”

“Dat vonden een hoop van die trutjes ook” zegt Ilse met verachting in haar stem. Ze knikt daarbij naar een paar meisjes die verderop aan de bar zitten. “Goh, Ilse wat een leuke jas heb je aan. Waar heb je die gekocht?” Bekt Ilse één van de meisjes na, die de euvele moed had gehad deze vraag te stellen.

“Waar heb je die jas dan gekocht dat het zo’n item is?” vraag ik

“Die heb ik vorig jaar tijdens koninginnedag op de vrijmarkt in Amsterdam gekocht voor € 2. Toen ik dit tegen die tuttebolletjes vertelde kon je aan alles merken dat ze mijn jas ineens een stuk minder mooi vonden”

Ilse wordt aangesproken door een donkerblonde wannabe miss in spé . “Wat een leuke jas heb je aan Ilse”

“Ja, ik heb hem maar weer eens uit de kast gehaald. Je moet wat hè.” Het verdere steekspel tussen de dames ontgaat mij volledig want schuin achter de donkerblonde wannabe miss in spé staat Zij.

Wow, wat ziet ze er weer fantastisch uit. Haar lichtgetinte huid lacht de wereld toe. Haar ogen staan zakelijk, niet hard eerder iets naar binnen gekeerd in haar gezicht. Haar cacaobruine haren golven over haar schouders die worden bedekt door een zwart krijtstreepjasje dat deel uit maakt van een mantelpak. Dat mantelpak, dat haar omtovert van the beautiful girl next door naar de een tikkeltje extravagante sophisticated woman die weet wat er in de wereld te koop is en welke prijs daarvoor betaald moet worden. Zo’n vrouw waar veel mannen bang voor zijn maar dat camoufleren door hun patsermasker op te zetten.

Met een sceptische blik in haar ogen luistert ze naar het kleppen van een donkerrode schoonheid. “Eerst ga ik zaterdag even die misverkiezing doen en 2 weken later laat ik die foto’s maken waar ik het eerder over had. Weer op pad” hoor ik de “Miss” zeggen. Ze slaakt daarbij een enorme diepe zucht, waarmee ze haar drukbezet topmodel zijn flink wil benadrukken. Het is dat extra kilo’s nooit liegen, anders had ik haar door die diepe zucht misschien zelfs nog wel geloofd.

En Zij, Zij gelooft het allemaal wel en vertrekt. Met ledige ogen kijk ik hoe Ze richting de deur van het jongerencentrum loopt.

Bij het begin van het kleine halletje dat naar de buitendeur leidt draait Ze zich om. “Ilse” roept Ze. Ilse draait zich om. Ook ik kijk haar vol aan. En daar staat Ze aan de rand van mijn horizon. Zo dichtbij maar toch ook weer zover weg, gelijke een ster, zichtbaar voor mijn ogen maar niet te omvatten voor mijn armen. En ik kijk naar haar en neem haar waar. Zij straalt recht voor zich uit Ilse aan. Het lijkt of er niets meer is dan dat. Maar haar groenbruine ogen nemen alles zo tot op het detail waar en weten alles zo verborgen weer te geven dat de grote meesters uit de gouden eeuw er jaloers op zouden zijn geweest.

Haar mond spreekt woorden die ik totaal niet hoor. En Ze ademt in en Haar borsten komen naar voren, wat nog een dimensie aan Haar schoonheid geeft.

Zij staat niet meer zomaar in het Oostblok grijs gekalkte halletje van het jongerencentrum maar Ze staat aan de oever van het riviertje dat door zomaar een dalletje in Luxemburg stroomt. Dat dalletje waar ik met vrienden tijdens onze quasi zwerftocht door de Ardennen in de zomer van een jaar kampeerde. Dat dalletje

waar nevels iedere ochtend als een grauwe sluier de rotsen van het bergje dat aan de overzijde van het riviertje lag bedekten tot de opkomende zon de grauwe sluier weg wuifde en het paradijs achter die sluier onthulde.

En nu schijnt de zon door Haar weelderige krullen en zijn het Haar kleuren die als een waaier het grijze van de massa wegwuiven. Als 1 van de 3 Sirenen staat Ze daar aan de oever van dat riviertje. En dat riviertje zijn mijn gedachten die niets anders kunnen doen dan willoos Haar kant uit stromen. En het voelt niet eens onprettig.

“By the way, wat heb je een mooie jas aan” hoor ik Haar tegen Ilse zeggen.

“dank je.” Glimlacht Ilse.

“Tot volgende week!” Hoor ik Haar zeggen. Ze loopt naar buiten. Met een plof valt de deur achter haar dicht en lost Ze op in de duisternis van de avond.

Vanmiddag verscheen Ze weer, zomaar in een groentewinkel waar ik naar binnen liep om een paar bananen te halen. Een halve minuut kon ik Haar kijken zonder dat Ze door had dat ik Haar bekeek. Nu ik zo dicht bij Haar stond zag ik pas hoe fijn Haar jukbeenderen waren. En hoe ze de exotische karakteristiek van Haar gezicht tekenden en de uitdrukking in Haar ogen kracht bijzetten.

Ze droeg een zwarte pantalon, schoenen met een hakje en een beige jas met, waarin allerlei pastelkleuren waren verweven. Haar krullen dansten als zwanen als ze Haar hoofd bewoog. En ik vroeg mij af, hoe het ook kon bestaan dat deze prachtige verschijning een heks zou zijn.

Inwendig lachte ik weer om de woorden die Ilse over Haar tegen mij had gezegd.

Ze draaide zich om en keek mij aan. Ik verzamelde al mijn moed en lachte naar haar.

“Hoi,” zei ze “Jij komt op maandagavond toch wel eens in het jongerencentrum?”

Ik kon geen woord uitbrengen en knikte alleen maar. Zij draaide zich weer om naar de groenteboer.

“Mag ik een appel van u?”

Ze rekende de appel af draaide zich om naar mij en nam een hap van de appel. Al kauwend keek Ze mij zwoel doordringend in mijn ogen.

”Neem een hap.” Zei Ze toen Ze Haar mond had leeggegeten. Ze veegde een onaangetast stuk appel af aan Haar mauw. Ik kon niets anders doen dan doen wat Ze mij had bevolen en nam een hap van het stuk appel dat Zij had afgeveegd.

“Goed zo!” Ondeugend glimlachend liep Ze langs mij heen de winkel uit.

Inmiddels zit ik thuis op de bank. Het is ongeveer twee uur geleden dat ik een hap van Haar appel heb genomen. Het gaat niet goed met mij. Mijn benen zijn gekrompen en kunnen niet meer bij de vloer van mijn woonkamer. Mijn schoenen, sokken, broek en onderbroek zijn van mij afgegleden omdat ze te groot zijn. Mijn huid begint groen te kleuren en er zitten vliezen tussen mijn tenen. Ook begint er zich vliesachtig weefsel te vormen tussen mijn vingers en mijn tong neigt er naar om uit mijn mond te klappen.

